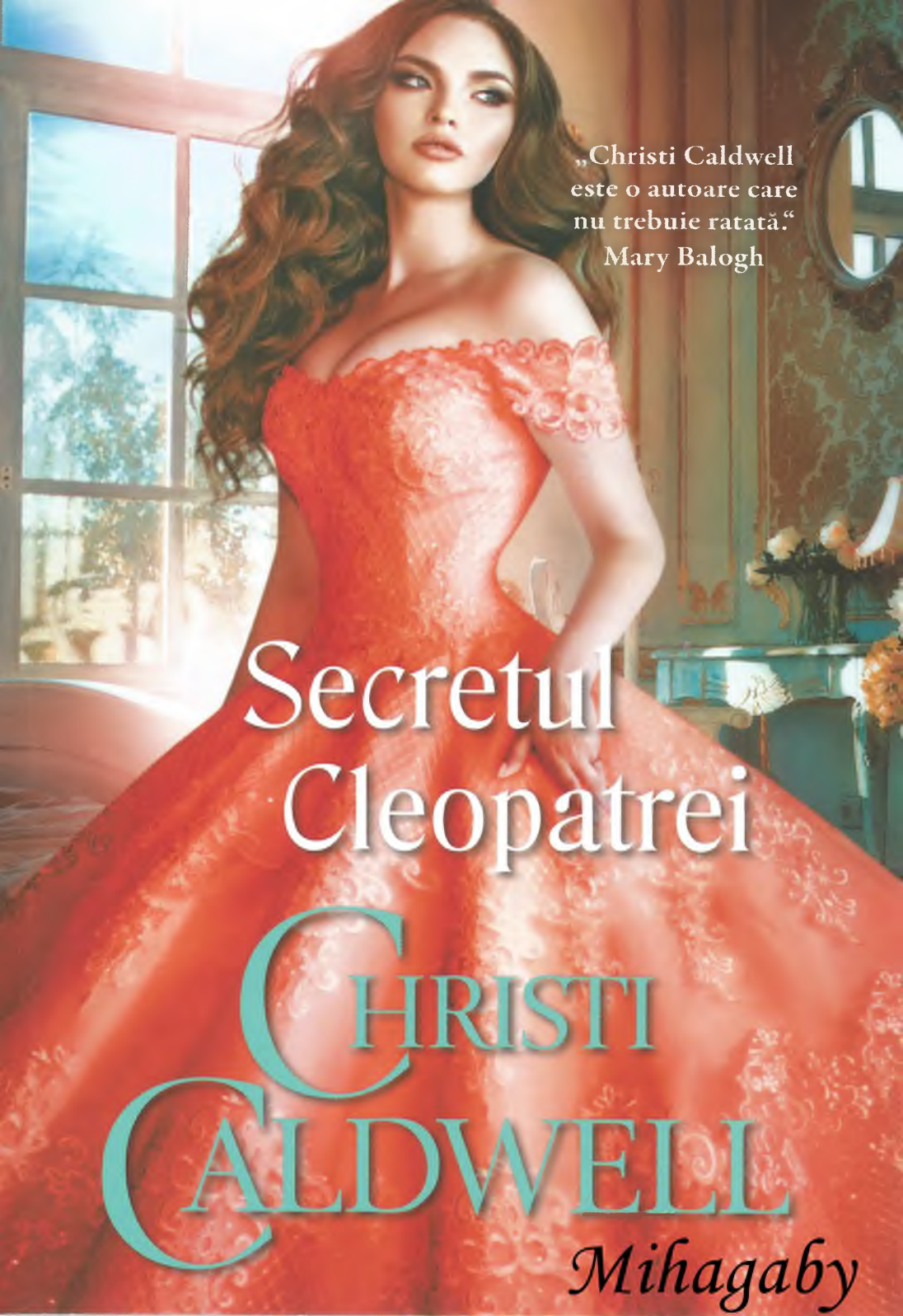

A woman with long, wavy brown hair is wearing a strapless, floor-length red gown with intricate lace detailing. She is standing in a room with a large window on the left showing a view of trees and a building. On the right, there is a small table with a vase of flowers and a round mirror on the wall.

„Christi Caldwell
este o autoare care
nu trebuie ratată.“

Mary Balogh

Secretul Cleopatrei

CHRISTI CALDWELL

Mihagaby

SERIA „FETE ȘI SECRETE“

Adair Thorne asistă neputincios la incendiul pornit la clubul său, văzându-și visul de o viață nimicit de flăcări. Convins că vinovați sunt rivalii din clanul Killoran, este hotărât să le ceară socoteală. Însă o promisiune făcută de cele două familii îl obligă să o însoțească pe una dintre surorile dușmanului său, Cleopatra Killoran, la balurile sezonului londonez pentru a-i găsi un soț cu titlu nobiliar. Curând se dovedește că furia și dorința lui de răzbunare ard cu aceeași intensitate precum pasiunea trezită de tânăra Cleopatra, iar Adair se trezește prins între datoria de a-și ține dușmanii departe și focul dragostei.

Cleopatra Killoran ar face orice pentru a-și proteja surorile și frații, și nimic nu o poate opri când decide să devină soția unui nobil pentru ca familia ei să câștige respectul aristocrației. Dar în drumul ei spre înalta societate din Londra îi apare în cale Adair Thorne, un bărbat pe cât de dur și impunător, pe atât de chipeș și atrăgător. Iar când iubirea se pare că are sorți de izbândă și nimic nu mai poate stăvilii pasiunea dintre diavolița clanului Killoran și nelegiuitul Adair, un secret bine ascuns de tânăra Cleopatra este pe cale să distrugă totul.

„Chimia dintre protagoniști este seducătoare și palpabilă.“

Publishers Weekly

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 35 de titluri. Multe au fost prezente constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Chibogaby

Capitolul 1

Londra, St. Giles, primăvara 1825

Adair Thorne era predestinat să fie distrus de flăcări.

Rămas orfan cu mai mult de două decenii în urmă din cauza unui foc care nimicise brutăria tatălui său și îi ucisese părinții și sora, acum Adair stătea în mijlocul cenușii propriei case.

Împietrit. Amortit. Incapabil să se miște.

Pierdut. Pierduse totul.

Pompierii abia reușiseră să potolească flăcările hulpave, trosnetul tăciunilor care spărgea liniștea apăsătoare de pe St. Giles. Slujitorii, paznicii, servitoarele și toți bărbații și femeile care numiseră acest loc acasă stăteau tăcuți pe lespezile de piatră. De ici-colo, se auzea plânsul înăbușit al femeilor.

Adair privea fix în față, către garguiile de metal, încă impunătoare și intacte, și către treptele de piatră pline de funingine de la intrarea în clubul Iadul și Păcatul.

Nu mai era nimic. Bucătăriile. Apartamentele. Sălile de joc. Toate birourile private și apartamentele folosite de bărbații și femeile care trăiau acolo.

Agonia își înfipsea ghearele lungi în carnea lui, sufocându-l. Scoase un geamăt primitiv, disperat, parcă scos de un animal rănit. Sunetul se pierdu în plânsetele care se auzeau din spatele lui, între frânturile de cuvinte aruncate dintr-o parte în alta.

– Câtiva cu arsuri urâte... Un miracol că nimeni nu a fost ucis...

Da, toată lumea fusese evacuată în siguranță. Și asta, în pofida faptului că pierduse clubul și toate veniturile, îl mai liniști un pic pe Adair. Viețile oamenilor fuseseră cruțate.

„Ai pierdut doar celelalte lucruri... Totul.“

– Nu vor reuși să-l salveze...

Acele câteva frânturi de conversație venind dinspre doi membri ai echipei de pompieri care se luptaseră cu focul îl aduseră pe Adair

cu picioarele pe pământ, distrăgându-i atenția de la confuzia, oroa-re și disperarea momentului.

Clipi încet. Da. Avuseseră noroc. Nici un suflet nu fusese pier-dut în vâlvătaia încinsă. Și totuși, Adair strânse degetele murdare de funingine în pumni – îl mistuia o furie de nedescris, care nu avea nici o legătură cu recunoștința pe care o simțea. Cumva, din interior, simțea nevoia să-și dea capul pe spate și să urle din toți rărunchii împotriva lumii, împotriva tuturor lucrurilor pe care le pierduse în aceea zi.

Abia dacă îl observă pe Ryker, fratele său de suflet pe care îl cu-noscuse pe străzi, apropiindu-se de el. Amorțit, Adair îl privi.

Cu obrajii negri, proprietarul călit de legea străzii avea o sclipire bântuită în ochi.

– Haide, îi zise Ryker. Nu putem face nimic dacă stăm aici. Trebu-ie să găsim un loc pentru muncitorii noștri...

Vocea lui părea să spună atât de multe, însă mintea deja încețoaș-a a lui Adair nu reușea să asculte nimic, darămite să înțeleagă ceva. Desigur acesta era motivul pentru care Ryker fusese dintotdeauna liderul bandei lor din St. Giles. Preluase comanda și dădea ordine. Își potolise furia nesățioasă și ura contra lumii din jur, iar acum dic-ta condițiile supraviețuirii pentru a lupta în altă zi cu dușmanii lor de moarte.

Ryker îi puse o mână pe umăr.

– Haide!

– Nu plec, izbucni Adair, smucindu-se. Tu vrei să plecăm pur și simplu? Eu nu o să fac asta. Clubul ăsta înseamnă ceva pentru mine!

Fratele său pufni zgomotos.

Experiența de șef al pazei, mereu alert și grăbit să oprească bă-tăile din fostul club, care acum ardea, îl făcu pe Niall să alerge către locul în care se aflau cei doi. Nici măcar căsătoria recentă cu Lady Diana, fiică de duce, nu reușise să șteargă urmele trecutului atât de adânc înrădăcinat în el.

– Destul! mârâi el, punându-se între Ryker și Adair.

– Tu nu înțelegi că eu nu plec! repetă Adair, așezându-se resem-nat pe jos.

Celălalt frate de suflet cunoscut pe străzi, Calum – calm din fire, chiar și când înfrunta focul –, părăsi grupul de angajați cu care vorbea și li se alătură.

– Ce e?

„Cum naiba este atât de calm?”

– Țsta – Adair făcu un semn cu bărbia către Ryker – vrea să plece.

În timp ce visurile lor ardeau peste tot împrejur.

– Nu o să iasă nimic bun dacă stăm și urmărim... asta, comentă Ryker, arătând cu mâna spre flăcări.

Adair ridică ochii înnebuniți de furie către ferestrele crăpate și sparte. Înainte ca vreunul dintre frații lui să poată vorbi, Adair izbucni:

– Locul acesta este însăși existența noastră!

Acesta fusese visul care le permisesese nu doar să supraviețuiască, ci și să trăiască atunci când nici nu-și imaginau astfel de capricii.

– Locul ăsta ne-a protejat în iernile incredibil de geroase, ne-a ocrotit de luptele vicioase cu cuțite de pe străzi și de bătăile lui Mac Diggory, iar acum tu vrei să plecăm pur și simplu?

În tonul lui se simțea o nebunie delirantă, care nu îl mai cuprinsese de când era copil și urmărise cum focul îi răpise brutăria într-un mod asemănător.

Cei trei păreau acum prea obosiți ca să se mai certe, așa cum se întâmpla de obicei când îl menționau pe fostul lor șef de bandă.

Mac Diggory. Mort de doi ani, încă trăia în mințile lor și în acțiunile bărbaților și femeilor care îi juraseră loialitate diavolului și care promisese să se alătore lui Adair, Ryker, Calum și surorii lui Niall, Helena, după ce aceștia îl ucisese pe bastard. Până și un loc de-a dreapta satanei, în focurile iadului, era prea bun pentru acea brutală nemiloasă. Bătuse, ucisese, violase și distrusese mulți oameni. Și totuși, câștigase loialitatea pe viață a unora dintre ei.

– Asta a fost mâna lui Killoran, șopti Adair.

Broderick Killoran, proprietarul clubului Bârlogul Diavolului – clubul lor rival –, era de vină. De-a lungul anilor, lupta pentru supremație dintre cele două cluburi nu se dusese pe străzi, ci în spațiile clădite pe bogății furate.

– Încearcă să ne ruineze încă de pe vremea când a moștenit totul de la Diggory.

Frații lui tăcură, iar liniștea care se așternu fu ca o confirmare.

— Iar noi l-am crezut când a promis că va onora jurământul de pace, izbucni Adair.

După ce soția acum decedată a lui Diggory o capturase pe Diana, familia lui Killoran îl condusesese pe Niall înapoi la ea. Adair și frații lui încheiaseră o înțelegere periculoasă, ca acum să fie luați de proști pentru că lăsaseră garda jos.

— Ai zis să avem încredere în el.

„Dar și eu sunt la fel de responsabil pentru că am făcut asta, în ciuda judecății mele.“

Cel mai vulcanic dintre ei, Niall își pierdu controlul.

— Nu este vina mea, mârâi el, întorcându-se către Adair.

Calum și Ryker îl prinseră iute de braț.

— Nu e vina ta! îi ziseră ei.

— E vina tuturor. Toți am lăsat garda jos, strigă Adair în mijlocul străzii.

Era una dintre regulile de bază necesare supraviețuirii, iar ei fuseseră mult prea slabi, iar asta îi costase clubul. Simți un gust amar.

— Destul! zise Ryker scrâșnind din dinți.

Îi privi cu atenție pe angajații murdari de funingine, împrăștiați dintr-o parte în alta, care se uitau la ei cu teamă.

Povara responsabilităților îl copleși deodată pe Adair. Era singurul lucru care îl făcea să rămână conștient și stăpân pe sine și să nu cedeze în fața sentimentului de panică insinuat în gândurile lui, care îl rodea încet. Își aduse aminte că avea un scop. Unul bun. Îl făcea mai puternic în fața disperării și îl ajuta să nu cedeze în fața întunericului. Bărbații, femeile și copiii din spatele lor depindeau de acest club, supraviețuirea lor era legată de existența clubului. Fuseseră angajați loiali și meritau mai mult decât incertitudine și frică.

— Trebuie să avem grijă de ei, îi spuse Ryker pe un ton grav.

Un colț din casă se desprinsese și căzu pe alee deasupra unei grămezi de resturi. Zgomotul trezi un nou val de lacrimi și gemete agonizante ale bărbaților, femeilor și copiilor din jurul lor.

— Am trecut prin situații mai rele, zise Calum stoic, ca de obicei, cel mai optimist din grupul lor. O să trecem și peste asta.

Vorbi cu aceeași încredere pe care o avusese încă de când erau tineri și săraci, fără un acoperiș deasupra capului în lunile reci de iarnă.

— Și vom deveni și mai puternici, adăugă el, strângând din dinți.

Da, trecuseră prin situații groaznice.

Adair închise ochii pentru o clipă. Cu siguranță, asta vorbea despre tăria fraților lui și despre propria slăbiciune, însă gândul de a reconstrui totul de la zero îi stârni panica. Egoist și laș, își dorise să se mențină în vârful piramidei, la adăpostul regatului lor, fără a mai cunoaște vreodată noi începuturi. Începutul tuturor lucrurilor – de la prima suflare la puterea de a-și reveni după o tragedie, de la a-și găsi o familie până la a construi o nouă casă – necesitase foarte multă muncă. Avusese parte de atâta incertitudine și frică de necunoscut!

– Hai, zise Ryker din nou. Trebuie să-i luăm pe toți de pe stradă până când...

Străfulgerări întunecate îi cuprinseseră privirea, prima dovadă a incertitudinii mereu încrezătorului Ryker Black.

Ryker înaintă pe stradă, dând ordine în stânga și-n dreapta angajaților cuprinși de teamă.

Adair privi în spate către clădirea arsă, și un sentiment de dezolare îl lovi în piept. Cel puțin, avusese parte de șapte ani din viață în care fusese inocent și bun, dar aceștia muriseră odată cu părinții și sora lui în alt foc. În aceste clipe, deși era recunoscător că nici unul dintre băbații, femeile și copiii care numeau acel loc acasă nu avuseseră aceeași soartă ca familia lui, nu se putu abține să nu se lase pradă furiei. Iar asta, deoarece clubul nu fusese doar o simplă clădire sau un loc de muncă, ci un vis – casa lui, singurul lucru pe care și-l dorise în viață. Iar acum nu mai era.

– Adair? îl strigă Calum. Avem nevoie de ajutorul tău ca să urcăm oamenii pe cai și în trăsură.

Adair încuviință din cap și își concentră imediat atenția asupra sarcinii primite, ordonându-i pe cei prezenți unde era necesar, găsind astfel un refugiu în calea tumultului care îi sfâșia mintea și sufletul.

Alături de frații lui, munci până noaptea târziu, până când fiecare slujitor, paznic, cârciumăreasă sau crupier fusese urcat într-o trăsură și transportat la casele din oraș ale lui Ryker, Niall și Calum. Până când ultimii rămași pe străzile din St. Giles, lângă resturile arse din Iadul și Păcatul, fură Adair, Calum, Niall și Ryker: băbații care creaseră acel club.

Adair privi pătrunzător fațada distrusă de flăcări a clădirii.

„Pace. Ce prostie!”

Se încheiase un armistițiu între oamenii lui Killoran și proprietarii de la Iadul și Păcatul. Dar acel armistițiu fusese distrus în jarul care mistuise totul cu o seară înainte.

— Înțelegerea a căzut, spuse Adair încet, iar frații lui îl priviră cu interes. Killoran și-a dorit ca Ryker și Penny să-i prezinte neamurile bastarde în înalta societate. Singura persoană cu care fiecare dintre noi o să-i facem cunoștință este diavolul însuși.

Frații săi se uitară unul la celălalt și apoi către Adair. Încuviințară la unison.

— Înțelegerea a căzut, confirmă Ryker, buzele zvâcnindu-i cu promisiunea răzbunării.

Nici un Killoran nu avea să beneficieze vreodată de sprijin din partea familiei Iadul și Păcatul. Adair ar fi preferat să-și scoată măruntaiile singur decât să mai cedeze în fața acelei bande josnice.

Blestemate să fie jurămintele!

Capitolul 2

În biroul lui Ryker Black plutea o tensiune apăsătoare, care era cu mult mai potrivită unei lupte de stradă din St. Giles decât unei case de la oraș din Mayfair.

Însă nu în fiecare zi se adunau la o întâlnire cei mai nemiloși luptători și lideri de bandă de pe străzile întunecate ale Londrei.

Adair, Ryker, Calum și Niall se întâlniseră de mai bine de zece minute cu Broderick Killoran, cu paznicul masiv și urât al acestuia și cu Cleopatra, sora lui Killoran. Nimeni nu scosese un cuvânt de la apariția trioului. Fiecare îl privea stăruitor pe cel de lângă el, ca într-o provocare tăcută, așteptând să vadă cine îndrăzne să vorbească primul.

În acea tăcere mormântală, Adair îi privi pe cei trei dinaintea lor. Broderick Killoran stătea confortabil ca un rege într-unul dintre scaunele de piele din biroul lui Ryker. Cu palmele așezate pe pielea fină și rânjind la ceilalți, părea complet detașat, relaxarea pe care o emana fiind contrazisă de strălucirea aprigă din ochii lui. Paznicul cât un urs, care părea mai mult munte decât om, stătea în spatele stăpânului, cu mâinile în șolduri. Adair privi cu repulsie bestia care era cu aproape opt centimetri mai înaltă decât cei 1,90 metri pe care îi avea el. Văzuse de aproape, ca urmare a nenumăratelor lupte de stradă, că până și un copil putea să doboare o persoană de trei ori mai mare cu o lovitură bine plasată, cu o mușcătură sau cu un șut. Își mută privirea către figura de copil de lângă brută. Avea în jur de 1,5 metri, iar formele ei subțiri și fine erau îmbrăcate în satin. Cu ochelari și nenumărate bucle șatene, arunca flăcări din ochi, promițând moarte oricui îndrăzne să o provoace.

Adair îi aruncă o privire nemiloasă Cleopatrei Killoran. Sora lui Broderick Killoran. Cea care aranjase pacea dintre familiile lor, care îi condusese la soția lui Niall, Diana, pentru a o salva. Totul fusese plănuisit pentru a le doborî barierele. Și cu câtă ușurință căzuseră în capcană! Avea înfățișarea unui copil, dar purta în ochi întunericul

străzilor. Doar un neghiob sau un naiv ar fi văzut în ea o domnișoară cu bucle și cu ochelari. Pentru el, ea reprezenta un pericol, și știuse asta de când o văzuse.

Domnișoara Killoran înțepeni și își plimbă privirea dintr-o parte în alta. Agilă ca un uliu, nu scăpa nici un detaliu din încăpere.

Privirile li se întâlneau. Orice altă persoană ar fi avut decența de a se uita din politețe în altă parte. Nu și Cleopatra Killoran, care îi zâmbi zeflemitor. După ce-l analiză bine din cap până-n picioare, clătină din cap ca și cum nu-i merita atenția și își îndreptă privirea spre partea din față a încăperii.

Ura mocnea în venele lui, pulsând puternic, de parcă ar fi vrut să iasă de acolo și să o strângă de gât.

Foșnetul materialului de piele al scaunului îi atrase atenția spre Killoran, care tocmai se așezase picior peste picior. Deschise gura pentru a vorbi, dar sora lui întinse iute mâna dreaptă peste spătarul scaunului.

Proprietarul sălii de joc, în costumul lui elegant de lână, mult mai potrivit pentru unul dintre cartierele elegante ale Londrei decât pentru mahalale în care crescuse, ridică ochii spre sora lui. Schimbarea câteva priviri.

Un lord sau o lady din înalta societate nu ar fi surprins niciodată schimbul tăcut de gânduri. Adair învățase pe propria piele ce însemna să deschizi gura pe străzi. Aveai două opțiuni – fie erai în pericol și chiar puteai să mori, fie învățai o nouă limbă. Asta se vorbea acum în fața lui, prin arcuirea ușoară a sprâncenelor blonde ale lui Killoran și modul în care domnișoara Killoran strânse din buzele cărnoase.

Bărbatul se sprijini și mai tare în scaun și continuă să tacă. În spatele lui, diavolița îl privi pe Adair și afișă un zâmbet afectat.

„Ce zâmbet!“ Îi zvâcni un nerv din colțul ochiului. Își pocni încheieturile. La dracu’ cu familia și cu întâlnirea asta!

Până la urmă, liniștea fu tulburată.

– Înțelegerea noastră a căzut, anunță Ryker cu tonul lui jos și grav.

Renunțând la nonșalanța afișată până atunci, Broderick se aplecă în față, în scaun.

– Avem o înțelegere, Black, zise proprietarul rival, lovind cu pumnul marginea biroului lui Ryker. O înțelegere blestemată!

Chiar dacă Adair îl înjurase în gând pe fratele său pentru faptul că deschisese primul gura în acest război, simți fiorii triumfului, știind că îi răpeau lui Killoran sigurul lucru pe care îl voia, singurul lucru pe care i-l puteau da. Mai exact, ceea ce Ryker și Penelope îi puteau oferi bastardului – respectul.

Domnișoara Killoran surprinse privirea fratelui ei și clătină ușor din cap. Roșu de furie, acesta sări în picioare. Sprijinindu-se cu mâinile de marginea imaculată a mobilierului din mahon, se aplecă în față.

– Bastard nenorocit ce ești! strigă el. Dacă nu era familia mea, soția ăstuia – făcu un semn din bărbie către Niall, care stătea în stânga lui Ryker – ar fi fost moartă. Clocotind de nervi, se îndreptă de spate. Ar fi trebuit să o las să-și întâlnească destinul.

Dintr-odată, Niall izbucni, scoțând niște sunete animalice, și se aruncă în direcția lui Killoran. Calum și Ryker se întinseră rapid și-l prinseră de brațe.

– Dracu' să te ia, bastard nenorocit! tună el, încercând să se elibereze. O să-ți scot mațele pe gură și apoi o să ți le vâr înapoi în pântecul pe care o să-l spintec!

Paznicul hidos al lui Killoran făcu un pas în față.

Adair scoase iute pistolul și îl îndreptă către bestia înaltă, oprind-o din drum.

Majoritatea femeilor s-ar fi speriat și ar fi fost înspăimântate la vederea unui pistol îndreptat către un bărbat aflat atât de aproape de ele. Cleopatra Killoran înclină bărbia către Adair și îl privi fix, mișcându-se și așezându-se în bătaia puștii, între Adair și paznic.

Adair ridică din sprâncene. Diavolița era nebună, neînfricată sau proastă. Își risca viața pentru un bărbat aflat în slujba fratelui ei? Probabil comportamentul ei era o combinație din cele trei.

– Cleo! rosti Killoran tăios.

Schimbarea de atitudine de la un bastard nemilos la un bărbat pregătit de luptă îi trădă slăbiciunea. Lui Killoran îi păsa de fata din spatele lui. Ea își încovoie umerii, înfruntându-i pe toți din încăpere.

– Chiar te așteptai ca un Black sau oricine de la Iadul și Păcatul să-și onoreze cuvântul? întrebă ea, scuipând pe podea, la picioarele lui Adair.

Lui Adair îi zvâcni un mușchi în colțul ochiului când tensiunea din cameră începu să crească. Pe stradă, un om valora cât propriul cuvânt. Era un bun mai prețios decât aurul.

Killoran se puse în fața ei. Din nou, ca hoțul care cu siguranță fusese, ea se strecură din spate și se așeză în fața biroului. Stătea acolo, cu brațele încrucișate, angajată într-o luptă tăcută cu Ryker.

Adair își reluă poziția. Pentru prima dată în viața lui, se îndoaia de abilitățile fratelui său de a câștiga această luptă tocmai împotriva unui Killoran alunecos.

— Înțelegerea noastră a căzut când s-a dat foc clubului Iadul și Păcatul, zise Ryker pe un ton rece și impunător.

— Pfiu! E mai bine pentru clienții voștri.

Adair rămase cu gura căscată când văzu îndrăzneala tinerei femei, iar furia își scoase din nou capul la lumină.

— Dar nu aveam nevoie să dăm foc clubului vostru pentru a-l distruge. Voi – făcu un semn către Adair și frații lui – ați făcut singuri asta, căsătorindu-vă cu lady elegante și simandicoase.

— Și nu vreți același lucru pentru voi și ai voștri? strigă Adair către ea. Să pretindeți că sunteți altfel decât în realitate? o provocă el, vorbindu-i intenționat cu accent londonez, încercând a-i aminti ce erau ea și rudele ei.

Femeia râse apăsător și zeflemitor, iar sunetele îi făcură pielea de găină lui Adair. Oamenii, indiferent de poziție, aspect sau gen, nu îndrăzneau niciodată să-i râdă în față. În copilărie, chiar bătuse un băiat din cauza asta. Până acum, nu întâlnise vreo fată suficient de curajoasă sau de proastă ca să încerce. Acum nenorocita însoțită ar fi trebuit îngropată.

— Nu știam că bărbații neloiali ar trebui să aibă vreun pic de minte în capetele alea. Înalta societate închide ochii când bărbații lor se căsătoresc cu cei de teapa noastră. Black a fost iertat pentru că este bastardul unui duce, dar tu, zise ea arătând cu degetul către Niall, – și tu – făcu semne spre Calum – să vă căsătoriți cu fete de duce? Chicoti. Asta arată aroganța voastră de fii de târfe. Una e ca un lord să se vândă pe sine pentru un titlu și alta e ca voi să vă încurcați cu cei din lumea lor. Puteați la fel de bine să vă dați singuri foc la clădire în ziua în care ați semnat documentele de căsătorie. Făcu o pauză și îi privi. Asta dacă Ryker poate să citească, nu?

Ryker roși și privi către Calum. Ei doi, ca veterani ai grupului lor, fuseseră proprietarii principali și liderii familiei și ai clubului lor. Calum ridică din sprâncene și privi neajutorat către Niall și Adair. Drăcia naibii, fetișcana îi jignise pe toți!

– Să înțeleg că nu? întrebă neobosita Cleopatra Killoran privind amenințător spre Calum.

Niall pufni.

– Sora ta e nebună, Killoran! zise el, uitându-se cu milă către celălalt proprietar.

Killoran înlemni.

– Cum soacra ta e în Bedlam, iar tu te-ai trezit într-o familie în care nebunia e la ea acasă, cred că înțelegi prea bine ce înseamnă să fii pierdut, dar, te asigur, Cleo e mult mai inteligentă și mai puternică decât oricare dintre ticăloșii pe care îi numești frați, spuse Killoran.

Toată compasiunea dispăru din mintea lui Niall în timp ce se aruncă peste birou către Killoran. Camera se umplu de strigăte, blesteme și injurături când frații lui Adair îl prinseră pe Niall de picioare și îl traseră înapoi.

Iar în tot acest timp, domnișoara Killoran rămase nemișcată, cu un zâmbet uriaș și trufaș pe chip. Îi făcu semn fratelui ei.

– Am terminat aici, Broderick. Ți-am spus că nu o să-și țină cuvântul.

Tânăra femeie porni către ușă. Paznicul morocănos porni imediat după ea, însă Broderick rămase în loc.

– Nu plec, rosti el cu un zâmbet, așezându-se la loc pe scaun. Mi-au promis ceva și o să mă asigur că se țin de cuvânt.

Domnișoara Killoran bombăni și se întoarse. Cu mișcări ciudate, care nu ar fi fost niciodată considerate potrivite pentru o lady, se târî înapoi, trase scaunul de lângă fratele ei și se așeză. Se strâmbă la el, dar acesta nu părea să o vadă ori să-i pese de nemulțumirea ei. Cu nonșalanța lui obișnuită, Broderick își scoase mânușile și le lovi una de cealaltă.

Ryker ezită când Adair îi făcu semn fratelui său să arunce în stradă acel trio minunat. Să-i alunge pentru ceea ce făcuseră și pentru ceea ce nu mai putea fi reparat. Însă Ryker se așeză.

Cleopatra se sprijini de spătarul scaunului, trupul ei mic pierzându-se în faldurile largi de piele ale acestuia. Privi de jur împrejur și rămase cu ochii pe pistolul încă ațintit al lui Adair. Femeia pufni.

– Poți să lași pistolul, Thorne, zise ea încruntându-se. Asta, dacă nu te temi. Dacă e așa, te sfătuiesc să rămâi așa cum ești, continuă ea, cu privirea ațintită asupra țevei pistolului. Să nu uiți că ai doar o șansă! Eu aș alege cu înțelepciune.

El clipi încet. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia aceea pusese la indoială onoarea familiei lui, răsese de el, iar acum îi contesta curajul! Dacă nu ar fi fost o nenorocită din familia Killoran, femeia i-ar fi câștigat aprecierea. Dar, după cum decurgeau lucrurile, ar fi preferat să aleagă acel glonț pentru el decât să admită așa ceva.

– Gură spurcată de tărfa ce...

– Hai să terminăm cu asta, mârâi Niall, reducându-l la tăcere pe Adair cu o singură privire.

Adair simți din nou cum clocotește de furie. El nu își pierdea controlul, să facă asta însemna să dea dovadă de slăbiciune mai ales în fața inamicului, iar acest gest putea să distrugă un om. Ce naiba era cu diavolița asta și cu limba ei ascuțită, care îi provoca asemenea reacții? Nu era vorba doar despre faptul că făcea parte din familia Killoran, ci avea legătură cu ușurința cu care folosea cuvintele pe post de lamă de cuțit.

Killoran își împreună degetele și își sprijini bărbia de ele.

– Nu ți-am dat foc clubului.

– Ești la fel de responsabil precum cei pe care îi controlezi...

Cleopatra se îndreptă în scaun.

– Familia noastră nu este controlată, ripostă ea.

– Văd și singur asta, mormăi Calum.

Paznicul cât un munte, care era așezat între cei doi, își înăbuși un râset. Frații Killoran îl potoliră cu o privire.

Trăsăturile lui Ryker se înăspriră. Era semnul clar că terminase cu discuția.

– Oamenii tăi, zise el făcând o grimasă, familia, toți răspund în fața ta.

Ce poveste ciudată! Acești dușmani ticăloși cu care se luptaseră ani întregi pe străzi erau o familie. Însă toată lumea născută pe străzi trebuia, până la urmă, să-și găsească adepți pentru a supraviețui, mai ales că aceia care rămâneau pe dinafară de obicei mureau.

– La fel ca pe vremea când erai legat de Diggory și erai responsabil de crimele acelui bărbat.

– Și tu ești responsabil pentru ce i-a făcut soției mele, zise Niall ferm, apropiindu-se de umărul stâng al lui Ryker.

Cleopatra Killoran râse disprețuitor și răspunse înaintea fratelui ei.

– Și ce am făcut? Am salvat-o ca să nu fie crestată ca o găscă de Crăciun? Data următoare nu o să mai intervenim și o să vă lăsăm familia să primească exact ce merită, trânti ea, voind să se ridice. Haide, Broderick...

– Tocmai mi-ai amenințat familia? șopti Ryker, oprind-o în mijlocul drumului.

Se părea că până și stupid de curajoasa Cleopatra Killoran avea destulă minte ca să-i fie frică. Fata păli. Dacă Adair nu ar fi studiat-o îndeaproape, nu i-ar fi văzut tremurul ușor al mâinilor. Diavolița știa de frică. Desigur, toată lumea știa. Chiar și cei mai nemiloși luptători din St. Giles.

– Sora mea nu a vrut să...

– Eu nu fac amenințări ocolite! replică ea tăios și ferm. Nu mă ascund după cuvinte. Vei ști când te voi amenința, Black! jură ea.

Ryker o privi câteva momente, apoi se concentrează asupra fratelui ei.

– Cineva a pus focul.

Killoran renunță la postura nepăsătoare.

– Îți dau cuvântul meu că nimeni din neamul meu nu este vinovat.

Adair se încordă. Cu siguranță, fratele lui nu era atât de naiv încât să creadă un Killoran. Și totuși, după modul pătrunzător în care se uita la bărbatul din fața lui, asta ce făcea. Îi cântărea cuvintele și le măsura valoarea.

Adair îl privi pe Niall și văzu la el aceeași frustrare și furie pe care le simțea și el.

Killoran profită de acea slăbiciune și sări la atac.

– Am avut o înțelegere, insistă el. De ce aș fi încălcat-o? Chicoti. Aș fi așteptat măcar până ce sora mea ar fi găsit o partidă bună.

Acea frivolitate nonșalantă îi făcu se încrunte pe Adair, pe frații lui și pe sora bărbatului.

Ryker își prinse bărbia între degetul mare și arătător și se scărpină.

„Să nu îndrăznești, Ryker! Să nu îndrăznești să cedezi în fața acestor bastarzi ticăloși!” se gândi Adair.

— Deja ați dovedit că nu se poate avea încredere în voi, spuse Ryker în cele din urmă, iar Adair se îndreptă de spate. Faptul că v-ați aliat cu Diggory a arătat valoarea jurămintelor și cinstei voastre.

Dacă privirile ar fi putut să ucidă, domnișoara Killoran l-ar fi distrus pe Ryker cu focul din ochii ei câprui.

— Nenorociți! șuieră ea, ridicându-se atât de rapid în picioare încât îi săriră ochelarii de pe nas. Am terminat, Broderick. Nu avem nevoie de nimic de la Black. Nimic, adăugă ea privindu-i pe toți bărbații din încăpere. Este mai mult decât clar că nu au avut nici o intenție de a onora înțelegerea încheiată.

— Nu am fost în Londra sezonul trecut, replică Ryker apăsător.

Calum îi preluase atribuțiile și rolul de proprietar principal cât timp fusese plecat la moșia de la țară, așteptând nașterea primului copil.

Broderick Killoran chicoti.

— Cât de convenabil, nu-i așa, Cleo?

— Într-adevăr.

Fratele și sora râseră la unison, sec și fără umor.

— Fratele meu v-a spus că am terminat, zise Adair înaintând, sătul de jocul lor. Am terminat! Nu o să repet. Plecați de...

Dintr-odată, ușa se deschise larg, iar toți scoaseră cuțitele și armele și le îndreptară unii către ceilalți. Adair se gândi câteva secunde să țintească spre Broderick, însă în cele din urmă ridică pistolul către sora lui imprevizibilă, care deja îl țintise cu pistolul ei mic din argint, îndreptat direct către capul lui, în timp ce în cealaltă mână răsucea un pumnal încrustat cu pietre prețioase.

Soția lui Ryker intră grăbită în cameră.

— Ce înseamnă asta? strigă ea.

Asta spunea multe despre curajul lui Lady Penelope Chatham, care în loc să fugă, țipând și plângând de frică, înaintă și mai mult în încăpere, trecând de străinii și familia cu pistoale și cuțite scoase.

— Penelope, tună tăios Ryker, suntem în toiul unei discuții.

Femeia se opri în mijlocul camerei, la doar câțiva metri de Broderick Killoran.

Adair făcu un pas în față către cumnata lui, iar Cleopatra mișcă arma spre el.

— Nici un pas! comandă ea.

– Asta cu siguranță nu este o discuție, trânti Penelope pe un ton certăreț, mult mai potrivit pentru o guvernantă care îi certa pe copiii neascultători decât pentru o încăpere în care se aflau cei mai vicioși bandiți de pe străzile Londrei. Discuțiile au loc la un ceai cu biscuiți, nu cu pistoale și cuțite, zise ea și arată către domnișoara Killoran.

Toți se priveau unii pe alții. Nimeni nu făcea primul pas.

– Ryker! insistă tăios Penelope.

El clătină din cap, iar un schimb nespus de cuvinte avu loc între cuplul căsătorit. Doar că acesta nu era limbajul străzii. Era intimitatea unor oameni care se iubeau. Și, chiar dacă Adair își iubea frații de parcă ar fi avut același sânge, această apropiere îi era necunoscută și nu o înțelegea.

Ryker o rugă din priviri.

– Jos, gata, rosti ea.

Soțul ei închise ochii preț de câteva clipe, apoi coborî arma încet. Penelope se uită împrejur, stăruind cu privirea asupra Cleopatrei.

– Acum voi, toți!

Diavolița cu ochelari fu ultima care se supuse. Își băgă pistolul în buzunarul cusut în partea din față a rochiei. Apoi, ridicându-și ușor fustele, își așază cuțitul în interiorul unei dintre ciudatele ghețuțe negre.

„Ce fel de femeie este sora lui Killoran?” Sora lui Adair, Helena, crescuse pe străzi, dar niciodată nu-și ridicase fustele într-o încăpere plină de străini și, cu siguranță, nu în fața inamicului. Privirea lui Adair zăbovi asupra gleznei subțiri a domnișoarei Killoran.

Tânăra femeie se îndreptă și îl privi prin ochelarii rotunzi.

– Nu ai vrut să te uiți mai mult, Thorne? îl provocă ea.

Și în ciuda iritării provocate de fetișcană, el schiță un zâmbet. În general, femeile pe care le prefera aveau forme mai pline, dar, dacă obraznica din fața lui nu ar fi avut numele Killoran, ar fi putut face o excepție. Duse mâna la cap, ca și cum ar fi ridicat o pălărie imaginară.

– Chiar deloc, domnișoară Killoran.

Ea miji ochii.

– Tocmai plecau, zise Ryker pe un ton rece, ieșind din spatele biroului pentru a-și întâmpina soția.

– Nu pleacă nimeni, răspunse Penelope.

Adair îi citi încăpățănarea pe care ajunsese să o cunoască atât de bine. Până la urmă, ea era femeia care îl vrăjise pe Ryker și care transformase camerele de la Iadul și Păcatul în săli de jocuri fără prostituție.

– Ne-am dat cuvântul în fața acestei familii.

– Ne-au ars clubul! pufni Niall.

– Au recunoscut asta? întrebă Penelope privindu-i. Așa ai făcut? întrebă ea, uitându-se de această dată la Broderick Killoran. Ai distrus clubul familiei mele? adăugă ea.

Preț de câteva clipe, pe fața Cleopatrei Killoran se citi surprinderea, dar apoi fata se grăbi să-și ascundă sentimentele în spatele unei măști, afișând o stare de plictiseală.

– Doar nu te aștepți ca oamenii ăștia să-ți spună adevărul, rosti Adair bombănind, câștigând încă o privire întunecată din partea surorii lui Killoran.

Cu un șarm mult mai potrivit unui gentleman dintr-o sală de bal din Londra, Broderick Killoran făcu o plecăciune elegantă.

– Milady, vă asigur că nu am dat foc clubului și nici nu am dat un asemenea ordin unui bărbat, unei femei sau unui copil de sub comanda mea.

– E un mincinos nenorocit! urlă Adair către Penelope, care se încruntă ușor când îl auzi.

– Ai dovezi? replică ea.

În încăpere se așternu tăcerea. Penelope zâmbi.

– Atunci îndrăznesc să spun că ar fi greșit din partea noastră să ne încălcăm cuvântul dat doar pe baza urii și a resentimentului din trecut.

Adair se pocni cu mâna peste față. Cumnata lui blestemat de naivă! Își petrecuse aproape toată viața, în afară de ultimii doi ani, pe străzile elegante ale Londrei, neatinsă de urâtenia lumii.

– Penelope, începu Ryker din nou.

– Tu ai dovezi, Ryker? i-o tăie scurt. Dacă nu, atunci mă aștept ca noi să ne ținem de cuvânt. Le-am promis un sezon. Noi toți, zise ea și făcu un semn către cercul mic de oameni care era familia ei.

– Totul s-a schimbat, scrâșni din dinți Ryker.

– Chiar așa? interveni Killoran, deloc deranjat de privirile aruncate asupra lui. Cleopatra a promis că-l va conduce pe Marksman la cea

care acum îi e soție. Ridică un deget. Ceea ce a făcut. Iar tu mi-ai jurat că îmi vei prezenta una dintre surori în viitorul sezon.

Penelope încuviință.

– Și asta e ceea ce o să facem, Ryker, îl provocă ea.

Broderick Killoran rânji, arătându-și dinții incredibil de albi.

– Vă sunt recunoscător...

Atenția soției lui Ryker se îndreaptă asupra bărbatului.

– Nu-mi place de tine, domnule Killoran.

Gura proprietarului înțepeni într-o grimasă confuză. Cu buclele lui blonde și cu abilitatea bine-cunoscută de a-i încânta pe nobilii care îi ieșeau în cale, cu siguranță nu îi era străină dezaprobarea.

Soția lui Ryker continuă:

– V-ați infiltrat în cluburile familiei mele. Când m-am căsătorit cu Ryker, ați strecurat un bilețel infam pentru a crea un conflict între mine și soțul meu, zise ea, ridicând câte un deget de fiecare dată când enumera câte un lucru. Ați căutat să sădiți neliniște în căsnicia mea. Deci nu face greșeala să crezi că decizia mea este luată din bunătate. Ne-am înțeles?

Până și Killoran avu bunul-simț să roșească. Înclină ușor din cap.

– Da, milady.

Adair îl privi cu dezgust pe bărbatul care încerca să pară umil. Cât de diferită era această familie, care simpatiza nobilimea, față de Adair și de frații lui, care, în afară de femeile cu care se căsătoriseră, disprețuiau înalta societate!

Penelope întinse mâna. Killoran ezită un moment, apoi cu o strângere de mână încheie acordul.

– Un Black cu onoare, bolborosi Cleopatra. Cine ar fi crezut?

Killoran îi aruncă surorii lui o privire tăioasă, dar diavolița cu limbă de foc o ignoră.

– O să pregătesc lucrurile surorii mele și...

Domnișoara Killoran și Ryker izbucniră în același timp:

– Poftim?

– Bunurile ei? pufni Ryker, parcă scoțând fum pe nări.

Cleopatra înaintă îngrozită și nedumerită. Dar privirea aceea dispăru atât de repede încât Adair ar fi putut la fel de bine să și-o fi imaginat.

„Interesant.“

Adair șuieră:

— Ești nebun, Killoran!

Avu parte de încă o privire întunecată din partea tinerei femei. Cu siguranță, amândoi aveau suficientă minte încât să nu se aștepte ca ei să o vadă ca pe una de-a lor.

— Ce tot vorbești acolo? întrebă Ryker. Doar nu te aștepti să permit unuia din familia ta să intre în casa mea!

Proprietarul de la Bârlogul Diavolului își ridică și își puse mânușile.

— Intenția mea este să găsesc un soț onorabil pentru una dintre surorile mele.

De această dată, panica năvăli în ochii diavoliței. Așadar, se temea de ei.

— Nu-mi permit să o duc pe Gertrude în fiecare seară...

— Nu, îl întrerupse Adair apăsător.

— ... în același loc în care toți domnii ajung în mod inevitabil.

Un rânjet de satisfacție pe buzele lui Killoran îl făcu pe Adair să strângă pumnii puternic, disprețuind faptul că decăzuseră atât de mult în fața clubului rival.

— Nu o să stai aici, rosti Ryker hotărât, încrucișând mâinile la piept.

Broderick chicoti.

— Nu eu, bineînțeles. Nu aş sta niciodată aici. Am un club de care trebuie să mă ocup. Însă sora mea cea mare poate și va locui aici.

Cât de insolent era bărbatul acesta! Adair înaintă și ridică amenințător un deget în direcția lui.

— Nu ne-am înțeles așa!

— Ne-am înțeles că îmi veți însoți una dintre surori timp de un sezon, replică bărbatul. Știu că tinerele domnișoare nu merg dintr-o casă în alta când iau parte la sezon.

Era mai mult decât știa Adair despre înalta societate. Penelope își bătuse ușor buzele cu un deget.

— Prea bine.

Adair nu se putu abține și înjură.

— Nu putem avea încredere în ei, Penny! izbucni el, iar Calum încuviință.

— Are dreptate.

Cu coada ochiului, Adair citi revolta și nemulțumirea în ochii căprui ai domnișoarei Killoran.

– Nu e decizia ta, Penelope, pufni Ryker, pierzându-și controlul și vorbind cu accent londonez. Nu poate sta aici.

– Sora lui poate și va sta.

Penelope o privi curioasă pe tânăra femeie. În schimb, domnișoara Killoran îi răspunse cu o privire precaută.

– Tu ești?

„Ea e progenitura diavolului, un demon reîncarnat.”

– Cleopatra Killoran, adăugă fratele ei. Mai am două surori.

„Încă două la fel de afurise ca asta?” se întrebă Adair ridicând din umeri.

– O soră, pufni Ryker înainte ca soția lui să poată vorbi. Un sezon.

– Iar datoria va fi plătită, adăugă Niall solemn.

– Am terminat, zise Killoran făcând o plecăciune elegantă. Domnilor, milady.

Acestea fiind spuse, îi oferi brațul Cleopatrei Killoran. Ignorându-l, fata porni în urma lui tăcută, mergând de parcă ar fi fost o regină.

Capitolul 3

„Nu spune nimic. Nu spune nimic. Nu spune nimic.“

Își timp ce pășea pe coridoarele acoperite de covoare în nuanțe de roz pal din casa de la oraș a lui Ryker Black, Cleopatra Killoran se concentra asupra sunetului tocurilor ei ce loveau podeaua. Era un truc pe care îl deprinsese pe vremea când era mică, iar mintea ei încerca să o ducă în locuri intunecate. Poate că altă persoană ar fi fost uimită de bogăția impresionantă din reședința din Grosvenor Square. Cleopatra însă nu era orice persoană și, cu siguranță, nici genul de femeie pe care ai fi văzut-o umblând pe holurile casei unui viconte.

Ea știa gustul sângelui, avea simțul pumnalului și era bântuită de coșmaruri din trecut. Așa că își propusese să nu audă altceva în afară de sunetul propriilor pași.

Ar fi făcut-o pentru a nu se mai gândi la fratele ei, care mergea atât de aproape de ea și care se înjosise căzând la picioarele unei lady doar pentru șansa de a intra în lumea bună. Scrâșni din dinți.

Broderick Killoran venise în familie când ea era mică, iar el era un adolescent care devenea bărbat, orfan și nou pe străzi. Cu vorbele lui simandicoase și cu aspectul îngrijit, dar cu frica în ochi, Broderick o făcuse pe Cleopatra să-l urască. Acel dezgust dispăruse după o lună, când ea îi văzuse valoarea și beneficiase de protecția lui. Iar de atunci, îl iubise. Sau cel puțin așa fusese până în acea zi. Acum simțea că îl ura din nou.

Ajunseră în foaier. Majordomul lui Ryker Black și câțiva servitori blestemați îi așteptau cu hainele lor în mână.

Unul dintre paznicii lui Black înaintă, voind să o ajute să se îmbrace, dar ea îi smulse haina din muselină din mâini, preferând să se îmbrace singură. Se întinse după boneta care o aștepta în mâna altui paznic, însă acesta, înțelept, i-o dădu și se retrase.

Majordomul deschise ușa, iar ea îi mulțumi încet. Cei din familia Black îi acuzaseră că le incendiaseră clubul. Era o crimă pentru care

nu erau vinovați... Era unul din puținele momente în care puteau spune cu adevărat acest lucru. În acea clipă, ar fi preferat să le dea foc din temelii ca să nu mai stea o clipă în acea casă elegantă și enervantă. Cu boneta în mână, porni hotărâtă pe scări.

— Cleo! strigă fratele ei.

— Să nu scoți un cuvânt! scrâșni ea, făcându-le cu mâna unui lord și unei lady aflați la plimbare.

Ei o priviră rece, cu superioritate, iar ea făcu o pauză, canalizându-și furia asupra lor și zgâindu-se la ei. Perechea grăbi pasul.

„Bogătași înfumurați!” O altă femeie ar fi fost rănită sau copleșită de acea manifestare plină de dispreț. Însă, de-a lungul timpului, Cleopatra devenise imună în fața părerilor celor din jur. Îi văzuse pe aceiași domni fugărind copii pe străzi și lovind târfe în cluburile lor. Nu avea încredere în nici unul și nu-i credea în stare să aibă principii morale, și tocmai de aceea nu-i păsa de ei.

Ajunsa lângă trăsura, Cleopatra ignoră mâna întinsă de Finnett și urcă singură.

— Atât de rău a fost, domnișoară Cleo? o întrebă bătrânul vizitiu, uitându-se către casă.

— Mai rău, zise ea surâzând disprețuitor și luptându-se cu dorința de a-i da un pumn fratelui ei și de a-i sparge nasul acela perfect.

Se așeză pe perna pufoasă de un albastru-deschis și privi către intrare.

Cu zâmbetul lui nonșalant, Broderick se urcă și se așeză vizavi de ea. Războiul privirilor începu de îndată ce ochii celor doi se întâlniră.

La scurt timp, trăsura porni, lăsând în urmă străzile elegante și pretențioase ale Londrei și pornind către canalele în care trăia familia Killoran. Doar fratele ei Broderick putea să fie atât de neînțelegător. Sau poate că accepta asta.

Când Mac Diggory, hidosul și cel mai afurisit bandit din St. Giles și Dials, îl adusese pe Broderick în banda lor, el devenise prima persoană din existența ei mizerabilă care îi zâmbise. Acel zâmbet nu era un rânet învățat pe străzi, care promitea moarte și răzbunare, ci un gest natural. Ceva care nu-i era familiar și cu care nu se identificase niciodată din cauza iadului în care trăia.

În timp, acel zâmbet se modelase, se schimbase și se transformase și chiar era amuzant uneori, însă acum își dădea seama că era artificial. Naiba să-l ia pentru controlul lui! Unde dracu' îi fusese

mândria mai devreme în casa lui Black? Asta fusese ultima picătură. Își pierdu răbdarea.

Își smulse boneta și o aruncă pe banca de lângă el.

– Ce naiba a fost asta?

El îi făcu cu ochiul. Acel gest era o recunoaștere tăcută a propriei ei înfrângeri.

– Ce naiba a fost ce? întrebă el atât de nonșalant încât ea strânse puternic pumnii. Acea victorie asupra celor din familia Black? continuă el, întinzându-și picioarele și lovindu-se de genunchii ei.

Ea pufni.

– Ești un profitor.

Întotdeauna fusese, și încă era.

– Ai înnebunit din cauza dorinței de a deveni respectabil.

El se înroși.

– Nu e greșit să vreau o viață mai bună pentru noi toți.

Ea pufni din nou.

– Tu încă nu ai acceptat că noi ne-am născut cu putoarea străzilor în piele. Și nu poate fi îndepărtată indiferent câte băi cu uleiuri fine facem sau cât parfum folosim.

Văzând că nu spune nimic, Cleopatra îl lovi în gambe. El gemu ușor și își trase picioarele lungi la loc.

– Mai mult, aia nu a fost o victorie. Doar ai lins cizmele dușmanului tău, îi zise ea, amintindu-și privirea înfumurată a lui Adair Thorne când Broderick mai avea puțin și se ruga pentru respectarea legământului dintre familiile lor.

Ea strânse din buze.

O venă pulsa puternic în colțul ochiului fratelui ei.

– Eu nu ling cizmele nimănui, șopti el atât de rece și de tăios, cu același ton cu care pusese pe fugă mulți bărbați în viața lui.

– Nu, fu de acord Cleopatra, iar o parte din tensiunea care îl cuprinsese dispăru. De data aceasta a fost vorba de pantofii unei lady.

El se înclină în față.

– Pentru familia noastră am făcut asta. Avem o avere pentru care ne-ar invidia până și Cresus însuși, iar odată ce o să avem legături cu nobilimea, vom putea asigura locul clubului Bârlogul Diavolului în această lume nesigură.

Nu avea de gând să recunoască faptul că habar nu avea cine era Cresus și ce treabă avea cu ea. Învățase de mult să asculte părerile fanteziste ale lui Broderick și să nu rostească vorbe lipsite de logică.

— Odată ce o să avem legături cu nobilimea, nimic nu ne va putea opri, Cleo, îi spuse el, și o licărire apăru în ochii lui albaștri. Nimic.

Ascunzându-și cu greu dezgustul, ea își ridică bărbia și intră direct în miezul problemei.

— Cine?

Pe care dintre surorile Killoran avea de gând să o sacrifice ca un miel pe altarul aspirațiilor lui? Părea că se pregătea să-i răspundă.

— Cine? repetă ea, așezându-și palmele pe genunchi.

— Ar trebui să fie Gertrude. E cea mai mare, zise el, scoțându-și mânușile. Ordinea lucrurilor contează pentru înalta societate, îi explică el, vârând mânușile elegante în interiorul jachetei.

— Gertrude, repetă ea încet.

Cea mai mare dintre ei, care nu vedea cu un ochi și era cea mai tăcută și mai blândă, ar fi fost mâncată de vie de lorzii din Londra sau, mai rău, distrusă de capul pătrat care ar fi luat-o de nevastă. Trăsura se poticni de ceva pe drum, zdruncinând-o pe neliniștita Cleopatra. Întinse mâna și se prinse de marginea banchetei. Doar două cuvinte o făcură să tacă.

„Ar trebui.“

— Nu o s-o trimiți pe Gertrude.

El ridică din umeri.

— Nici un bărbat nu-și dorește o nevastă bătrână, iar ea e deja trecută.

Cleopatra mârâi, acele cuvinte reci aruncate fără suflet trădându-i obsesia pentru nobilime. Ceea ce putea doar să însemne că...

— O s-o trimiți pe Ophelia.

Datorită frumuseții ei, orice lord s-ar fi căsătorit cu ea într-o secundă.

— Ai vinde-o pentru a-ți atinge scopurile?

Era o întrebare naivă, care îi ieși pe gură înainte să gândească. Bineînțeles că aceasta era calea străzilor. Fiecare făcea ce trebuia, inclusiv să-și vândă sufletul – sau, în acest caz, sora – pentru propriul beneficiu.

Broderick pufni.

—Asta e și pentru mine, și pentru noi toți. Uite-te la cei din familia Black! Uite-te ce au devenit...

— Pentru că acei bastarzi s-au gândit să se căsătorească cu nobili, zise ea înfingându-și arătătorul în palma fără mânășă pentru a-și întări cuvintele. Locul nostru nu este între încluiții ăia, Broderick!

— Nu ai înțelege, Cleo.

Ea mârâi. Nu conta că el avea dreptate când spunea că ea nu înțelegea obiceiurile nobilimii. Nimeni, bărbat sau femei, indiferent de poziție, nu-i putea spune că era ignorantă.

— Lorzii care au nevoie de avere vor fi întotdeauna dispuși să se căsătorească cu cineva mai...

— Gândește bine înainte să termini fraza, Broderick Killoran, îi zise ea cu același calm înspăimântător pe care îl folosisese când ucisese primul bărbat pe străzi.

Înțelept, bărbatul tăcu și se frecă cu mâna pe frunte.

— Cleopatra, încercă el din nou, în timp ce ea se pregătea să riposteze. Asta o să ne facă mai puternici.

Ea înlemni. Asta era ceea ce își doriseră dintotdeauna. Puterea permitea unui om nu doar să supraviețuiască, ci și să prospere și să conducă. Te proteja de foame și de moarte. Acum Broderick avea să pună această povară pe umerii uneia dintre fetele Killoran.

— Uite-te cât de repede au pierdut puterea cei din familia Black! insistă el.

După moartea lui Diggory, Broderick propusese ca Bârlogul Diavolului să meargă pe un drum respectabil. Nobilii le deveniseră clienți, averea familiei Killoran crescuse și, așa cum făcuseră de fiecare dată, Broderick și toți cei din familie prosperaseră. Îi ademeniseră pe clienții lui Black, și apoi clubul acestuia luase foc.

— Asta ar fi putut la fel de bine să fie soarta noastră, murmură el, parcă citindu-i gândurile.

Legăturile cu nobilimea aveau să-i facă mai puternici. Aveau clubul lor, dar asta era tot. Ce altceva erau?

„Nu se va opri până când una dintre noi nu se va căsători cu un nobil...”

— Nu Ophelia!

Răvășitor de frumoasă, ar fi fost prada fiecărui nobil disperat și libidinos.

El începu să mârâie.

— Trebuie să...

— Nu. Nu Ophelia.

— Gertrude atunci, scrâșni el. Ea e cea mai mare.

— Nu.

Blestemată să fie puterea! Familia Killoran nu avea să-și crească imperiul pe spatele celui mai vulnerabil membru. De la regele Angliei la hidoșeniile din lumea de jos, nu exista vreun bărbat pe care ea să nu-l poată controla. Poate că era cea mai tânără, însă ucisese cu mult înainte ca Broderick să apară în mijlocul lor și avusese dintotdeauna grijă de surorile ei, așa că acum avea să facă asta din nou. Cleopatra ridică bărbia.

— Eu.

Broderick clipi.

— Dar...

Acel cuvânt făcea cât o mie de alte cuvinte. Cu părul ei șaten lipsit de strălucire, cu înfățișarea de spiriduș și cu tendința de a-și folosi limba pe post de armă, nu ar fi fost niciodată alegerea unui gentleman.

— Nu contează cum arăt. Contează ce au nevoie. Au nevoie de avere noastră, spuse ea cu același pragmatism cu care obișnuia să împartă rațiile de mâncare pe vremea lui Diggory. O să fiu eu! O să ai legăturile tale cu nobilimea și apoi intrarea în societate.

— Intrarea noastră, murmură Broderick cu aceeași privire contemplativă, de parcă ar fi stat cu o carte în mână, pierdut în paginile acesteia. Trăsura se opri, însă ei rămăseseră pe banchete.

— Nu mă tem de un bogătaș scârbos.

— Nici surorile tale nu se tem de nimeni, îi aminti el.

Se înșela, iar ea știa asta datorită legăturii dintre ele, întărită în anii în care Broderick nu făcuse parte din existența lor. După cum subliniasse el, surorile ei poate că reușeau să se lupte cu propriii demoni și să-și ascundă fricile. Însă Cleopatra cunoștea prea bine monștrii care încă trăiau în interiorul lor. Finnnett deschise ușa.

— Nu acum, izbucni Broderick, iar bătrânul servitor închise automat ușa.

— Asta nu e o discuție, îi zise Cleopatra sec. Nu este o dezbatere sau o decizie pe care să o iei *tu!* se răsti ea, strângând din ochi. De data asta, eu am decis deja. Pentru toată lumea.

Pentru Gertrude și Ophelia. El clătină din cap.

– Tu disprețuiești nobilimea.

Ea pufni deloc elegant.

– Iar tu crezi că surorile noastre au o afinitate pentru acei lorzi?

– Nu, rânji Broderick pentru prima dată cu adevărat în acea zi.

Dar tu ești singura pe care o cred în stare să spintece pe cineva, chiar și un nobil, pentru ceva minor.

Ea strânse din dinți, mulțumită că o credea atât de nemiloasă. Asta însemna că își crease o fațadă perfectă de-a lungul anilor sau cel puțin una de a căror profunzime nu era conștientă nici măcar familia ei. Broderick clătina din cap fără încetare.

– Nu poți să fii tu. Ești mult prea val...

Bărbatul se opri.

„Valoroasă.“ Ea fusese mâna lui dreaptă de când preluase clubul și îl ghidase cu mult înainte de asta.

– Gertrude aproape că a fost bătută de unul dintre nemiloșii ăștia cu care vrei să o măriți tu acum, izbucni ea.

Acela fusese primul bărbat pe care Cleopatra îl înjunghiasse și ar fi făcut același lucru din nou, fără a clipi, pentru a-și ajuta rudele. Nu o să-ți permit să o trimiți într-un bârlog plin de bastarzi de acest fel. O să merg eu, îi zise ea rece și tăios.

Fratele ei deschise și închise gura de mai multe ori, apoi înjură.

– Oh, drăcia naibii! Foarte bine. O să mergi tu.

Rânjind în fața celui triumf, împinse ușa din fața ei. Cu obrații îmbujorați, Finnett sări în spate, evitând grijuliu privirea Cleopatrei și a lui Broderick.

– I-iertați-mă, așteptam și...

Își dresе glasul și își aținti ochii în pietrele de pe stradă.

De această dată, ea îi permise să o ajute să coboare și îi mulțumi. Trăsese cu urechea. Știa asta pentru că se obișnuise să citească secretele altora.

Mergând înaintea fratelui ei, Cleopatra urcă cele șapte trepte care duceau spre impresionanta casă. Lămpile cu gaz încadrate de ramele de cristal îi atraseră atenția. Acele podoabe nepractice, pe care fratele său insistase să le aibă, care erau sparte iar și iar și înlocuite cu promptitudine, reprezentau un semn al slăbiciunii lui Broderick față de nobilime. Ușile din stejar, frumos ornate, erau deschise larg, iar ea intra.

De când Cleopatra începuse să se miște liberă dintr-o parte în alta a clubului, domnii și bastarzii care își aruncau monedele acolo încetaseră să se zgâiască la ea sau la surorile ei. Cu pași hotărâți, își croi drum prin clubul aglomerat. Sora ei Ophelia, care se uita la una dintre mese, îi surprinse privirea, dându-i de înțeles că aveau de discutat.

Cleopatra clătină din cap. Nu voia să discute despre întâlnirea cu cei din familia Black. Nu acum. Iar surorile ei știau destule încât să respecte acest lucru. Ieși din sala de joc, mergând pe un coridor lung, care se intersecta cu altă sală. Făcu o pauză lângă perete, găsi mânerul ascuns și trase de el. Intră. Cei înțelepți din St. Giles nu uitau niciodată că pericolul se ascundea la fiecare colț. Trebuia să fi prost să lași garda jos fiindcă, indiferent de bogăție sau de legăturile puternice, pericolul bântuia peste tot. Ajunsă în camerele ei, își desfăcu legăturile pelerinei și lovi ușa cu călcâiul cizmei, închizând-o.

Aruncă haina elegantă și se grăbi către dulap. Deschise cu grabă ușile și începu să scoată rochii și fuste de satin și de mătase. Haine mult mai fine și mai elegante decât orice avusese pe vremea când trăise Diggory, care nu fuseseră purtate pe străzile din St. Giles până acum. Până când acel ticălos nu primise un glonț în burtă din partea bandei lui Black, nu i se permisesese să aibă lucruri fine, iar clubul lor nu avusese succes. Toți bastarzii pe care Diggory îl ajutasese, toți nelegiuiții pe care îi culesese de pe străzi și îi angajase la el nu primiseră altceva în afară de un acoperiș deasupra capului și mâncare. Nimic altceva. Asta era, de fapt, cea mai mare datorie pe care o aveau față de familia Black – faptul că îi scăpase de acel bărbat nemilos. Cleopatra strânse din dinți. Nu că i-ar fi păsat vreodată de lucrurile fine. Întotdeauna fusese vorba despre siguranță. Aruncă o rochie pe patul mare, cu patru stâlpi și baldachin.

Dar de data asta – Dumnezeu să-i blesteme sufietul! – Broderick avea dreptate.

Clubul lor se putea destrăma la fel de ușor precum cel a lui Black. Care era diferența între ele? Bărbatul acela avea un titlu în spate și o avere în spatele sălii de jocuri. „Ce avem noi?”

Se opri și privi maldărul de haine pe care îl aruncase pe pat. Nu avea să fie decât o propunere de afaceri încheiată între ea și cineva din nobile. Nu era mare diferență între asta și contractul pentru lichior cu distribuitorul sau cu furnizorii de grâu.

Secretul Cleopatrei

Gentlemenii care aveau să-și vândă titlul pentru averea lor urmau să le fie parteneri de afaceri, nimic mai mult.

Se auzi un ciocănit în ușă.

– Intră, zise ea.

Regina Spark, poreclită afectuos de familie Reggie, intră grăbită.

– Ce s-a întâmplat?

Femeia diafană, care parcă plutise în interior, fusese mai mult ca o mamă care încerca în van să-și îmblânzească fetele neascultătoare. Îngrijorarea se putea citi cu ușurință în ochii de un albastru-deschis ai lui Reggie.

– Cleopatra? întrebă Reggie neliniștită, înaintând către ea, în fustele ei zgomotoase.

Acea mișcare neașteptată îi slăbi boneta, iar câteva bucle îi căzură pe umeri.

– Ce a făcut el... Privirea i se opri pe grămada de haine, iar cuvintele se pierdură. Tu ești, zise ea pe nerăsuflăte.

– Trebuie să fiu eu, zise Cleopatra și continuă să-și adune lucrurile.

– Nu trebuie.

Cleopatra ridică privirea și o văzu pe Reggie încruntată.

– De ce trebuie să fii tu?

Mai mare decât Cleopatra, Reggie fusese salvată cu mulți ani în urmă de Broderick, iar de atunci își dedicase loialitatea, serviciile și prietenia lui și a surorilor acestuia.

– Îl cunoști pe fratele meu, îi explică ea.

– Da, mormăi femeia.

Detaliile legate de evenimentele care avuseseră loc în noaptea în care Broderick o salvase pe Reggie îi erau încă necunoscute și nu reușise să le afle de la nici unul dintre ei. Trăise suficient de mult în St. Giles pentru a ști că nu era bine să insiste ori să cerceteze.

– O să vorbesc cu el.

– Nu mă tem de un bărbat, Reggie.

Societatea civilizată era înțesată de legi și de reguli, însă Cleopatra și familia ei se descurcaseră până acum fără acest tip de cutume.

– Aș fi în stare să omor un bărbat înainte să-i permit să-mi facă rău.

Făcuse asta și în trecut – pentru ea și surorile ei.

Chipul lui Reggie se întuneacă.

– Câteodată, este dincolo de puterile tale, iar să-ți petreci viața legată pentru totdeauna de cineva este cu totul diferit de ceea ce știi.

„De ceea ce știu.“ Cleopatra nu știa cum fusese viața femeii înainte să se alăture grupului lor, dar modul în care se exprima arăta că fusese crescută altfel decât Cleopatra.

– O să vorbesc cu el, spuse Reggie, întorcându-se pe călcăie și pornind spre ușă.

– Nu o să vorbești pentru mine, Reggie, comentă ea solemn, încercând să o facă pe cealaltă femeie să înțeleagă că aceasta era voința ei și că și-o asumase.

– Nu o să-l las să te trimită acolo...

– Eu m-am oferit.

Nimeni nu o putea determina pe Cleopatra Killoran să facă ceva ce nu voia. Nici măcar frații pe care îi iubea atât de mult și care și-ar fi sacrificat viața pentru ea.

Reggie deschise și închise gura de mai multe ori, apoi oftă încet.

– Bineînțeles că te-ai oferit, zise ea, întorcându-se. Uite, continuă ea cu tonul ei obișnuit și mămos, luând rochia albastră de satin din mâna Cleopatrei.

Începu să așeze rochiile de zi, lenjeria și rochiile de bal – rochiile de bal care fuseseră pur și simplu nefolositoare, dar care acum aveau un scop.

– Trebuie, mormăi ea, bătând-o ușor pe Cleopatra peste degete.

Gestul spunea multe despre relația dintre ele.

Cleopatra se așeză pe marginea patului, permițându-i lui Reggie să se ocupe de haine. Fiecare avea propriile obiceiuri, care le țineau mintea ocupată. Cleopatra se concentra asupra sunetul pașilor ei, iar Reggie fusese dintotdeauna pricepută la organizarea lucrurilor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Reggie, cărând cuferele Cleopatrei.

Tări unul către pat.

Cleopatra ridică ușor din umeri.

– Au încercat să renunțe.

Cu capul vârat în cufărul masiv, Reggie îi aruncă o privire ciudată.

– Soția lui Black era hotărâtă să-și țină cuvântul, explică ea, răs-punzând unei întrebări nespuse.

Ușa se deschise cu zgomot.

Ambele femei priviră la unison către băiatul amenințător. Deja aflase. Un alt bastard Diggory, fără o zi de naștere anume, Stephen împlinise cel mai probabil nouă sau zece ani, dar avea un temperament care rivaliza cu ușurință cu al majorității bărbatilor.

Reggie lăsă rochia pe care o avea în mână și ieși tăcută din încăpere. Stephen trânti ușa.

– Te urâsc!

Regretul îi inunda pieptul.

– Nu mă urăști.

Ca mai toți bastarzii lui Diggory, Stephen fusese o mică bestie până când Broderick îl luase sub aripa lui.

– Dacă era așa, nu mai erai aici, zise Cleopatra cu atât de multă bunătate, pe care nu ar fi arătat-o altcuiva.

– Atunci te urâsc pentru... pentru acum, izbucni Stephen.

Asta putea să creadă. Cel mai mic membru al familiei avea un temperament care putea să se ia la întrecere cu un câine bătut.

– Știam că o să fii tu. Știam că nu o să lași pe altcineva. Întotdeauna îi protejezi pe ceilalți! zise el răstindu-se și scoase un pumnal din ghețe, pe care îl aruncă cu sete în peretele opus.

Contrar voinței, suspină. Un cuțit în perete fusese întotdeauna semnul nespus al lui Diggory.

– Încetează! îi ceru ea ferm.

Stephen căuta să se certe, iar când se întâmpla asta, aveai mai multe șanse să te înțelegi cu diavolul decât cu el.

Cleopatra traversă cameră și, punând o palmă pe perete, trase și eliberă vârful înfipt al cuțitului.

– Trebuie să-ți controlezi comportamentul.

Acesta avea să-i vină de hac. Dacă nu ar fi fost în siguranță la Bârlogul Diavolului datorită lui Broderick, sigur băiatul ar fi fost distrus de mult.

– Declar război!

– Cui? pufni ea. Lui Broderick?

– Lor...

– Nu spune asta, îi ceru ea privindu-l pătrunzător.

Ultimul lucru de care familia lor avea nevoie era o nouă ceartă cu familia Black, mai ales acum, când rivalii lor aveau legături cu nobilimea. În încercarea de a-i alunga furia îngrijorătoare, Cleopatra lăsă cuțitul și se întoarse lângă pat.

– S-a întâmplat deja, Stephen, îi spuse ea, apoi îngenunche, scoase o valiză de sub pat și o așeză deasupra lenjeriei.

Din nou în genunchi, trase covorul de Aubusson și îl îndoi. Găsi scândura care se mișca și o ridică, se întinse și scoase mai multe pumnale.

– Pune astea în valiza mea.

Stephen își vârî mâinile în buzunare.

– Nu-s menajera ta!

Cleopatra apucă cele două pistoale și le împinse pe podeaua fină, astfel încât ajunseseră la picioarele lui.

– Cu siguranță, nu. Până la urmă, ce fel de menajeră m-ar ajuta să-mi împachetez tot arsenalul? îi zise ea, făcându-i cu ochiul.

În ciuda furiei care îi cuprinsese trupul mai devreme, buzele lui Stephen zvâcniră. Așa voia să-l vadă pe fratele ei cel mai mic – cu o lumină provocatoare în ochi și cu un zâmbet larg, ce îi scotea în evidență gropițele din obraji.

– Așa e mai bine, zise ea.

Băiatul încetă să rânjească. Bucuria fusese mai mereu un semn de slăbiciune din partea lor, așa încât nu aveau încredere în nici o emoție. Era ceva ce Cleopatra înțelegea mult prea bine.

– Ești nebună, bolborosi el, apoi începu să o ajute să-și împachezeze armele.

– E doar o căsătorie.

Toți își vânduseră sufletul de mai multe ori decât însuși diavolul putea număra. Broderick pur și simplu găsisese ceva nou de vândut. Atunci de ce, practică și rațională cum era, simțea un nod în stomac? Așeză scândura la locul ei și întinse covorul.

– Nu trebuie să pleci, zise Stephen supărat, ridicând privirea.

Ea încremeni. „Nu vreau... Trebuie...” Nu pentru că o interesa cătuși de puțin legătura cu nobilimea, ci pentru că, dacă nu reușea să-l ajute pe Broderick să-și atingă scopul, el avea să aleagă pe altcineva din familie pentru a-i îndeplini dorința.

– Trebuie să fiu eu.

– Las-o pe Gertie să meargă!

Cleopatra se încruntă.

– Nu.

Nu avea să fie Gertrude.

– Pentru că e slabă, mormăi băiatul.

Secretul Cleopatrei

Chioară din cauza pumnului pe care Diggory i-l dăduse în cap și tăcută ca un mormânt, Gertrude avea mai multă putere decât majoritatea bărbaților. Cleopatra nu avea de gând să o lase pe sora ei mai mare să se sacrifice.

– Căsătoria cu un lord ar distruge-o pe Gertie, îi zise ea încet băiatului.

Cleopatra însă se putea lupta cu orice bărbat, femeie sau copil și avea șanse să iasă învingătoare.

– Pentru că nu e dură, comentă el din nou.

Cleopatra avea o legătură profundă cu Stephen, dar chiar și așa, în ciuda mormăielilor lui, băiatul le iubea la fel de mult pe Gertrude și pe Ophelia. Cleopatra se ridică și i se alătură fratelui ei pe pat.

Îi luă mâinile într-ale ei și le strânse ușor.

– Uite-te la mine, îi ordonă ea când el își aținti privirea în podea.

Copilul ridică încet capul.

– Există mai multe feluri de a-ți manifesta puterea, adăugă ea.

Îi citi șovăiala în ochii albaștri, apoi concentrarea de oțel reapăru.

– Dacă te căsătorești cu unul de-al lor, nu o să te mai întorci niciodată.

În ciuda hotărârii luate și a tot ce își propusese, Cleopatra simți forța cu care o loviră vorbele fratelui ei. Dacă făcea asta – nu, *când* făcea asta –, surorile ei aveau să fie salvate, însă ea urma să fie întemnițată pentru totdeauna într-una din casele acelea elegante din Londra.

– Atunci trimite-o pe Ophelia! o rugă Stephen. Oricine, dar nu tu!

– Nu pot să fac asta, îi zise ea cu glas stins, blestemându-și slăbi-ciunea. *Nu voi face* asta, se corectă ea.

Nu avea să-și sacrifice rudele. Stephen se smuci și, întorcându-se pe călcăie, ieși din cameră. Cleopatra privi ușa mult timp după ce plecă, ceasul din perete numărându-i deja ultimele clipe acolo.

„Nu o să mă mai întorc niciodată...”

Capitolul 4

În dimineața următoare, Adair și frații lui se adunaseră în biroul lui Ryker din Mayfair. Această întâlnire nu era ca restul: subiectele discuției lor erau Bârlogul Diavolului și oamenii lui Killoran.

Cu mâinile la spate, Adair privea pe fereastra uriașă cât un perete din biroul lui Ryker, în timp ce frații lui discutau despre starea clubului și despre apariție amenințătoare a celor din clanul Killoran în rândurile lor. Adair se holba la străzile din Mayfair.

În ciuda monotoniei pe care o resimțea ascultându-i pe Ryker, Calum și Niall vorbind despre Broderick Killoran, un sentiment apăsător îi strângea pieptul din cauza faptului că se afla în acel loc. Servitorii simandicoși, lorzii și doamnele care treceau prin zona caselor din Mayfair erau o amintire vie a tot ceea ce detestase toată viața, iar acum, din cauza lui Killoran, care le arsesese casa, era forțat să trăiască printre ei. „Al dracului Killoran!” Fu cuprins de un dezgust ce îi hrăni furia și repulsia de a numi acel loc acasă, chiar dacă era o locuință temporară.

„Așadar, așa s-a simțit Helena când a fost trimisă să trăiască cu ducele de Wilkinson.” La acea vremea, păruse decizia corectă pentru a o ține departe de mânia lui Diggory și, până la urmă, se dovedise a fi pasul potrivit, pentru că ea își găsisese fericirea acolo. Dar Helena fusese născută pentru o astfel de existență. Adair ar fi preferat să se înjunghie singur cu lama cea mai tocită a lui Broderick Killoran decât să rămână acolo.

– Adair?

Văzu privirea lui Calum reflectată în cristalul ferestrei.

Mintea lui Adair alergă dintr-o parte în alta, grăbită să așeze și să înțeleagă ce se discutase deja.

– Voiam să te uiți la asta, îl lămurii fratele lui.

Înroșindu-se pentru că tocmai fusese surprins cu garda jos, se întoarse. Ryker stătea la birou precum un rege în noul lui imperiu,

Adair, Niall și Calum așteptând sfaturi ca întotdeauna. Frații lui se uitau cu atenție peste foile de pergament pe care le țineau în mână. Ryker îi întinse nerăbdător unul dintre pergamente. Adair plecă de lângă fereastră și traversă încăperea pentru a lua hârtia.

– Ce e asta? întrebă el, cuvintele pierzându-i-se în timp ce trecu cu privirea peste lista mazăgălită în grabă: „Iadul și Păcatul, hoteluri, vapoare și vagoane cu aburi, caritate“.

– Ce drăcie e asta? murmură Adair, ridicând privirea din pagina scrisă neglijent de fratele lui.

Ryker își împreună mâinile și le așează pe birou.

– Viitorul.

– Viitorul?

– Date fiind focul și planurile noastre de reconstrucție, eu și Penelope am vorbit pe larg despre viitor.

Despre viitor. Nu despre viitorul clubului.

– Poate că până la urmă o să facem cumva să iasă ceva bun din toată nefericirea asta, continuă Ryker. Nu ne-am gândit niciodată cum ar fi viețile noastre în afara clubului.

– Vrei să uităm clubul, se năpusti Adair, pătrunzând înțelesul cuvintelor fratelui său.

Oare fratele lui nu mai gândea limpede?

– După cât am investit, pur și simplu vrei să abandonăm totul pentru hoteluri? întrebă uitându-se în josul paginii.

Gândul acela îi dădu un fior pe șira spinării. Și, până la urmă, ce știa el despre orice altceva în afară de jocuri? Acele calități le deprinseseră pe străzi. Erau singurele pe care le aveau.

– Nu am abandona, zise Calum sobru, făcându-l pe Adair să-și ridice din nou privirea. Poate că din cenușa de la Iadul și Păcatul se va naște ceva nou.

Adair analiză cu atenție hârtia în timp ce cuvintele fratelui său i se plimbau prin minte. Apoi înțelese cu adevărat. Vapoare și căi ferate. Caritate. Hoteluri. Șocat, privi în jur la frații săi.

– Deja ați vorbit despre asta.

Bineînțeles. Niall călătorise cu soția lui, Diana, iar Calum și Eve lucrau la spitalul de copii. Avusese loc o conversație între soți și soții, nu între oamenii care construiseră unul dintre cele mai mari cluburi din Anglia. Adair trânti cu forță hârtia trădării pe biroul lui Ryker.

Nici măcar nu aveau buna-cuviință de a nega sau de a pleca privirea.

– Nu ne putem crește familiile pe străzile din St. Giles, zise Ryker cu tonul lui grav.

Nu. Soția lui Calum, care era însărcinată cu primul lor copil, se mutase din club, așa cum făcuse Ryker cu câteva luni înainte. Era o mișcare practică pe care Adair, care, deși nu avea soție sau copii, o înțelegea și o respecta.

– Ne-am petrecut viețile încercând să evadăm și am reușit.

Adair își încleștă maxilarul.

– Ești nebun dacă tu crezi că te poți elibera vreodată de acele străzi, replică dezgustat, clătinând nervos din cap. Nu ești cu nimic diferit de Broderick Killoran și de setea lui de a avea legături nobiliare.

Niall făcu un pas spre el, iar Adair se pregăti pentru lupta pe care fratele său mai temperamental era mai mult decât bucuros să i-o ofere. Încremeni când celălalt bărbat își puse mâna pe umărul lui.

– Nu crezi ce spui, zise Niall, fără urmă de accent londonez, lucru ce îl enerva pe Adair, pentru că el era incapabil să se controleze în astfel de momente. Asta e bine pentru noi toți.

Adair simțea că în interiorul lui se dădea o luptă născută din panică și incertitudine.

– Și vrei să pornim de la zero pe un drum nou? Întrebă el.

I se uscă gura numai când se gândi la o asemenea perspectivă și își aminti de tot sângele vărsat, de sudoarea, fricile și lacrimile tăcute din viața pe care o avusese odată.

Calum își roti umerii.

– Am mai făcut asta în trecut, Adair. Am făcut asta când nu aveam nimic, doar monede șterpelite și visuri, rosti Calum, ridicând din umeri și privindu-l pe fratele său. Încuviință din cap spre acesta. Acum cu siguranță putem s-o facem, mai ales că avem avere și conexiuni pe care le-am clădit.

Pentru a-și ascunde tremurul mâinilor, Adair ridică din nou aceea foaie pe care o detesta. Închise ochii și se văzu din nou copil, întorcându-se de la livratul bunurilor, găsindu-și afacerea familiei distrusă, iar părinții și sora pierduți în flăcări. Trecutul se întorsese brusc. Întepătura mirosului de fum îi ardea nările. „Nu... Tata... Mama...” Propriile strigăte disperate îi urlau acum în minte. Se luptă cu nevoia

de a-și acoperi urechile în încercarea inutilă de a domoli zgomotul propriei nefericiri.

– Atunci eu o să mă ocup de Iadul și Păcatul, zise el în cele din urmă, când se simți în stare să vorbească, fiind copleșit de acele emoții blestemate și nedorite.

– Asta vrei? îl întrebă precaut Ryker.

Adair chicoti.

– Contează ce vrem?

– E un nou început, zise Calum, făcând semn către cei doi. Pentru noi toți. Avem două opțiuni – să reconstruim clubul, dacă ne dorim, ori să-l lăsăm așa cum e.

– Să-l lăsăm așa? întrebă Adair, nevenindu-i să creadă ce auzise. Sunetul monedelor aruncate pe mese și rasetele clienților din nopțile aglomerate îi reveniră în minte, la fel de familiare și proaspete ca în prima noapte în care le deschiseră ușile lorzilor din Londra. Ai face asta? îl provocă el.

– Calum doar spune ce opțiuni există, rupse Niall tăcerea înainte să o facă Adair.

– Asta, șuiără Adair, nu este o opțiune! Acel club e tot ceea ce ne reprezintă.

Cine erau ei fără el? Nu... cine era Adair? Era orfanul laș și plin de cicatrice care bântuia pe străzile pline de incertitudine într-o existență și mai incertă.

– Cum rămâne cu toți bărbații și femeile care depind de noi? Și copiii. Toți oamenii care, la fel ca noi, născuți și crescuți pe străzile din St. Giles, au găsit în final siguranța. Le vom răpi asta?

– Putem face mai mult bine dacă avem mai multe afaceri, zise Calum încet. Dacă ne extindem afacerile – și continuăm cu actele de caritate, așa cum trebuia să facem de mult –, asta ne va permite să avem puterea de a realiza mai multe și de a-i ajuta pe alții.

Naiba să-l ia pe Calum pentru că era mereu cel mai calm și logic din grupul lor! Și naiba să-l ia pentru că avea dreptate!

Adair își trecu cu palma peste față, încercând să găsească motive pentru a se opune unui plan care părea deja stabilit.

– S-a hotărât deci? întrebă Ryker, așezându-se în scaunul lui. Renovarea clubului rămâne sarcina ta.

Asta era. După o viață în care onoraseră ierarhia, iar Ryker îi condusesese, toți erau de acord să-i transfere deciziile și responsabilitățile lui Adair. Pur și simplu.

– Îmi rămâne mie? întrebă Adair încet.

– Suntem toți parteneri și proprietari în toate demersurile și investițiile, zise Ryker, explicându-i planul pe care îl concepuseră, dar fiecare se ocupă de câte o afacere.

Era un plan înțelept. Ceea ce îi propuneau frații lui era o cale de a-și mări investițiile și câștigurile. Îi elibera de dependența față de nobilime. Dacă făceau totul ca la carte și aveau același succes ca la clubul Iadul și Păcatul, puteau să se dezvolte în moduri în care nu ar fi putut doar ca proprietari de club.

– Acesta este viitorul, îl îndemnă Calum încet, interpretând greșit motivul tăcerii lui Adair.

Și totuși, în toată teama și disperarea pe care le simțise la început, Adair găsi ceva vital – un scop. Încuviință încet.

Ryker întinse mâna, cu palma în jos. Adair o privi și apoi, lăsând lista pe biroul lui Ryker, o acoperi cu palma lui. Calum și Niall așezară pe rând mâinile deasupra, pecetluind promisiunea și înțelegerea de a construi imperiul despre care discutaseră.

Un sentiment neașteptat de încântare începu să se întrevadă între jăratecul resentimentului. Datorită câștigurilor din perioada în care furase, Adair investise la fel de mult precum ceilalți proprietari. Luaseră deciziile împreună, dar Ryker avusese dintotdeauna ultimul cuvânt – lucru valabil în orice situație, de la locația din St. Giles la statuile care erau aliniate pe treptele de la Iadul și Păcatul.

Data fiind înțelegerea făcută, Ryker se aplecă spre dulap. Scoase patru pahare și o carafă de cristal plină cu coniac. Turnă în pahare.

– Mai rămâne problema legată de familia Killoran.

Adair privi lung spre ceas.

– Nu sunt de încredere, insistă el, sorbind din băutura pe care i-o aduse Niall. Strânse din dinți numai gândindu-se la femeia cu ochelari și spirit de război. În nici un caz nu putem avea încredere în Cleopatra Killoran.

– Sunt întru totul de acord, confirmă Ryker, învârtindu-și băutura.

– Nici tu nu ai încredere în jurămintele lor de nevinovăție? îl presă Adair, așezându-și paharul lângă lista de pe birou.

– Nu știu ce să cred, îi răspunse fratele său. Dar în absența dovezilor, aleg să fiu precaut.

Adair simți că se detensionă. În ciuda tuturor schimbărilor prin care trecuseră de la incendiul care le cuprinsese clubul și în pofida sentimentelor pe care le avusese cu o zi în urmă, când veniseră cei din clanul Killoran, dar mai ales a schimbărilor cu privire la rolurile și afacerilor lor, încă exista acea parte din Ryker care îi era familiară. Îl liniștea gândul că, în ciuda tuturor schimbărilor, spiritul lor de stradă rămânea viu și puternic.

– La ce te gândești?

– O să ne onorăm cuvântul până când ne dau motive să nu mai facem asta, iar în acel moment...

Ryker sorbi tot coniacul și așeză paharul gol lângă cel al lui Adair. Calum își trosni încheieturile.

– Atunci o să le distrugem numele, iar odată cu el, speranțele clanului Killoran de a pune mâna pe singurul lucru pe care și-l doresc. Să fie respectați.

Niall încuviință.

– Iar datoria noastră pentru că au salvat-o pe Diana va fi plătită.

Adair deschise gura ca să vorbească, dar fu oprit de Calum, care ridică un deget la buze și făcu semn cu capul către ușă. Se auzi un ciocănit.

– Intră, zise Ryker, iar paznicul mai în vârstă, West, care tocmai devenise șeful paznicilor, își vârî capul pe ușă.

– Sunt aici, milord... domnule Black. Tocmai au ajuns. Stau în trăsură.

Fratele lui Adair încuviință.

– Vin imediat.

După ce ieși servitorul, Ryker se întoarse.

– Cât timp sunteți aici, vă rog să o urmăriți îndeaproape.

Ajuns în situația de a locui temporar în această casă, Adair se simțea precum un intrus într-o lume nefamiliară, la fel de neliniștit precum paznicii, crupierii și cârciumăresele care lucrau și trăiau în locuințele din Londra ale lui Ryker, Niall și Calum. Din spatele ușii se auzeau pași grăbiți. Un moment mai târziu, ușa se deschise larg, iar Penelope și Diana intrară rapid.

– E aici, anunță Penelope cu mult mai mult entuziasm decât meritau circumstanțele.

Când Ryker, Calum și Niall înaintară, Diana, soția lui Niall, întinse mâinile, blocându-le ieșirea.

— Așteptați! Vreau să vă amintiți că, indiferent de sângele care curge în venele ei și de numele pe care îl poartă, Cleopatra Killoran nu este responsabilă pentru crimele fratelui său, cum nici eu sunt pentru ale mamei mele, zise ea sobru.

Până la urmă, mama Diane fusese cea care îi vânduse pe Ryker și pe Helena lui Diggory și cea care încercase să o omoare pe Helena.

— Asta e o situație diferită, mormăi Niall.

— Nu, Niall, nu e, îi zise soția lui, zâmbindu-i trist. Oricât de mult ți-ai dori să fie altfel. Acțiunile lui Broderick Killoran împotriva lui Ryker au fost ale lui, nu ale Cleopatrei. Nu ale surorilor lui.

— Nu știi asta, comentă Adair încet. Nu știi de ce e în stare sau ce crime a comis. Nici unul dintre noi nu știe. Și până nu aflăm, trebuie să fim precauți cu ea.

Penelope strânse din dinți.

— I-a salvat viața Diane. Asta e tot ce știm. Iar cum a zis Diana, îi datorăm tinerei lady bunătatea noastră.

Tinerei lady. Adair pufni. O femei din clanul Killoran nu putea fi lady cum nici el nu putea fi un gentleman elegant. Indiferent cât de mult își dorea asta fratele ei.

— Haideți, îi rugă Penelope. Să mergem să ne întâmpinăm oaspetele!

După ce frații lui și soțiile lor ieșiseră din cameră pentru a o întâmpina pe sora lui Killoran, Adair îi reluă locul obișnuit la fereastră. Privi trăsura elegantă și lăcuită, care fără îndoială o aducea pe Cleopatra Killoran și pe una dintre surori, care avea să se mute la ei.

Perdeaua de un roz țipător se dădu ușor la o parte, iar Adair miji ochii pentru a vedea cine era. În același timp, își deschise jacheta pentru a-și arăta pistolul de la brâu.

— Un oaspete, bolborosi el.

În ziua în care un Killoran avea să fie altceva decât un dușman al familiei Iadul și Păcatul, pământul nu avea să se mai rotească.

Capitolul 5

După aproape douăzeci de ani pe acest pământ mizerabil și rece, Cleopatra era mult mai capabilă de ură decât de iubire.

De fapt, putea să numere pe degete și nu-i trebuiau toate zece pentru lucrurile pe care le iubea. Sau, mai bine zis, pentru oamenii pe care îi iubea.

Erau aceiași oameni care stăteau acum în trăsura spațioasă. Cleopatra privi de la fratele ei neobișnuit de stoic către Gertrude cea posomorâtă și apoi spre Ophelia, care era foarte neliniștită. Cu Reggie cocoțată lângă vizitiu, conducându-i, lipsea o singură persoană din banda lor de zdrențuiți. Stephen refuzase să-i însoțească la *blestemații Black*, așa cum obișnuia să spună când vorbea despre familia rivală.

– Ești un bastard nenorocit, știi asta, nu, Broderick? se răsti Ophelia.

– E bine pentru grup, replică el tăios, pe același ton cu care obișnuia să atribuie sarcini și misiuni la Bârlogul Diavolului. Știi asta! Privi pătrunzător în jur. Toți știți de mult care sunt intențiile mele. De ce Cleopatra este cea care a încheiat afacerea cu Black și oamenii lui, le aminti el.

– Din cauza ta, pufni Ophelia. *Tu* ai insistat să fim introduse în înalta societate!

Fratele lor ridică mâinile exasperat.

– Pentru ce naiba credeai că sunt debuturile în societate?

În timp ce fratele și sora ei se certau, Cleopatra era bucurioasă că atenția le era îndreptată spre astfel de lucruri, nu spre ea. În ciuda tensiunii palpabile dintre cei doi, Cleopatra avea timp pentru propriile neliniști. Cu toate certurile și provocările din grupul lor, acestea niciodată nu se încheiau cu un pumn, o palmă sau cu vorbe urâte care uneori erau mai dureroase decât o lovitură. „Iar eu las totul în urmă...”

Pentru că Broderick nu avea liniște până ce nu-și vede toate scopurile atinse. Știuse asta din momentul în care mersese la Niall Marksman și încheiase acea înțelegere cu ei. De ce? Pentru că băiatul plin de teamă, aproape de maturitate, care abia intrase în familia lor îl provocase pe Mac Diggory pentru a le apăra. Când Broderick își punea ceva în minte, nimic nu-i mai putea schimba părerea. Tocmai acea hotărâre de fier îi impulsionase să se ridice la nivelul la care erau acum.

Unde era măreția acum? Simți valuri de regret cuprinzându-i ființa, dar se strădui să le înăbușe. Își luase la revedere de la singurul loc de care aparținuse vreodată pentru un loc de care nu avea să fie legată niciodată.

– Nu mă interesează dacă nu avem legături cu nobilimea! țipă Ophelia, încercând să-l înduplece pe încăpățânatul ei frate.

Cleopatra tresări la acel țipăt strident. Ophelia încă nu descopere profunzimea hotărârii lui Broderick de a le lega familia de lumea bună. Încă nu acceptase ceea ce Cleopatra înțelesese de mult – determinarea lui Broderick în privința acelei dorințe.

Nelinistită, Cleopatra trase ușor predelele pentru a privi noua ei casă. Analiză cu atenție fațada albă din stuc a reședinței din Grosvenor Square.

– Acasă, mormăi ea, simțind gustul repulsiei.

Acel loc nu avea să fie niciodată acasă. Avea să simtă acest lucru, și așa cum o avertizase Stephen cu o zi în urmă, nu avea să se mai întoarcă. Urma să renunțe la tot și să-și încredințeze ființa celor din familia Black. Fuseseră crescuți ca membri de bandă în capetele opuse ale Londrei, apoi se transformaseră în rivali de temut, care se urau. Acum însă fratele ei avea încredere în acești oameni că urmau să onoreze jurământul lui Marksman? „Nu este pentru totdeauna...” Singurul lucru care putea să o scape din această închisoare avea să fie una la fel, alături de cine știe ce nobil ciudat. Inima îi bătea puternic. Ridică privirea și văzu ochii răzbunători care o așteptau.

„Adair Thorne.” Înalt de peste 1,90 metri, cu părul lui șaten cu reflexe aurii, prins într-o coadă la spate, arăta precum un borfaș de pe stradă, la fel de nelalocul lui precum era Cleopatra pe aceste străzi elegante. Își puse mâinile în șolduri pentru a-și arăta pistolul. Vederea acestuia o făcu să închidă ochii și să se roage pentru pace și calm.

– Ar trebui să fiu eu, zise Gertrude delicat, iar Cleopatra deschise ochii.

Lăsând perdeaua în jos, o privi pe sora ei.

– Nu fi prostituată!

Buzele surorii ei erau atât de strânse, încât i se învineți cicatricea pe care o avea în colțul gurii.

– De ce prostituată? întrebă ea, neobișnuit de fermă. Sunt cea mai mare.

– Pentru că...

Ce răspuns putea Cleopatra să răspundă fără să o insulte pe Gertrude?

Chiar dacă prețuiau adevărul și ideea de a fi direcți, așa cum făceau toți din clanul Killoran, în aceste clipe mintea Cleopatrei se protejă de adevăr. Ar fi preferat mai degrabă să fie bătută sau schingiuită decât să-și rănească frații. De aceea era acum acolo.

– Eu am nevoie să fiu aici, zise în cele din urmă.

– Eu ar trebui să te protejez, protestă Gertrude. Și pe Fie, și pe Stephen, continuă ea.

– E nevoie de tine acasă.

– Eu...

– S-a stabilit deja, o întrerupse Cleopatra, și înainte ca sora ei să mai scoată un cuvânt, ridică o mână în aer. Acel gest ferm îi reduse la tăcere și pe Broderick, și Ophelia, care se opriră din cearta lor incinsă.

Ușa se deschise imediat. Ignorând mâna paznicului, Cleopatra sări. Cizmele ei făcură un zgomot înfundat în timp ce ateriză pe lespezile din piatră mai curate decât multe din paturile și podelele pe care le cunoscuse în primii ei ani de viață.

În spatele ei, abia dacă îi observă pe frații ei, care i se alăturaseră, și pe Reggie, care se împleticea, încercând să se dea jos din trăsură. Lorzii și doamnele foarte elegante care se plimbau pe stradă îi priviră ca pe niște ciudățenii de la circ, tocmai aruncate în fața reședinței lui Ryker Black. Dar, până la urmă, asta erau ei pentru acești oameni. Oameni suficient de buni pentru a-și pierde averile și nopțile în cluburile lor, dar care trebuiau evitați în altă situație. Cleopatra pași ferm, iar când Lord Sanderson, un domn îmbrăcat prost, o privi îndelung, ea mârâi către el.

– E vreo problemă?

Înghițind în sec, tânărul se întoarse grăbit și porni în direcția opusă.

— La naiba, Cleo, îi spuse fratele ei, prinzând-o dintr-o parte. Sco-pul este să prinzi un soț, nu să sperii fiecare lord din Londra.

I-ar fi speriat bucuroasă pe toți de moarte pentru a fi cruțată de un viitor alături de unul dintre nătângii ăștia dacă deznodământul ar fi fost diferit pentru surorile ei.

— Haide, murmură el, întinzându-i cotul. Lasă-mă să...

— Să mă conduci în bârlogul dușmanului? pufni ea.

Aceiași oameni pe care el o învățase să-i urască și alături de care trebuia să trăiască acum?

— Nu am nevoie de însoțitor. Pot să fac asta. Și să-l dezaprobe până în ziua în care avea să moară. Dar să fiu a naibii dacă tu sau una din surorile mele o să mă conduceți acolo!

În ciuda atitudinii lui diavolești pe care o adoptase precum un al doilea rând de piele de-a lungul anilor, Broderick înghiți în sec. Regreta că o rugase pe Cleopatra să facă asta – nu că se aștepta ca vreuna dintre surorile lui să fi acceptat în locul ei. Dar el ar fi ronțait din tridentul diavolului pentru a-și îndeplini vrerea.

Temându-se ca nu cumva încrederea și puterea să-i slăbească dacă avea să se mai uite la frații ei, Cleopatra porni înainte. Își fixă privirea pe ușa deschisă, apoi se opri. Întorcându-se, se îndreptă către fratele ei. Vorbi încet, ca numai el să o audă.

— Când ne-am întâlnit și ne-ai dat nume, te-am iubit pentru asta. În acele vremuri, ar fi fost dispusă mai degrabă să-și taie gâtul decât să recunoască acest lucru. Ea îi privi chipul greu de citit. Ne-ai dat nume de regine.

Simți cum o cuprinde un val de emoții și se urî pentru acest moment de slăbiciune. Tocmai asta îl făcuse pe Mac Diggory să o bată când fusese copil până când învățase să-și ascundă slăbiciunea.

— Acum știi că ne-ai numit așa nu doar pentru că ai văzut în noi femei puternice și cu caracter, așa cum ai zis, ci și pentru că ți-ai dorit să ne transformi în ceva ce nu suntem.

— Cleo, îi zise el ursuz.

Cleopatra mârâi, făcându-l să tacă.

— Închide gura aia blestemată! îi ceru ea cu glas răgușit. O să fac asta în câteva luni, iar tu o să-ți iei gândul de a-mi pune surorile să...

„Să se căsătorească. Dumnezeu, nici măcar nu pot să rostesc aceste cuvinte!” ... să facă la fel. Ne-am înțeles?

— O să fie bine pentru clan, repetă el, sobru, cu o hotărâre care o făcu să se gândească la faptul că doar își imaginase umbrele remușcărilor de mai devreme. Dacă o să avem legături cu nobilimea, *niciodată* nu va mai trebui să ne îngrijorăm că ne vom pierde averile, că vom pierde totul și că vom ajunge să trăim în mizerie, așa cum am mai făcut-o, rosti el, luând-o de mâini și strângându-le ușor. Gândește-te, Cleo! Nu vom mai depinde de nimeni.

Așa cum pățiseră cu Diggory.

Faptul că sora lui Adair Thorne îl ucisese pe acel nemernic era un favor pentru care avea să fie veșnic recunoscătoare, dar mai degrabă ar fi preferat să-și taie gâtul decât să spună asta cu voce tare.

Cleopatra închise ochii. Nu voia ca frații ei să mai simtă acea teamă, așa cum se întâmplase în trecut, să aparțină unui ticălos precum Diggory. Nu voia să mai simtă gerul nopții fără nimic altceva pe ei în afară de zdrențe ponosite. Oricât de dureros era și oricât de mult ura asta, trebuia să recunoască faptul că Broderick avea dreptate. I se păruse că planul lui avea logică încă de acum câțiva ani, când i-l dezvăluise prima dată. Asta, ce-i drept, nu o ajuta prea mult să se lupte cu panica și cu durerea de a-și lăsa viața în urmă.

Se întoarse pe călcăie și porni în față, cu valiza în mână către reședința Black și majordomul ei. După privirea amenințătoare a bărbatului în vârstă și plin de cicatrice, își dădu seama că era doar unul dintre paznicii lui Black.

— Mulțumesc, strigă Broderick în spatele ei.

— Poți să te duci dracului, Broderick! îi răspunse ea fără a se opri.

— Cleo! o strigă Gertrude cu vocea tremurândă.

Cleopatra își blestemă inima pentru slăbiciunea de care dădea dovadă și grăbi pasul pentru a intra în bârlogul inamicului. Bucuroasă că pelerina de muselină îi ascundea gesturile de clanul Black care o aștepta, se pierdu printre faldurile materialului. Obosită, studie rapid adunătura amestecată din jurul ei: Black și frații lui cu cicatrice și urme de luptă și zâmbitoare, inocentele doamne, care o priveau călduros.

Căldură. Era ceva ce Cleopatra cunoscuse doar alături de frații ei.

— Ce cauți aici? pufni Adair Thorne.

Cleopatra se înroși. Se opri, dar apoi se întoarce și îi aruncă bastardului de pe scări o privire care spunea „du-te dracului!”

— Liniște, Adair, zise soția lui Black, privindu-l încruntată și îndreptându-se spre ușă pentru a o întâmpina întrebătoare pe Cleopatra.

— Am venit eu, zise ea fără vlagă, fără a oferi mai multe detalii despre motivul pentru care îi luase locul lui Gertrude.

Lady Chatham îi zâmbi.

— Ce frumos să te avem alături de noi, domnișoară Killoran...

Soția lui Niall Marksman, aceeași femeie pe care Cleopatra o ajutase și o eliberase în urmă cu aproape un an, le întrerupse.

— Dat fiind că o să stai cu familia noastră, cred că e în regulă să renunțăm la formalități, nu? Poți să-mi spui Diana. Iar ea este cumnata mea, Penelope.

Soția lui Black ridică mâna deosebit de veselă.

„Nebuni. Sunt de-a dreptul nebuni. Toți.” Cleopatra privi în jur către banda lui Black și regăsi aceeași consternare în ochii lor nemi-
loși. Își înăbuși un suspin. Cine naiba ar fi crezut că ea, Cleopatra Killoran, din Bârlogul Diavolului, avea vreodată să împărtășească un moment de compătimire cu Black și oamenii lui?

Un lacheu se apropie pentru a-i lua pelerina, însă ea întinse automat o mână și îl plesni peste degete pentru faptul că îndrăznise să o atingă.

— Cleopatra, zise ea. Puteți să-mi spuneți Cleopatra.

Chiar dacă nu-și dorea să fie acolo, acei oameni aveau să fie persoanele cu care trebuia să-și petreacă restul zilelor în calitate de fată nemăritată.

— Splendid, continuă Penelope Black.

„Ce motiv are femeia asta să fie prietenoasă?”

— Și cred că-l cunoști pe soțul meu. Te rog, poți să-i zici Ryker...

— Nu, zise tăios Cleopatra, privindu-l pe bărbatul pe care familia ei îl numise dușman de atâția ani.

Se așternu o liniște ciudată.

— Domnul Black atunci, sugerează Penelope cu hotărârea unui câine înfometat care roade dintr-un os.

Realitatea necruțătoare de a fi acolo, cu Black și neamurile lui, cu scopul de a găsi o pereche în acea lume de care nu avea să aparțină

vreodată, o copleşi. Dar oroarea continuă. Penelope își vârî brațul pe după cel al Cleopatrei.

– O să avem grijă ca timpul petrecut în Londra să fie distractiv.

„Distractiv?” Ar fi preferat mai degrabă să-și smulgă unghiile una câte una. Și în timp ce soția lui Black bolborosea, Cleopatra se simți din nou ca fetița pe care mâna grosolană a lui Diggory o strânsese de gât și o amenințase cu moartea.

– Deja avem câteva evenimente la care plănuim să te prezentăm lumii, la prima ta introducere formală, un bal care va avea loc aici...

– Săptămâna viitoare, adăugă Diana, zâmbind și mai larg.

Penelope încuviință.

– O să fie o prezentare mai intimă.

Un eveniment la care aveau să vină nobili, bărbați de la care ea șterpeliase timp de ani buni sau pe care îi văzuse în cluburile familiei. Doar că acum pășise în lumea lor ca un străin.

– Sunt foarte drăguți... Nu toți, dar cei pe care i-am invitat sunt...

Cuprinsă de panică, auzea frânturi din ce spunea vicontesa.

– Dacă...

– Camerele mele? întrebă ea cu o voce răgușită până și pentru urechile ei.

Cererea ei incoerentă fu primită cu uimire de rudele lui Black.

– Aș dori să fiu condusă în camerele mele.

Înainte să se transforme într-o ghem de panică și disperare în fața lor.

Pentru un moment destul de lung, crezuse că Black și familia lui aveau să o tortureze și să o forțeze să rămână acolo până ce aveau să vorbească despre toate evenimentele diabolic de politicoase care urmau să aibă loc, așa încât sigura opțiune ar fi fost să fugă pe ușa din față.

Tinerele doamne schimbară priviri îngrijorate, care o înfiorară.

– Bineînțeles. Desigur, murmură Penelope Black. Cred că ești nerăbdătoare să-ți vezi camerele.

„Aș prefera mai degrabă să dau foc acestor camere și să ajung precum cenușa clubului Iadul și Păcatul decât să rămân aici.”

– O să-ți aducem noi lucrurile sus. Permite-mi să te însoțesc...

– Nu, strigară la unison Cleopatra și domnul Black.

Ultimul lucru de care Cleopatra avea nevoie acum era compania cuiva. Voia să ridice un zid între ea și străinii aceștia și să-și permită un moment de slăbiciune pentru a fi nervoasă pe fratele ei pentru chinul prin care o forța să treacă.

– Nu am nevoie să fiu însoțită.

Soția lui Black o privi lung.

Proprietarul cu privirea de piatră ridică o mână, iar Cleopatra se întinse instinctiv către ghetuță, însă următoarele cuvinte ale lui Black o opriră.

– Adair, te rog să ai grijă de lucrurile domnișoarei Killoran, zise el pe un ton rece, iar faptul că îi folosise numele de familie indica limpede că o percepea ca un dușman.

Ea ezită, aruncându-i o privire prudentă acelui ticălos nefericit.

– Domnișoară Killoran, o provocă Thorne într-un mod în care o ațâța să facă primul pas.

Înclinându-și bărbia, se întoarse cu privirea către femeia care îi deschisese ușa casei ei, indiferent de rivalitatea dintre familiile lor.

– Eu... Se chinui să scoată cuvintele... Vă sunt recunoscătoare pentru... „Nu pot.”

– Nu este nevoie de mulțumiri, Cleopatra, îi zise Penelope, întinzându-se să o ia de mână.

Ea se feri. Timpul o învățase să nu aibă încredere în bărbații și femeile de la Iadul și Păcatul. Făcu un pas înapoi, trăgându-și umerii în spate, și ajunse lângă Adair Thorne. Nu voia bunătatea lor.

Simțind privirile celor două tinere doamne urmărindu-i fiecare mișcare, Cleopatra își strânse valiza.

– După tine, zise Thorne, făcându-i semn cu mâna.

Ea încuviință ușor din cap.

– Nu te rog, zise el răspicat.

Privirile li se încheștară într-o luptă tăcută. Așadar, avea să fie condusă în camera ei nu în calitate de invitat în casa lor, ci de persoană către trebuia păzită. Black și oamenii lui erau mult mai deștepți decât îi crezuse.

Simți un fior pe șira spinării când se gândi la propria vulnerabilitate și la faptul că se prezenta așa în fața unor bărbați pe care fusese crescută să-i deteste. În timp ce urca scările, se străduia să prindă ceva din conversația care începuse în urma ei. Din păcate, strada

ii făcuse pe Black și pe oamenii lui să fie la fel de prevăzători precum învățase și ea. Ajunseră sus.

– Înțeleg că te temi de mine, Thorne. Și foarte bine faci.

Îl privi îndelung și văzu cum sprâncenele lui se uniră într-o singură linie.

– Dar nu pot merge în față dacă nu știu drumul, îl provocă ea, bucurându-se să-l poată ațâța pe bărbat.

De când îl cunoscuse, Adaîr Thorne se dovedise a fi un nesuferit nenorocit, care nu avea bunul-simț de a vedea valoarea unei femei. Se părea însă că era destul de prudent încât să se păzească de ea.

– Drept înainte, Killoran. La capătul holului și la stânga. Patru uși mai încolo.

Cât de diferite erau aceste comenzi față de respectul și frica pe care i le arătau bărbații de la Bârlogul Diavolului! Lorzii care le vizitau clubul, alături de scursurile societății și de tot personalul de acolo, aveau respect față de Regina din Dials, așa cum fusese numită. Voia să-l disprețuiască pe Thorne pentru îndrăzneala lui, dar își dădu seama că mai degrabă prefera acest mod direct de a fi.

Când ea nu schiță nici un gest, el înclină din bărbie.

– Am zis să mergi!

Toată aprecierea ei de dinainte dispăru la auzul acelui ordin. Poate că îi respecta naturaletă, dar nu-i plăcea să fie comandată de oricine.

Strângând din dinți, Cleopatra începu să meargă. În timp ce înainta pe holurile cu covoare elegante, văzu și analiză cu coada ochiului ușile pe lângă care treceau. Învățase de mică să fie întotdeauna atentă la spațiile și la împrejurimile în care se afla. Întotdeauna trebuia să fii pregătit de evadare. Avea să vină timpul pentru a explora casa lui Black fără privirea suspicioasă a lui Thorne.

În cele din urmă, ajunseseră la capătul casei – la una dintre ultimele uși pe acel hol lung. Thorne întinse o mână, iar ea încremeni. El apăsă pe mâner. Ea ezită. Nu era înțelept pentru Thorne, Black sau oricare dintre oamenii lor să-i facă rău. Ar fi provocat un război pe străzi. Cu toate astea, purta o cicatrice pe mână din cauza faptului că intrase într-o cameră fără a fi la fel de atentă pe cât ar fi trebuit. Cleopatra băgă capul pe ușă.

Razele de soare se jucau prin ferestre, inundând camera spațioasă, de un roz pal, ceea ce crea o atmosferă calmă și primitoare. Roz.

Își strânse degetele și mai puternic pe mânerul valizei în timp ce o inundară amintirile: pe vremea când era tânără, colinda pe străzile Londrei în căutarea unor lorzi neștiutori și vedea câte un domn elegant alături de o fetiță îmbrăcată fermecător în roz. Cei doi râdeau și vorbeau cu atâta tandrețe încât Cleopatra ajunsese să urască astfel de nuanțe ale inocenței pentru că îi aminteau de ceea ce ea nu avuse-se – un părinte iubitor.

– Nu-i pe gustul tău, Cleopatra?

Tresări speriată, dar recunoscătoare că Adair o readuse în prezent, trezind-o din melancolia umilitoare care o cuprinsese. Era pentru prima dată când îi spunea pe nume. Când îl auzi, se trezi ceva neobișnuit în interiorul ei. Un fior blestemat, nedorit și care nu avea nimic de-a face cu ura sau cu pericolul. Tocmai de aceea era și mai neliniștitor pentru ea. Se forță să-l privească.

– Asta e tot, îi zise Cleopatra, tratându-l ca pe un servitor.

Îl văzu înroșindu-se de nervi.

Era mult prea ușor să-l calce pe bătăture. Pentru prima dată în ziua aceea mizerabilă, se simți amuzată.

– Întoarce-te! zise el ursuz.

– Ce... Cleopatra suspină când el o cuprinse de mijloc. Scăpă valiza din mână și, Dumnezeu să o ajute, apăsarea mâinii lui o făcu să închidă ochii. Se luptă să tragă aer în piept și să se controleze. Ce faci? reuși ea cu greu să-l întrebe, încercând să se aplece să-și caute arma.

Adair o prinse ferm de mâini într-o încleștare care avea ceva șocant de blând în ea. El își coborî buzele în dreptul urechii ei; mirosul vag de cafea și trabuc îi dădu un fior pe șira spinării.

– Doar nu credeai că nu o să te verificăm, bolborosi el neafectat, în timp ce îi atinse și îi pipăi rochia.

Încercă să blesteme, dar nu reuși. Prin satinul fustelor, căldura atingerii lui îndrăznește continua să o ardă, ținând-o în loc. Trecură ani întregi de când un bărbat nu îndrăznise să o atingă... în orice fel.

Pentru acel afront, mâna Cleopatrei îl făcuse pe acel bărbat să își piardă două degete. Atingerea lui Adair însă nu semăna deloc cu aceea a ticălosului neîndemânatic și scârbos care încercase să o ia cu forța pe alee. Mâna lui rămase pe pântecul ei, iar Cleopatrei i se uscă gura. Într-o încercare de nonșalanță și autocontrol, se strâmbă la el.

– La ce mi-ar folosi o armă ascunsă în rochie?

Ignorând-o, îngenunche și îi ridică fustele. Aerul rece care îi cuprinsese picioarele alungă orice sentiment nebun de atracție pe care i-l provocase.

– Ticălosule! șuieră ea, trăgându-și ghetuța.

Cu mâna liberă, Adair o prinse de gleznă.

– Nici un Killoran înarmat nu o să doarmă sub acoperișul nostru.

Cu mișcări rapide, o deposează de pumnalul încrustat cu safire și îl aruncă spre peretele opus. Ea țipă încet după pierdere armei și se foi în strânsoarea lui.

– Dă-mi cuțitul ăla blestemat! răbufni ea, trăgându-și piciorul într-o parte.

Înclinându-se într-o parte, încercă inutil să apuce lama. Adair o strânse și mai tare și privi arma pentru care se luptau. Ochii lui se uitau ținută la acel obiect pe care ea îl păstrase de la Diggory.

– Nici să nu te gândești, nemernic mârșav! îl amenință ea.

Era singurul lucru la care ținea.

Când se alăturase bandei lui Diggory, Broderick fusese convins de acel lider detestat să le marcheze legătura de sânge cu acel cuțit. Cu toate acestea, simbolul celtic din pietre încrustate pe lama acelui cuțit era un memento al puterii și abilității de a supraviețui în ciuda urâteniei și a răului. Nu avea să-i permită lui Adair Thorne sau altuia să-l ia. Deschise gura pentru a-l reduce la tăcere, dar observă că el tăcu și rămase nemișcat.

Citi pentru câteva secunde ura în ochii verzi ai lui Adair. Își dăduse seama pentru ce fusese folosit pumnalul? Dar câți dintre cei care avuseseră ghinionul să-și încrucișeze drumurile cu Mac Diggory sau cu oamenii lui fusese amenințați cu moartea de o astfel de lamă? Sau, cum se întâmplase în cazul Cleopatrei, de mai multe ori decât putea număra.

Profitând de neatenția lui Adair, își eliberă ghetuța și îi trase una între picioare.

El inspiră adânc și o eliberă brusc pentru a se prinde cu mâna de zona sensibilă. Cleopatra îi mai trase una în stomac și icni când degetele ei se lovira de un perete puternic de mușchi mai potrivit pentru o statuie decât pentru un om. Cu toate acestea, efortul ei avu efectul dorit, iar el icni din nou. Ea se aruncă spre pumnal. Țipă când acea strânsoare fermă și neînduplecată o apucă din nou de gleznă,

impiedicând-o. Căzu cu fața în jos și întinse mâinile pentru a se proteja. Adair o trase spre el, iar ea ateriză pe pieptul lui.

– Diavolițo! îi șopti el, rostogolind-o.

Piepturile lor se mișcau aproape în același un ritm când ea trăgea aer în piept, iar el expira zgomotos pe nas. Căldura și puterea lui o amețiseră și o făcură să nu se mai teamă. Fără să vrea, îi privi buzele. Doar un singur bărbat reușise să se apropie atât de mult de buzele ei. Ea era mică, iar el fusese un nenorocit căruia îi plăcea să-și bată joc de copii. Acel ticălos murise de mâna lui Broderick. Și totuși, mirosul vag de trabuc și de cafea pe care îl simți în respirația lui Adair era total diferit. Intoxicant. Privirea lui se îndreptă spre gura ei. Oare își imagina ea sau el chiar înghiți în sec?

– Să nu îndrăznești vreodată să-ți pui mâinile pe mine, diavolițo, îi șopti el, iar acea ușoară mișcare le adusesese buzele și mai aproape.

Inima îi bătea cu putere când el o cuprinse cu o mână de ceafă. „O să mă sărute. O să mă sărute, iar eu vreau...”

Se feri. Ce naiba era cu ea? „Controlează-te! Ești Cleopatra Kiloran. Una dintre reginele din St. Giles.”

– Nu de mâna mea ai ajuns jos, îi șopti ea.

Se luptă să-și elibereze genunchiul, dar de data aceasta el o prinse înainte ca ea să poată face ceva. Doar că, în loc să-și încleșteze mâna pe piciorul ei, o mângâie.

Cleopatra înghiți în sec.

– Adair!

Amândoi se întoarseră în același timp la auzul acelei exclamații. Ryker Black, Niall Marksman și Calum Dabney stăteau la capătul holului, cu pistoalele îndreptate asupra lor. Arzând de rușine din cauza propriei reacții, Cleopatra nu fusese nicicând în viața ei mai bucurasă să vadă nu doar arme îndreptate către ei, ci și un bărbat din clanul Black.

– Ce naiba faci? mormăi Marksman privindu-și fratele de parcă îi mai crescuse un cap.

Adair se înroși.

– Fata era înarmată.

– Nu ai găsit nici o armă, îl provocă ea, bucurându-se să-l vadă rușinat. Și nu sunt o fată! îi trânti ea din nou.

– Fără îndoială, te tragi din diavol, bolborosi el. Abia dacă...

Zgomotul pașilor acoperi orice insultă pe care intenționa să i-o arunce.

– Adair! zise tăios Ryker Black.

Profitând de acel moment de neatenție, Cleopatra îi trase una între picioare. Cu un urlat de animal rănit, Adair se rostogoli de pe ea și căzu pe spate. Ea se ridică și se târi spre pumnal. Apucă mânerul șerpuit și se așeză în poziție de luptă.

– Stați departe de mine! îi avertiză ea gâfâind.

Pentru numele lui Dumnezeu, își dorise atingerea lui Adair Thorne!

Îndreptă pumnalul în direcția fiecărui Black. Asta nu avea să funcționeze. Neîncrederea era prea mare de ambele părți. Nu avea cum să treacă peste o viață de ură, nici măcar pentru a atinge un scop pe care Broderick îl considera bun pentru toți.

Proprietarul de la Iadul și Păcatul își coborî arma, iar frații săi îl urmară. În gardă, se sprijini de perete.

– Nu avem nici o intenție să te rănim, zise el pe un ton grav.

Îl privi pe Adair, care se chinuia să se ridice.

– Ai fost rugat să o conduci în camere, nu să te lupți cu ea pe blestematul ăsta de coridor!

Majoritatea bărbaților, chiar și cei mai curajoși din clanul Kil-loran, ar fi renunțat dacă ar fi fost în fața furiei aproape palpabile a lui Black. Adair însă continuă:

– Este înarmată, zise el, fără a-și lua privirea de la Cleopatra, apucându-i valiza și deschizând-o.

Scoase și trânti toate pistoalele și cuțitele pe podea. Întregul arsenal căzu cu zgomot.

– Aș fi nebună să intru într-o casă fără arme, zise ea, rupând tăcerea.

Băgându-și pistolul la brâu, Ryker Black își trecu mâna peste față.

– Nu poți să rămâi aici atât de înarmată.

„Atunci o să plec...”

Cuvintele erau acolo, îi stăteau pe buze. Dar, dacă ar fi plecat cu capul sus și cu armele în mână, ce s-ar fi întâmplat? Broderick ar fi trimis-o în locul ei pe Ophelia sau, mai rău, pe mereu mult prea indulgenta Gertrude. Doar că ideea de a renunța la posibilitatea

de a se apăra intra în contradicție cu tot ceea ce învățase pe străzile din St. Giles.

– Ce alegi, domnișoară Killoran? o întrebă domnul Dabney.

Dacă i-ar fi spus-o nervos și sub formă de poruncă, ar fi fost mult mai ușor de acceptat decât această atitudine calmă.

– Pleacă! îi zise Adair pe un ton răgușit și cu colțul gurii.

Porunca lui abia dacă ajunsese la urechile ei. Nu voia să fie acolo, cum nici el nu o voia. Și totuși, închise ochii. Era o provocare în tonul lui, iar ea o auzise.

Se puteau spune multe lucruri despre Cleopatra Killoran – majoritatea adevărate –, dar niciodată că ar fi fost genul de persoană care să se ferească de o provocare sau de amenințare.

Se forță să deschidă ochii. Aplecându-se încet, îi susținu privirea lui Ryker Black în timp ce-și băga pumnalul în teacă.

– Poți să-mi iei pistoalele și celelalte cuțite, dar pe acesta îl păstrez.

El deja clătina din cap.

– Nimeni de aici nu vrea să te rănească, dar am aici oameni care depind de mine.

Și nu avea încredere că ea nu voia să le facă rău. Dar, la urma urmei, asta era lumea lor.

– Dar ce e cu paznicul ăsta pe care l-ai pus pe mine? întrebă ea, făcând semn către Adair.

– Dat fiind ce am văzut, cred că ești suficient de capabilă să te aperi de Adair, zise Niall Marksman, făcându-i pe toți să râdă în hohote.

Adair ridică degetul mijlociu către fratele său, ceea ce porni o nouă rafală de râsete. Rămase uimită. Acele expresii de amuzament și uimire erau neașteptate și nefamiliare. Îi considerase pe oamenii din fața ei ființe fără suflet, întunecați pe interior. O neliniștea gândul că, asemenea familiei ei, împărtășeau același simț al loialității și se amuzau de experiențele prin care treceau. Îi prefera mai mult reci și fără sentimente, mai puțin *umani*.

– Ce alegi, domnișoară Killoran? repetă Ryker Black pe un ton serios, schimbându-și complet dispoziția, de parcă amuzamentul și râsetele fuseseră doar în imaginația ei.

Ezită, luptându-se cu ea însăși. „Gândește-te la surorile tale. Gândește-te la Gertie și la Fie...”

Secretul Cleopatrei

– Dumnezeu să vă blesteme sufletele! bolborosi ea și scoase cuțitul din nou.

Black încuviință și privi dincolo de umărul ei. Adair înaintă, cu mâna întinsă.

– Când terminăm aici, o să ți-l returnăm.

Putea citi triumful în ochii lui verzi și, dacă ar fi fost la fel de nemiloasă precum răposatul Diggory, ar fi vârat vârful pumnalului în pieptul lui Adair Thorne pentru a-i curma bucuria. Înăbușind o înjurătură, îl aruncă la picioarele lui. Își simți palmele transpirate în momentul în care el se aplecă și ridică bunul ei cel mai de preț.

– Dacă pumnalul meu pățește ceva, o să te termin, Adair Thorne! Ochii lui scuiپau foc.

– M-ai amenințat cumva?

– Ți-am făcut o promisiune, zise ea, privind către restul fraților lui. Tuturor v-am făcut.

Simțindu-se copleșită de pierderea familiei, iar acum a pumnalului, inima ei lupta aprig cu aceste sentimente în timp ce toți străinii aceia o priveau. Iar înainte de a face ceva, precum să cadă la picioarele lor, plecă valvârtej, îndreptându-se către camerele ei, trânti ușa cu forță și o încuie.

Cleopatra se sprijini de lemnul tare și alunecă în jos, pe podea. Închise ochii, iar o singură lacrimă i se scurse pe obraz.

Capitolul 6

În liniștea care cuprinsese casa, Adair urcă scările care duceau către camerele lui temporare.

Trecuse o zi.

O zi de când Cleopatra Killoran se mutase în casa lui Ryker și Penelope.

În acest timp, lucrurile – după ce fusese cercetată și depozată de potențialele arme pe care le mai ascunsese – îi fuseseră duse în cameră. Orele de masă veniseră și trecuseră. Tăvile erau duse și luate.

Un lucru era sigur, Adair nu avea deloc încredere în acțiunile ei.

Calum și Niall plecaseră către reședințele lor, asigurându-se că soțiile lor nu aveau să fie rănite în nici un fel de vreun Killoran. Însă Penelope, Ryker și copilul lor stăteau sub același acoperiș cu inamicul. Și nici un Black nu trebuia să cunoască pericolul ori să se simtă amenințat câtuși de puțin de un Killoran.

Ajuns în holul principal, se opri lângă un servitor îmbrăcat în purpuriu.

– Vreo mișcare? întrebă el din colțul gurii.

La o primă privire, oricine ar fi crezut că tânărul înalt era un servitor ca oricare altul.

– Nimic, domnule Thorne. Nici măcar vreun sunet din camera ei.

Când deschidea gura însă, Finch își arăta adevărata origine prin tonurile dure și tăioase ale unui bandit de pe străzile Londrei. Unul care trecuse de la a fi paznic la ladul și Păcatul la servitor temporar.

Mușchii lui Adair zvâcniră.

– A văzut-o cineva?

– Menajera a intrat și a ieșit cu tava de mâncare pentru cină acum vreo oră.

Adair se simți puțin mai bine. Trebuiau să fie mereu în gradă când venea vorba de un Killoran.

– Adair!

Ambii bărbați priviră în direcția soției lui Ryker, care alerga pe hol.

Finch intră imediat în alertă, dar se liniști rapid când îi văzu zâmbetul lipsit de griji și obrații îmbujorați când se opri lângă el.

– Bună seara, domnule Finch.

– Excelența Voastră, o întâmpină paznicul, făcând o plecăciune stângace.

– Ești liber în seara asta.

Bărbatul ezită, dar apoi se retrase rapid. Vicontesa, teribil de vioasă, se întoarse către Adair.

– Pot să vorbesc cu tine? Vreau să discutăm ceva important.

Cu el? Se uită la ea precaut, apoi îi făcu semn din cap celui alt bărbat, trimițându-l înapoi în zona întunecată de la capătul holului, unde stătuse înainte. Adair o privi pe soția lui Ryker.

– Totul e în reg...

– Da, da, foarte bine, se grăbi ea să-l asigure și își încolăci brațul de mâna lui. Hai să facem o scurtă plimbare.

Adair ezită, stăruind cu privirea către ușa suspectă.

– Dat fiind că Cleopatra nu a părăsit camera ei de o zi, cred că holerile noastre sunt în siguranță, îi zise ea jucăuș.

– Nu mă tem de fata asta, replică el tăios.

Penelope îi făcu cu ochiul.

– Glumeam, Adair, îi șopti ea. Haide! îl rugă, vorbindu-i cu aceeași putere de convingere cu care reușise să-l transforme pe Ryker Black dintr-un nemilos și neînduplecat proprietar de club de jocuri într-unul care avea încredere în părerile soției și care... îi primise pe cei din clanul Killoran.

Porniră în același pas, părăsind zona camerelor Cleopatrei.

– Sunt îngrijorată pentru oaspetele nostru, îi mărturisi ea când trecură de colț.

Pentru asta venise să-i vorbească?

– Oaspetele nostru? repetă el.

Cu siguranță, nu se referea la scorpia aia care îl doborâse nu o dată, ci de două ori în numai câteva minute, cu toți frații lui martori la incident.

– Cleopatra, clarifică Penelope, de parcă ar mai fi fost și altcineva, altă persoană nouă care locuia cu ei.

– Ce a făcut...

– Nimic, zise Penelope oftând. Tu și frații tăi vedeți monștri până și în femei tinere, care poartă tot felul de cicatrice în interior.

El pufni.

– Cleopatra Killoran s-a născut cu mai puțină frică decât Lucifer însuși. Au!

Adair își masă stomacul în locul în care cumnata lui îi dăduse o lovitură cu cotul.

– Acea tânără *se teme*, insistă ea, privindu-l pătrunzător.

– E din familia Killoran, ripostă el, încercând să o înduplece.

Penelope se opri brusc, forțându-l să rămână lângă ea. Își puse mâinile în șold.

– Sugerezi cumva că nu pot fi răniți doar din cauza *numelui* pe care îl poartă?

– Da, zise el direct.

Oricine se înhăitase cu Diggory, distrugătorul de inocență și spaima străzilor, era incapabil să o facă.

– Asta e exact ce spun, continuă el.

Indiferent de sexul ei, Cleopatra Killoran era la fel de putredă și de nemiloasă precum fratele ei. Până la urmă, faptul că își vânduse sufletul și se mutase în reședința lui Ryker Black era dovada acestui lucru. Penelope clătină din cap.

– Tu și frații tăi, zise ea ușor, încă sunteți urmăriți de trecutul vostru...

El rămase neclintit.

– Îți sugerez să vorbești cu soțul tău despre tratamentul pe care îl aplicăm oaspetelui tău.

Cumnată sau nu, în afară de frații lui, Adair nu împărtășise nimic despre viața lui cu altă persoană. Până și frații lui și Helena conveniseră să nu vorbească amănunțit despre toate lucrurile pe care le înduraseră. Nu se vorbea despre chinurile prin care trecuseră nici măcar cu familia.

– Aha, da, zise Penelope, ridicând din sprâncene. Dar, vezi tu, nu a fost soțul meu cel care a aruncat-o la podea pe tânăra domnișoară și a deposedat-o de armă.

Simțea cum îi ardea gâtul. Bineînțeles că auzise de încăierarea pe care o avusese cu Cleopatra cu o după-amiază în urmă. „Nu o să mă simt vinovat. Nu o să mă simt vinovat.“ Faptul că cercetase

o persoană, bărbat sau femeie, care venise să locuiască în casa lor – în mod particular un Killoran – era un lucru înțelept.

– Era înarmată, zise el apăsător, sprijinindu-se când pe un picior, când pe altul.

Nu avea să fie muștruluit precum un bărbat care avea obiceiul de a agresa femeii. Nu era așa.

– Voi toți era înarmați. Toți suntem, îl corectă ea.

Era semnul transformării pentru ea, o doamnă din înalta societate care în urma căsătoriei cu Ryker ajunsese să poarte, la rândul ei, un pumnal.

– Dar nici unul dintre noi nu l-ar răni pe celălalt. Cleopatra Killoran...

Putea să-i înjunghie pe toți în somn când aveau garda jos. Nu avea să o încarce pe soția lui Ryker cu detalii grotești.

– Eu am fost ca ea, continuă Penelope, îngrijorată.

Lui Adair nu-i venea să creadă că spusese asta.

– Tu nu ai fost niciodată precum Cleopatra Killoran.

Acea diavoliță cu siguranță curmase mai multe vieți decât el însuși. Cumnata lui îl prinse de umăr și îl strânse ușor.

– Am fost singură într-o lume departe de familia mea, la fel ca ea. În ciuda lucrurilor pe care le crezi despre ea, are cicatrice și vreau să o tratezi cu blândețe atât timp cât va sta cu noi.

Penelope privi din nou cu tristețe către camerele temporare ale Cleopatrei.

– Sunt sigură că e acolo singură, îngrijorată pentru viitorul ei și detestând fiecare clipă, spuse ea cu buzele tremurânde. Și cine o poate învinovăți? Până la urmă, tu și frații tăi ați tratat-o mai mult ca pe o prizonieră decât ca pe un invitată.

– Nu am tratat-o ca pe un prizonieră, zise el defensiv.

Avuseseră foarte mulți clienți care îi râniseră pe membrii clubului sau pe fetele angajate la Iadul și Păcatul. Acei bărbați fuseseră tratați precum criminalii.

– Nu cred că, dacă îți deschizi brațele și îi permiți diav... Observând privirea dură a cumnatei lui, Adair se corectă. Dacă îi permiți fetei să aibă camere, mâncare și să-i oferi intrarea în societate, nu e ca la închisoare.

Dat fiind că el însuși intrase la Newgate ca să-l salveze pe fratele lui, Calum, cu mulți ani în urmă, și văzuse acea cocină infestată

cu șobolani, întunecată, umedă și oribilă, putea să confirme că nu semăna deloc cu reședința din Grosvenor Square. Adair înăbuși un oftat. Nu avea să se înțeleagă cu soția inocentă a lui Ryker.

– Dacă nu-mi dă vreun motiv, o s-o tratez cu...

Făcu o grimasă. Nu putea să spună acele cuvinte.

– Cu blândețe, îl încurajă Penelope.

– Blândețe, rosti el printre dinți.

Blândețe pentru o femeie care, din cauza legăturilor cu Killoran și cu Diggory, le era dușman din toate punctele de vedere. Aceeași femeie care cu o zi în urmă scosese cuțitul și care, judecând după privirea nebună, ar fi fost mai mult decât bucuroasă să-l înjunghie. Iar acum cumnata lui o descria ca pe o femeie tânără, rănită și cu multe cicatrice. Era de neconceput. Era...

Privirea lui Adair se fixă involuntar pe ușa de la capătul holului. Era al dracului de posibil.

De câte ori trecuse pe acele coridoare întrebând de o mie de ori paznicii din capătul holului? Cleopatra nu ieșise niciodată din camere. Mai mult, dacă nu ar fi fost mesele consistente pe care le comanda și baia pe care o ceruse, nici nu ar fi știut că diavolița se afla acolo. Dar era. Și, la naiba, acum, deși nu voia, simțea cumva împunsăturile regretului. Pentru că el și frații lui *o trataseră* pe Cleopatra Killoran exact așa cum spusese Penelope – mai mult ca pe o prizonieră decât ca pe un oaspete.

Cu un oftat frustrat, Adair își trecu mâinile peste față.

– Înțeleg nevoia de prudență, zise Penelope, de parcă ar fi vorbit cu o iapă nărvașă. Dar nu trebuie să o tratăm pe domnișoară ca și cum ar fi un criminal.

Cleopatra Killoran era, fără îndoială, o criminală. Nimeni nu putea supraviețui pe străzi fără a încălca regulile societății.

– E târziu. Nu ar trebui să-i urmărim camerele și să stăm precum câinii să-i verificăm pașii.

– Nu pot să-i urmăresc pașii de vreme ce s-a închis acolo, bolborosi el.

O scânteie se aprinse în ochii lui Penelope.

– Asta pentru că doarme, zise ea șoptind.

Viața îi oferise prea multe motive pentru a fi suspicios, cu atât mai mult când era vorba de bărbații și de femeile din banda lui Diggory.

– Dar dacă...

– Adair, i-o tăie rapid cumnata lui, înlocuind tonul mios cu cel poruncitor. E târziu. Du-te în camerele tale, iar mâine putem să încercăm din nou cu Cleopatra.

Oare Penelope avea impresia că avea să lege o relație cu acea femeie? Singurul lui gând legat de sora lui Killoran era să-i asigure o ieșire cât mai rapidă din casa aceea.

– Cum vrei tu, zise el strângând din dinți.

Simțind privirea cumnatei lui, porni pe hol către camerele pe care le primise – cele de lângă ale Cleopatrei.

În ciuda argumentelor aduse de Penelope în favoarea fetei, Adair știa prea bine că soțul ei nu era de aceeași părere când venea vorba de sora lui Killoran. Faptul că Adair primise camerele lângă ale ei nu fusese o simplă coincidență, ci mai degrabă un plan strategic, în așa fel încât el să poată fi atent la mișcările imprevizibile ale năvălei.

Intrând în camerele lui, Adair închise ușa. Își desfăcu lavaliera și o aruncă. Se așeză pe marginea patului.

Umbrele aruncate de lămpile aprinse dansau pe pereți; singurul sunet din cameră erau scârțâitul podelei când își scoase o cizmă. Urmă cealaltă, pe care o așeză lângă prima. Apoi conștientiză tăcerea profundă. Se încruntă. Viața pe străzi îl învățase să fie foarte prevăzător când se așternea o liniște apăsătoare.

– Nimic, domnule Thorne. Nici măcar un sunet din camera ei, îi spusese paznicul.

Puteau să fie foarte multe motive pentru care să nu se audă nici un zgomot în acele camere. Tânăra femeie nu avea prieteni și se afla într-o casă străină.

Ora era târzie. Și totuși... Blestemând, Adair se ridică. Desculț, se îndreptă către peretele comun și, așa cum făcea când era mic, bătând prin brutăriile locale în timp ce se închideau seara, își lipi urechea de perete și ascultă. Trecuseră clipe bune, și nici un sunet. Doar liniște. Ceva din tensiunea pe care o simțea se mai eliberă.

Dormea. Mulțumit că scăpase de responsabilitățile care o vizau pe năvăle, părăsi postul de pază și se așeză în pat.

În final, liniștea cuprinse holul din fața camerelor Cleopatrei odată ce Penelope Black și Adair Thorne încetaseră cu pălăvrăgeala lor.

Pentru un băiat crescut pe străzi, se arătase destul de slab în fața Cleopatrei. Îl trântise la pământ de două ori. Închise ușa, părăsise camera și îi găsi camerele – pentru a doua oară.

Cleopatra se strecură pe holurile lui Black, cercetând împrejurările. Oricine ținea la viața lui trebuia să se familiarizeze cu spațiile din jur. Ar fi fost teribil de periculos să împartă același acoperiș cu familia Black și să nu știe în detaliu cum arăta și ce coridoare avea locul pe care trebuia să-l numească acasă.

În timp ce se plimba pe holurile bine cu covoare, memora toate ușile – la fel lămpile aprinse. Numărul de lumini indica oarecum câte persoane se aflau acolo. Privi umbrele care șerpuiău pe tapetul mălțasos. După cum se vedea, familia Black o ținea destul de izolată în casă. Ceea ce arăta că erau mult mai deștepți decât îi crezuse.

Cleopatra ajunsese la capătul coridorul larg și se opri. Cu mâinile în șolduri, se roti pentru a-și întipări imaginile în minte. Când părul împletit îi căzu pe umeri, și-l dădu pe spate. Erau zece uși pe o parte – strâmbă din nas – și unsprezece pe cealaltă. Era ceva ce nu se potrivea cu obsesia lorzilor și a doamnelor de a avea totul perfect ordonat. În total, douăzeci și una de uși la acel etaj. Privi din nou în jur, apoi întinse brațele pentru a măsura distanța dintre intrări. Memoră fiecare detaliu, de la tipurile de mânere ale ușilor până la porțiunile ușor mai roase ale covoarelor, ce indicau care erau cele mai utilizate intrări.

Își datora cei aproape 20 de ani de existență capacității de a nu rata nici un detaliu și nu era atât de naivă încât să rateze vreunul aici. Pe drumul de întoarcere, Cleopatra își numără pașii de-a lungul lungimii holului, dar se opri dintr-odată.

O lumină palidă ieși pe sub ușa camerei aflate două uși mai jos de cea a lui Adair. Încruntându-se, se uită la panelul de stejar. Cu toată mândria de a fi un observator excelent, nu văzuse lumina slabă de sub ușă. Se întinse din instinct după cuțit.

Strânse din pumni. Pentru prima dată în viața ei, nu avea nici o armă. Nu deținea controlul și, în plus, fusese instalată pe un hol unde menajerele nepăsătoare uitaseră să stingă toate lumânările peste noapte.

„Foc... Fugi, pleacă. Lasă-mă...”

Cleopatra înghiți în sec când își aminti acele momente întunecate. Poate că era mai vulnerabilă în absența fraților ei. Sau poate

că recentele evenimente, precum incendiul care îi cuprinsese clubul lui Adair, aduseseră în prezent imaginea unei nopți pe care nu și-o mai amintise de ani buni.

„Sunt doar obosită, atâta tot.”

– Ale naibii menajere nepăsătoare! zise ea încet.

Cu forțe proaspete, se apropie de acea ușă. Conștientă de pericolul de a intra în camere nefamiliare, apăsă pe mâner și intră în camera slab iluminată. Clipi de mai multe ori pentru a se acomoda cu întunericul.

Cleopatra analiză spațiul – era gol. Ceea ce păruse a fi fost odată un fel de dormitor fusese transformat într-un birou alambicat. Biroul de mahon plin de hârtii o ademenea, deși totul părea a-i spune să plece. Dar nu fusese niciodată o femeie care făcea numai ce se aștepta de la ea ori ce se credea potrivit. Închizând ușa în urma ei, se apropie de lampă. Suflă și o stinse. Se ridică o dără mică de fum. Mirosul înțepător o făcu să încremenească.

Mirosul acela blestemat îi înțepa mereu stomacul. „Dacă mai arăți o asemenea slăbiciune, o să te omor...” Trăgând încet aer în plămâni, căută cealaltă flacăra în drumul spre ieșire. Poate că îl detestase pe Diggory și l-ar fi înjunghiat de bunăvoie cu tridentul diavolului când aveau să se întâlnească în iad, însă trebuia să recunoască faptul că îi dăduse lecții neprețuite.

Doar că...

Cleopatra făcu o pauză, lăsând lumânarea aprinsă, și se îndreptă spre biroul răvășit. O copertă de piele verde ieșea în evidență de sub straturile de hârtie și de sub alte registre. O făcu să se oprească. Doar că data aceasta nu mai era vorba de frică, ci mai degrabă de curiozitate.

Își umezi buzele și privi din nou în jur. Doar umbrele o acompaniau, așa că înaintă. Răsfoind acel maldăr, memoră desen după desen. Unele copii fuseseră marcate cu X, iar altele cu un semn de întrebare. Relaxată, Cleopatra așeză palmele pe spațiul liber de pe birou și evaluă foile numărate. Apoi conștientiză la ce se uita.

– Planurile pentru clubul lor, îi zise ea cu respirația întretăiată.

Era genul de informație pe care Diggory și Killoran ar fi utilizat-o în avantajul lor pentru a-și distruge competiția, decizie pe care nu demult ar fi susținut-o cu tot sufletul. Însă niciodată nu ar fi încurajat distrugerea prin foc. Erau prea multe lucruri care

puteau fi distruse din cauza flăcărilor: de la vieți pierduți la suferințe inimaginabile și distrugeri masive. Nu, ceea ce o ținea în loc era interesul real.

Era o parte din în lumea jocurilor de noroc pe care o iubea atât de mult, iar în acel moment, nu conta că era clubul lui Adair Thorne, localul rival pe care ar fi trebuit să și-l dorească distrus. Era ceva familiar. Blestemând faptul că stinsese una din lumânări, se aplecă peste foi, strângând din ochi când privi meticuloasele desene.

Își trecu degetele peste însemnele făcute cu cărbunele unde erau aranjate mesele de faraon și de jocuri de noroc. Ridicând din sprâncene, compară schițele, așezându-se unele lângă altele. De ce naiba ar...

Sunetul slab al unui pistol se auzi în liniștea din încăpere.

– Lasă foaia, îi zise Adair pe un ton rece, de bariton.

Înghiți în sec, blestemându-se pentru greșeala pe care o făcuse. Fascinată de planurile de la Iadul și Păcatul, nu mai fusese vigilentă. Degetele îi tremurau ușor, iar de această dată fu bucuroasă de acoperirea pe care i-o oferea întunericul.

– Am zis să lași hârtia...

– Te-am auzit prima dată, Adair, îi răspunse ea, forțându-se să pară plictisită, folosindu-se de prenumele lui pentru a se impune în această situație teribil de ingrată în care se găsea.

– Dacă m-ai auzit, diavolițo, atunci fă ce spun! îi comandă el dur, dar șoptit.

Cleopatra lăsă planurile, așa cum îi ordonase.

– Acum întoarce-te și înfruntă-mă, Cleopatra!

Nu Cleo, ci... *Cleopatra*. Dintotdeauna fusese îndrăgostită de numele pe care Broderick i-l alesese, iar asta datorită puterii pe care o impunea. Și totuși, detesta faptul că fratele ei și cei din slujba lor îl scurtau, parcă știrbindu-i din importanță. Nu și Adair. Tonul cu care rostise acele patru silabe era cu adevărat impetuos. Își arcui buzele într-un zâmbet și se întoarse.

El miji ochii.

– E ceva amuzant aici?

– De fapt, da, răspunse ea în încercarea de a-i potoli furia, așezându-se pe marginea biroului.

– Tu...

Se opri și o studie din cap până-n picioare. Apoi rămase cu privirea asupra chipului ei.

Avea fustele ridicate deasupra gleznelor într-un mod care ar fi rușinat alte domnișoare protocolare. Ea nu era și nu ar fi făcut parte niciodată din acea categorie, indiferent cât de mult își dorea fratele ei să o șlefuiască.

– Să mă aștept că o să mă împuști aici, în casa lui Ryker Black?

Adair o privi atent, apoi își vârî pistolul la brâu.

– De asta te-a trimis Killoran pe tine? Să ne afii planurile și să i le duci?

Nu știa dacă se simțea flatată că o credea suficient de capabilă încât să fie un spion ori frustrată și rănită pentru că până și el vedea stupiditatea hotărârii de a o trimite să-și găsească un soț. Nu conta că și ea era complet de acord cu acest raționament. Însă o deranja să-i simtă disprețul.

– Sunt niște prostii, comentă ea.

El se încruntă.

– Planurile tale, clarifică ea.

Îi văzu maxilarul încheștându-se și se pregăti pentru atacul ce urma.

– Sunt patru acolo, zise el morocănos, angajându-se în mod neașteptat într-o discuție despre clubul lui.

Fuseseră făcute de mai mulți constructori, iar asta foarte repede. Dar nu trebuia să-i dezvăluie acest lucru.

– Bine, atunci. M-am uitat pe două dintre ele, astea, adăugă ea și îi arătă paginile, dar nu sunt bune.

– Ai avut doar vreo șase minute ca să te uiți la ele, o provocă el.

Cleopatra miji ochii. Fusese acolo în tot acest timp? Îl văzu zâmbind.

– Te-am auzit pe hol.

– Imposibil, zise ea punând degetele pe vrafu de hârtii, care foșni puternic.

– Ai obiceiul de a umbla pe holurile casei altuia și de a stinge lumânările?

Rușinea gândului că fusese descoperită o făcu să-și strângă degetele de la picioare atât de tare încât o dureau tălpile.

– Am crezut că această cameră e goală, iar lumânările nu au fost stinse, zise ea îmbufnată.

Rânjetul lui avea ceva batjocoritor, contrazis însă de duritatea privirii lui.

— Și ești îngrijorată deoarece cunoști îndeaproape pericolul pe care îl poate provoca o flacără lăsată nesupravegheată?

Îi reveni în minte amintirea unei persoane pe care o iubise atât de mult, dar pe care se forțase să o uite.

Joan. Cea mai apropiată figură de ideea de mamă pe care Cleopatra o avusese. Alt foc. Unul pus de diavolul însuși.

„Lasă-mă... Trebuie să pleci...” Iar ea, ca o lașă și o nemernică, nu ezitase și își adunase surorile înainte de a părăsi clădirea aflată în flăcări.

— Știu câte ceva despre asta, admise ea țăfnoasă.

Însă nu din motivele bănuite de el – cele care aveau legătură cu clubul lui și incendierea acestuia. Sărind de pe marginea biroului, se îndepărtă, tratându-l cu spatele. Trase de câteva ori aer în piept.

— Asta este o recunoaștere a vinei?

Adair se crispă, făcând-o să vadă detaliile pe care nu le observase la figura înaltă din cameră – fără jachetă, desculț, fără lavalieră, doar în pantaloni și cu cămașa suflecată. Văzuse mulți bărbați în aceeași postură, îmbrăcați la fel. Doar că acele fire de păr care ieșeau discret de sub cămașă și nuanța măslinie a pielii lui de pe piept erau atât de diferite de ale bărbaților care rătăceau prin clubul familiei ei! Inima ei începu să bată mai tare.

El se mișcă rapid, ca un tigru pe care îl văzuse odată sărind într-un grajd regal.

— Te-am întrebat ceva.

Cleopatra se retrase până când se lovi cu picioarele de birou. Faptul că inima îi sărea din piept nu avea nici o legătură cu frica, ci cu căldura pe care o simțea când îi vedea trupul frumos sculptat.

— Familia mea nu a dat foc clubului, zise ea în cele din urmă pe un ton slab, lipsit de respect sau de orice fel de autoritate. Cu toate acestea, se întoarse cu fața spre el. Voi oricum îl distrageați fără ajutorul nostru, l-ați transformat singuri în cenușă.

El pufni.

— Și totuși, ai vorbit de puterea flăcărilor...

— Da, am făcut-o, izbucni ea enervată. Nu este vorba întotdeauna despre tine și clubul tău ruinat!

Cleopatra își apăsă palmele pe pieptul lui, dar căldura îi trecea prin cămașă. Îi simți mușchii arzând mai tare ca flăcările despre care vorbeau acum. Înfișe mai bine palmele în verdele materialului.

– Deci știi despre asta, zise el cumva ușor melancolic.

Ea încuviință încet.

– Da.

„Fugi... Trebuie să le iei pe surorile tale și...”

Cleopatra închise ochii. Mult mai scundă decât el, de obicei își blestema statura car o făcea să pară slabă. Însă acum își fixă privirea pe pieptul lui, mulțumită că el nu o putea vedea.

Adair îi atinse fața cu încheieturile, forțând-o să-l privească. Atingerii lui îi topî simțurile, în timp ce ochii lui verzi îi căutau pe ai ei.

– Părinții tăi? se aventură el.

Părinții ei? Despre ce vorbea? De ce credea că ea era doar un alt pui de târfă luat de Diggory? Amorțită, Cleopatra lăsă mâinile în jos.

– Părinții mei și sora mea au fost înghițiți de foc, zise el cu glas aspru, mărturisindu-i un lucru la care nu se aștepta și care îi permise să intre în lumea lui.

Apoi conștientizarea pierderii, dublată de cea pe care o suferise recent, pătrunse cu adevărat în mintea Cleopatrei. Nu-și pierduse doar familia, ci și clubul. Cleopatra coborî din nou privirea. În ciuda ororilor care îi ocupau mintea și a coșmarurilor de care nu putea scăpa, nu se gândise că, de fapt, clubul lui Adair fusese distrus într-un mod similar cu momentele prin care trecuse și ea. Nu voia să se gândească la teroarea pe care bărbații, femeile și copiii din casă probabil o cunoșteau deja. Mirosul de carne arsă...

– Să știi că-mi pare rău pentru clubul tău, zise ea cu glas răgușit.

Capitolul 7

Cleopatra nu întrebasese și nici nu insistase cu privire la mărturisirea pe care i-o făcuse despre trecutul lui: părinții și sora despre care nu vorbea niciodată. În loc de asta, se concentrase asupra unui singur lucru...

„Să știi că îmi pare rău pentru clubul tău.“

Nu-și imaginase vreodată că un Killoran putea să rostească asemenea cuvinte.

În acel gest se ascundeau șiretlicurile specifice străzii. O încercare de a înșela inamicul, de a câștiga avantaj. Până la urmă, fusese surprinsă în timp ce se furișa și cotrobăia prin casa lui Black. Reacția ei emoțională cu siguranță nu fusese altceva decât o încercare de a-i distra atenția de la faptul că o prinsese asupra faptului.

„Doar că...”

Îi vorbise despre flăcări precum cineva care știa deja despre asta. Întrevăzuse ceva în acea scurtă emoție de groază care îi învăluisese tonul în timp ce îi spusese că înțelegea prin ce a trecut nu doar acum cu Iadul și Păcatul, ci și în copilărie.

Tânăra femeie ridică privirea, uitându-se la el cu ochii mari și profunzi din spatele ochelarilor. Simți ceva mult mai periculos decât o slăbiciune față de un Killoran, simți dorință.

Amețit, pași în jurul ei, îndepărtând-o din drum.

– Să nu mai vii niciodată aici, îi ordonă el, așezând rapid toate planurile pe care le crease Phippen. Să nu mai bântui pe holuri noaptea și să nu mai intri în camere în care nu ai ce căuta! continuă el morocănos.

Cleopatra se ridică pe marginea biroului lui, iar în spatele acelor rame stupide și mari, dădu ochii peste cap, exasperată.

– Toate camerele de aici sunt necunoscute, nefamiliare.

– Corect, recunosc el, zvâcnind din buze.

– Oricât de mult ți-ar plăcea să păstrezi lucrurile neatinsse, nu o să te las să mă transform într-o prizonieră, continuă ea.

Adair ridică hârtia pe care era desenat amplasamentul final pentru Iadul și Păcatul și o așează intenționat în mijlocul grămezii. Femeia asta se dovedise foarte înșelătoare în repetate rânduri, așa că era momentul să ia măsuri și să fie prevăzător. Și cu siguranță nu ar strica să-și încuie hârtiile și orice cameră în care nu dorea ca ea să intre.

— Atunci aceea e, nu? întrebă ea.

El făcu o pauză și o privi. Adair îi făcu semn cu bărbia.

— Ai așezat toate celelalte pagini deasupra, dar ai pus-o pe aceea în mijloc. Așa că, din ce deduc, vrei să o *ascunzi*, îi zise ea, accentuând ultimele cuvinte, extrem de amuzată de gesturile lui.

— Ai spirit de observație, recunosc el, amintindu-și că nu-și putea permite să aibă încredere în acest demon, însă, în același timp, crescând pe stradă, simțea o oarecare admirație față de inteligența ei.

— Nu am avut altă alegere, zise ea simplu, ridicând ușor din umeri, apoi îi zâmbi șmecherește, conturându-i-se gropițe în obraji. De mică am înțeles că lipsa atenției te poate distruge. Pe aceea nu am văzut-o, continuă ea, mulțumită de tăcerea lui.

— Și nici nu o s-o vezi, bolborosi el.

Tânăra femeie nu se putu abține să nu pufnească.

— Te temi ca nu cumva un Killoran să-ți vadă clubul? Nu te-am crezut prea deștept, Thorne.

Thorne. Cleopatra îi folosise numele de familie pentru a-i arăta disprețul și nemulțumirea sau... pentru a-l provoca.

— De ce ar trebui să-ți arăt planurile mele? ripostă el, abandonând grămada și încrucișându-și brațele.

Privirile li se întâlniră.

— Nu e mai înțelept să-ți ții dușmanul aproape?

Nu ar fi trebuit să intre în discuții banale ori să povestească despre trecut, dar o făcuse — și continua să facă asta.

Din cauza plictiselii. Nimic altceva nu putea să explice acest comportament în afară de plictiseala vieții în această casă elegantă de la marginea cartierului Mayfair.

— Mi-ai văzut clubul, insistă ea.

Clubul ei. Nu al fraților ei. Nu al familiei Killoran. Nu al lui Diggorry. Clubul ei. Nici măcar propria lui soră, Helena, în cele mai bune zile ale ei, nu îndrăznise vreodată să spună că îi aparținea clubul.

Această îndrăzneală și puterea Cleopatrei îl făceau doar să o admire mai mult.

– Mi se pare corect să mi-l arăți pe al tău, continuă ea, ignorând bombănelile lui ridicând din nou ușor din umeri.

– Să ți-l arăt pe al meu? chicoti el. Parcă ai fi copil.

– Se pare că e singura cale prin care reușesc să mă înțeleg cu tine.

Adair încrămeni. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai... De ce i-a spus că...? Cleopatra îi făcu semn cu ochiul și întinse palma larg.

Era nebun. Nu avea altă explicație pentru faptul că lua în considerare ideea ei, că voia să-i înmâneze planurile unui Killoran blestemat. Adair privi în spate către ușa închisă. Frații lui aveau să-i ia capul pentru o asemenea prostie. Întorcându-se către obraznicătura insistentă, rămase captivat de mâna ei.

În pielea ei fină era crestată adânc litera D. Acel tatuaj marca legătura dintre ea și bestia care îi torturase pe Adair și frații lui. Cleopatra strânse palma și o trase rapid înapoi în poală. Acel semn era un memento al nebuliei și al prostiei de a lăsa garda jos în ceea ce o privea pe diavoliță.

Vru să deschidă gura și să o jignească, însă buzele ei îl reduceră la tăcere. Sau mai degrabă... colțurile gurii ei. Albe, încordate, arătând că, indiferent de curajul și grandoarea ei, nu era moartă în interior, așa cum fusese Diggory.

– Las-o baltă, mormăi ea. Păstrează-ți planurile blestemate. Dacă sunt la fel de proaste precum cele pe care le-am văzut, atunci nu trebuie să te preocupi pentru concurență, zise ea ridicându-se. Încercă să iasă tumultuos pe ușă, însă spectacolul pe care îl intenționase fu ruinat de ochelarii care îi căzură de pe vârful nasului, lovindu-se zgometos de podea. Blestemând, Cleopatra ingenunche și întinse degetele după ei. De ce... De ce îi trebuiseră ramele alea? Alăturându-i-se rapid pe podea, Adair ridică ochelarii.

– Poftim, murmură el.

– Ce faci? întreabă ea, uimită că el îi așează ochelarii pe pielea delicată, cu brațele după urechile ei sub formă de carapace și cocoțându-i pe vârful nasului plin de pistrui.

Pistrui. Avea pistrui. Câteva aruncate ici-colo pe nas și pe obraji. Îi dădeau o anumită... *delicatețe* acestei femei pe care nu ar fi considerat-o niciodată delicată. Aranjându-și ochelarii, Cleopatra îl privi prin lentilele murdare, alungându-i gândurile stupide.

— La ce te holbezi? întrebă ea.

El se încruntă. Ignorându-i înjurăturile și întrebările, Adair îi trase ochelarii de pe față. Se opri în fața ei.

— Thorne, zise ea printre dinți.

Adair apucă tivul cămășii și începu să șteargă lentilele cu materialul moale.

— Pentru cineva care are nevoie de ochelari, Cleopatra Killoran, tu cu siguranță nu ai deloc grijă de ei.

Ignorându-i gesturile, ridică ochelarii mari sus, dincolo de atingearea ei, și continuă să-i curețe.

— Poftim, bolborosi el, așezându-i din nou.

Ea clipi, mijind ochii precum o bufniță trezită din reverie, în aceste momente fiind la fel de inocentă precum oricare din doamnele din înalta societate, nu un membru nemilos al bandei lui Diggory – și acum din banda lui Killoran.

El își dresе glasul.

— Trebuie să-ți cureți ochelarii.

Astfel, intensitatea momentului se pierdu și se întoarseră în prezent.

— Nu-mi spune ce să fac și ce nu, zbiră ea. Cu mâinile tale obraznice și... Unde crezi că pleci? întrebă în timp ce el se întoarse la birou. Ești...

Cotrobăind prin vraful de foi, scoase documentul pe care îl ascunsese.

— Ai vrut să-l vezi, comentă el. Iată șansa ta de a vedea interiorul celui mai grozav club din Anglia.

Femeia râse, apoi pufni. Fără ezitare, i se alătură la biroul răvășit. Fusesе atât de ocupat cu tot ceea ce ținea de construcție, de Cleopatra și de toate celelalte lucruri, încât își neglijase biroul.

— Ar trebui niște curățenie aici, Adair, zise Cleopatra parcă citindu-i gândurile.

— Taci, Killoran! replică el sec. Sau nu vrei să-mi vezi clubul?

Ea strâmbă din nas.

— Vreau să-l văd, recunosc.

Întinse planurile în fața ei, înșirând pergamentul lung ca ea să-l studieze. Adair o privi și o văzu neliniștită. Traversă camera pentru a ajunge la cea mai apropiată lumânare. Aprinzând-o cu atenție, o folosi pentru a aprinde toate lumânările din cameră, până când

totul fu inundat de lumină. Simțind că îl privea, se uită în altă direcție.

Luminile se jucau cu strălucirea din ochii ei uimiți.

– Crezi că sunt atât de nenorocit încât să te las pe întuneric, să te chinuiești să vezi planurile astea blestemate? spuse el morocănos.

– Da, zise ea încet. Așa credeam.

El stinse lumânarea pe care o avea în mână și i se alătură ei.

– Familia mea nu este rea sau diabolică.

Spre deosebire de a ei, care fusese loială diavolului. Rostind acele cuvinte, distrusese nonșalanța care se instalase între ei, readucând la viață formalitatea.

Așezându-se în așa fel încât să nu-l atingă, Cleopatra analiză planurile finale de renovare pentru Iadul și Păcatul. În timp ce ea se aplecă, trecându-și privirea peste fiecare rând al paginii, el își dădu seama care erau implicațiile comportamentului său. Frații lui l-ar fi omorât – și pe bună dreptate – dacă l-ar fi văzut ce făcea el acum. Nu conta când avea să deschidă porțile localului, fiindcă oameni de-ai lui Killoran aveau să se infiltreze și să-i raporteze tot. Neli-niștit, vru să ia foaia.

– Asta nu e bine, zise ea, mișcându-și degetul în sus și în jos peste mesele de noroc aranjate pe partea dreaptă a clubului.

– Poftim? întrebă el buimăcit, oprindu-se.

– Ai mesele private aranjate aici, spuse el, alunecând cu degetul peste zona cu pricina.

„Nu o încuraja... Și așa ai împărtășit prea mult cu un Killoran.“

– Și? întrebă în cele din urmă, de parcă o forță exterioară smulse-se cuvintele din el.

Adevărul era că făcuse suficiente sacrificii în viața lui și nu era prea îngâmfat ca să nu ceară ajutor.

– Pff! Diavolița îndrăzneată ridică privirea de la schiță și ridică din sprâncene peste ochelari. Și? întrebă ea pe un ton mai degrobă surprins decât batjocoritor, ceea ce ar fi fost mai indicat pentru a-l scuti de morala ei. Ai mesele de joc separate. Asta înseamnă că trebuie să meargă – privi din nou schița – unul, doi, trei, patru, cinci, șase... douăzeci de pași până să ajungă de la mesele private la cele de aici, continuă Cleopatra, indicând cu degetul fiecare zonă.

Așa erau de ani întregi.

– Nobilii preferă să aibă un loc în care să poată discuta cu egalii lor în timp ce servesc un pahar, un loc separat de cel în care joacă.

– Bineînțeles că preferă asta. Un idiot elegant habar nu are ce vrea din acest stil de viață secret, continuă Cleopatra, dându-și din nou ochii peste cap. Nu contează ce vor sau ce preferă ei. Contează doar ce vrei să *tu* scoți de la *ei*. Sunt mult prea obișnuiți cu cluburile lor elegante. Făcu o pauză și căută ceva, bolborosind ca pentru sine. Ah!, zise ea în cele din urmă, apucând un creion din cărbune.

În ciuda protestelor lui, făcu mici X-uri pe planuri, marcând foi-le. Adair puse mâinile pe masă și se aplecă pentru a vedea ce făcea. Mirosul ei – un damf de măr și de căpșune – îi inundă simțurile, iar el inspiră adânc.

– Ești atent, Thorne? izbucni ea, ridicând privirea.

Acea căldură îl izbi peste obraji, iar pentru prima dată în mulți ani, de fapt, pentru prima dată în viața lui blestemată, roși.

– Sunt, minți el.

– Uite-te aici, zise ea, concentrându-se din nou asupra planului.

„Asta în timp ce eu stau aici și o miros de parcă ar fi un trandafir blestemat pe care mi-l vâra cu forța comercianții din Londra“, gândi el, degustat de sine.

– Pui mese de băut aici. Una aici și alta aici, continuă ea, făcând semn pe pagină. Toate intercalate cu mesele de joc. În felul acesta, clienții tăi beau toată noaptea, iar pariurile sunt doar la câțiva pași, spuse ea, așezându-și din nou ochelarii care îi alunecaseră de pe nas.

Adair se scărpină în barbă, gândindu-se la ideea ei și la însemnele pe care le făcuse.

– Mulți gentlemen vin să discute despre afaceri.

– Atunci le oferi un loc pentru asta, zise ea nepermițându-i să termine. În afară de zonele principale. Nu-i lași pe interesați de târfe și de pariuri să conducă tot clubul. Strâmbă din nas. Am uitat. Voi nu aveți târfe.

De când Ryker Black se căsătorise cu o lady și luase decizia de a nu mai oferi servicii de prostituție clienților, profiturile scăzuseră considerabil. În ciuda insistențelor lui Adair, frații lui fuseseră foarte clari și hotărâți în a continua fără acele servicii.

– Crezi că e o prostie, zise el.

– Fratele meu crede asta, răspunse ea automat.

„Interesant.“

– Și tu?

Tânăra femeie făcu o pauză. El o studie. Cleopatra își rodea vârful degetului, iar în ochi i se citea nehotărârea. Îl lovi din nou acel gând... În ciuda increderii și a îndrăzelii pe care le afișa, Cleopatra Killoran era vulnerabilă. Îi era prea ușor să uite că năvășa obraznică și încrezută era de fapt o tânără femeie. Poate că din acest motiv vorbea cu sora lui Killoran despre Iadul și Păcatul. Din ce alt motiv ar fi avut încredere în ea?

– Eu... eu nu știu, răspunse ea în cele din urmă.

– Mie nu-mi pasă de ce crede Killoran, zise el direct. Nu-l întreb pe el. Te întreb pe tine.

O minune. Era o minune că făcea asta. Probabil era nebun. Altfel nu se putea explica.

Ea clătină ferm din cap.

– Nu pot să răspund la asta, zise ea privind în jur, după care își aținti ochii asupra registrelor lui. Fără să-ți știu profiturile, încheie ea.

Deci și ea gândea la fel ca Ryker, Calum și Niall, care susțineau că puteau sacrifica o parte din profit pentru binele general și alte fapte de altruism. Cine s-ar fi așteptat la asta din partea tinerei femei?

– E suficient că ți-am arătat planurile mele. Făcuse un gest foarte periculos. Nu intenționez să vorbesc despre profiturile mele...

– Sau despre lipsa lor, bolborosi ea.

– ... cu tine, adăugă el apăsător pentru a-i opri comentariul acid.

– Nu sunt interesată de registrele tale, Adair.

Pentru numele lui Dumnezeu, era neînfricată!

– Cifrele pe care le ai sau pe care nu le ai nu sunt un indicator concret al succesului clubului. Planurile tale însă pun în evidență vitalitatea clubului Iadul și Păcatul.

Se aprinse de mânie.

– Pui la îndoială marea clubului meu! zise el șoptit, privind-o fix, astfel că ea fu nevoită să-și dea capul pe spate pentru a-l putea vedea.

– Clubul nostru este diferit de al vostru.

Iadul și Păcatul și Bârlogul Diavolului începuseră la fel, dar evoluaseră diferit, devenind locuri vizitate de nobili puternici, care

ajungeau să-și piardă averile acolo. Bârlogul Diavolului însă îi depășise datorită prostituției.

– Niciodată nu au fost rostite cuvinte mai adevărate ca acum, zise ea, la fel de arogantă ca întotdeauna. Știi unde e problema ta, Adair?

– Că fratele tău mi-a dat foc la club și l-a făcut cenușă? ripostă el, dorindu-și o ceartă care să-i readucă în postura de dușmani care se detestau.

Spre meritul ei, nu-i răspunse la această provocare.

– Problema este că tu și familia ta nu știți ce fel de club vă doriți.

Ridică o mână și, datorită apropierii dintre ei, îi atinse pieptul cu palma. Lui Adair îi crescuseră pulsurile.

– E un loc elegant ca White sau Brooke, unde vin doar domniile eleganți să joace? Cleopatra ridică mâna cealaltă, cea marcată cu D. Sau vreți să fiți exact ceea ce sunteți – bărbați ai străzii care oferă vicii pe care le cunoaștem prea bine lorzilor care vor să guste din ele.

Din pricina animozității care existase dintotdeauna între bandele lor, își dorea să-i arunce în față tot felul de contraargumente. Mai mult chiar, voia să-i arate că nu semănau deloc – în nici un fel. Dar în această privință Cleopatra Killoran rostise, cu siguranță, cele mai adevărate cuvinte cu buzele ei roșii, cărnoase și catifelate.

– Clienții noștri nu sunt clienții voștri, se mulțumi el să spună, conștient că luaseră acea decizie cu mult înainte ca frații lor să se căsătorească cu doamne din înalta societate, încă din momentul în care cumpăraseră Iadul și Păcatul.

– Știm exact ce suntem și ce clienți servim. Voi nu știți, replică ea, urmărind cu privirea mobilierul fin și elegant care le aparținea lui Ryker și lui Penelope. Bârlogul Diavolului se ocupă de bărbați care vin să păcătuiască și nu-i deranjează să facă asta. Voi – făcu gesturi emfactice cu mâna – nu știți dacă vreți să vă ocupați de nobili sau dacă vreți să fiți parte a străzilor.

Cuvintele ei îl uimiră. Date fiind vorbele ei, rapiditatea gândirii și ascuțimea limbii, nu și-ar fi dorit niciodată să fie într-o luptă de stradă cu ea.

– Tu ți-ai ridicat clubul elegant în... St. Giles, zise ea, bătând cu degetele peste grămada de planuri. Dacă lorzii vor la White, se duc la White. Dacă vor la Brooke, se duc acolo. Nu sunt la fel ca Iadul și

Păcatul și Bârlogul Diavolului. Până și numele lor spun altă poveste. Dacă vrei să le oferi un club elegant, ți-ar trebui un plan cu totul nou pentru un altfel de club, într-o cu totul altă parte a Londrei.

Blestemată să fie dacă logica ei nu avea sens!

– Nu că așa crede că acesta este neapărat clubul pe care îl ai în minte pentru clienții tăi, spuse ea, dând degajată din mână. Dar, dacă e vreo licărire din el în paginile astea, ai probleme înainte de a începe, Thorne, sublinie ea apăsător, lovind pagina cu degetul.

El rămase cu gura căscată, dar se forță să se adune. Pentru numele lui Dumnezeu, ea își dăduse seama de asta!

– Întotdeauna ești așa de vicleană, Cleopatra?

Ea ridică ușor capul, acel gest fiind semnul influențelor lui Diggory prin pedepsele aspre pe care le aplica atunci când se făceau greșeli.

– Nu suficient de vicleană încât să-mi dau seama că erai în cameră când am intrat.

Pentru prima dată, Adair se întrebă cum fusese viața ei ca progetură mână de vreriile lui Diggory. Până să-și vadă acel D în palmă și umerii lăsați, nu se gândise că și ea cunoscuse suferința.

I se puse un nod în gât. Sau poate că era atât de înșelătoare ca bărbatul care devenise mâna dreaptă a lui Diggory – un bărbat atât de asemănător cu el, încât moștenise totul de parcă ar fi fost primul lui născut.

„Nu te lăsa păcălit de aparențe și de inocența pe care încearcă să o arate!”

Faptul că tocmai o prinsese cotrobăind prin camera lui și fusese nevoit să-i răspundă la prea multe întrebări era dovadă clară că trebuia să fie înțelept și să o urmărească și mai îndeaproape. Adair o prinse de braț. Ea suspină și încercă să se elibereze.

– De ce mi-ai spus asta? întrebă el ursuz, strângând-o mai tare.

Tânăra femeie ridică din sprâncene. O trase mai aproape, astfel că piepturile li se atinseseră, iar ea fu forțată să ridice gâtul lung pentru a-i întâlni privirea.

– Să-mi arăți erorile, să faci sugestii, continuă el, lăsând capul în jos, micșorând distanța dintre ei. De ce ar trebui să cred că e ceva adevăr în ceea ce-mi propui?

Era o întrebare pe care și-o puneau și lui însuși, nu doar ei. Oare își imaginase durerea din ochii ei? Dacă fusese adevărată, dispăruse

de îndată ce o întrezărise. Prin lentilele pe care i le curăţase cu puţin timp în urmă, Cleopatra se holba la el.

— Dă-mi drumul, îngâmfatule! şuiera ea, trăgându-şi mâna din nou.

O strânse uşor din nou de braţ, potolind-o. Observându-i tresărirea, slăbi strânsoarea.

— În ciuda fraţilor mei şi a soţilor lor care au încredere în natura omului şi îţi permit să stai sub acelaşi acoperiş cu noi, aş fi tâmpit să am încredere în motivele tale, Cleopatra.

Ea înălţă capul. Dintr-odată, frunţile li se ciocniră iar.

— Atunci construieşte-ţi clubul blestemat, care oricum va fi un eşec. Te va duce în pragul disperării!

Cumva, ajunsese să o cunoască pe Cleopatra – în pofida posturii remarcabile, avea o slăbiciune, şi anume lipsa de control asupra to-nului folosit, care, deşi repetat ca la teatru, o dădea de gol.

— Te-am jignit, zise el cu voce tare.

Cleopatra îl pocni cu tocul ghetuţei peste piciorul desculţ, făcându-l să geamă de durere.

Împieliţata îi trase un cot în coaste. Mormăi şi o eliberă din strânsoare, iar ea se strecură pe lângă el.

— Diavoliţo! urlă, întinzându-se după ea.

Un strigăt furios ieşi de pe buzele lui în timp ce se întinse şi o cuprinse cu un braţ de mijloc, aducând-o din nou lângă el. Începu să-l lovească şi să se smucească precum un om disperat să lupte pentru a se elibera din ghearele poliţiei.

— Tiran nenorocit ce eşti! ripostă ea gâfâind şi luptându-se cu el. Tâmpit fără creier...

Ajunsese cu gura în dreptul urechii ei, bucurându-se prea mult de spiritul ei războinic.

— Destul de inventiv din partea ta, iubire, o provocă el.

Ea se opri, izbucni în urlete şi începu din nou lupta. Lovindu-se unul de celălalt, frecându-şi trupurile, ea voia să se elibereze, iar toată furia lui pur şi simplu se transformă într-un val de dorinţă. Pofta trupească era îmbătătoare.

— Bun de nimic, fără mădular... continuă ea blestemele.

Doar că mădularul i se întărise în spatele ei. Înghiţi în sec; respirând greoi, dar rapid. Cleopatra se opri, iar Adair mulţumi Cerului că era de partea lui. Apoi...

— Dă-mi drumul! strigă ea, împingându-se în el.

„Sunt pierdut.“

Gemând, o întoarse și îi acoperi gura cu a lui, înghițindu-i blestemele pe care voia să le rostească. Își lipi buzele de ale ei, devorându-i carnea moale și delicată.

Cleopatra încremeni. Era atât de țeapănă, că ar fi putut să o zdrobească cu îmbrățișarea lui. Se auzi un suspin urmat de un geamăt. Întinzându-se, își împreună mâinile de gâtul lui și, apropiindu-se, îl sărută înapoi.

Iar el, care întotdeauna detestase focul, se lăsă pătruns de acea fierbințeală. Își înfipse mâinile în fundul ei, trăgând-o mai aproape. Îi pipăi formele perfecte, sărutând-o și explorându-i trupul. Mâinile lui cutreierau peste tot pe corpul ei, de la talie la linia frumoasă și îngustă a șoldurilor. Apoi, îi desfăcu buzele și se aruncă cu limba în caverna ei umedă și încinsă.

Suspinele lor se contopiră. Se întinse între ei și îi atinse sânul stâng, mic și gingaș. Îl masă prin materialul rochiei. Cât de minunat se potrivea în palma lui! Limba lui părea că se lupta pentru supremație cu a ei, și pentru prima dată era mulțumit să piardă. Flămând să o cunoască întru totul, trase de materialul rochiei, eliberându-i sânii pentru a-i alina fără să fie stânjenit de material.

Ea își dădu capul pe spate.

– Adair, șopti ea, gâfâind.

Auzindu-și numele rostit, se aprinse și mai tare. Apucând-o de piciorul drept, i-l ridică pe mijlocul lui, încolăcindu-l. O împinse cu spatele spre biroul lui și, sărutând-o din nou, se pierdu cu pasiune în suspinele ei de dorință.

Cleopatra își împreună mâinile de gâtul lui, trăgându-l mai aproape; era o femeie în comandă care știa ce voia, iar setea lui deveni și mai mare când reuși să o transforme într-o ispită fără de suflare, dornică, încinsă în brațele lui.

„Ea e o sirenă, iar eu sunt vrăjit...”

Prin ceața groasă a dorinței și nevoii, adevărul se strecură în mintea lui. Se retrase. Se smuci din brațele ei îngrozit de faptul că își abandonase rațiunea și că îl cuprinsese nebunia.

Cleopatra se sprijini în coate. Cu ochelarii strâmbi, cu părul răvășit și cu obrajii îmbujorați, avea imaginea unei femei care fusese pipăită bine.

„Dumnezeule, am sărutat-o pe Cleopatra Killoran!”

Ea clipi încet; norul din ochii ei dispăru când îi întâlni privirea. Toată dorința se evaporase sub apăsarea mâniei.

– Nu trebuie să fii chiar atât de îngrozit, ripostă ea. A fost doar... doar un sărut, zise ea batjocoritor, încercând să-și ascundă propriul tremur când se ridică în picioare.

Incapabil să-i răspundă, se retrase câțiva pași în spate.

– Nu mai ai ce căuta aici, îi zise el, simțind nevoia să se depărteze de ea.

Frustrarea și nevoia de a-și explica acest efect pe care îl avea asupra lui îl făcură să spună cuvintele mai tăios decât și-ar fi dorit.

Pentru câteva clipe bune, avusese impresia că voia să-l lovească. Scurpa flăcări cu ochii ei strălucitori. Și pentru momente și mai lungi, își dorise să fie așa. Merita o palmă.

Apoi țâșni pe lângă el, lovindu-l în trecere.

– Cleopatra! o strigă el când ajunsese cu mâna pe clanță.

Ea se opri, dar nu se întoarse.

– Nu vreau să mai umbli noaptea pe holurile astea, îi porunci el. Ne-am înțeles?

– Du-te dracului! strigă ea.

Îi considerase ordinul drept o insultă. Fu cuprins de vinovăție. Ea nu știa că o voia plecată din cauza lui, pentru siguranța lui. Cu toate acestea, era mai bine să nu intre în conflict cu ea acum, lăsând-o să creadă ce voia.

Când ieșise, ea închisese ușa atât de încet, încât abia se auzi clanța.

Ce naiba îl apucase? Lovi cu pumnul în masă atât de puternic, încât registrele săriră în sus. Îi atrăsese din nou atenția planurile pe care le studiase cu Cleopatra. Îi adusese argumente solide privind amplasamentul clubului, iar întrebările ei păreau inocente. Doar că era din clanul Killoran. De când Adair și frații lui se eliberaseră de sub ghearele lui Mac Diggory și își făcuseră o avere și un viitor care să le aparțină, căpătaseră un dușman etern în banda lor. Încercaseră să le facă atâta rău prin acțiunile lor contra familiei lui Adair și clubului, încât știa prea bine că nu putea avea încredere în ea. Știa prea multe ca să și-o dorească...

Un ciocănit îi întrerupse gândurile – un sunet puternic, tare, care nu semăna deloc cu silențiozitatea Cleopatrei.

– Intră, zise el îndreptându-se de spate.

Intră Ryker. Studie toată camera, analizând totul.

– Am văzut-o pe Killoran pe holuri.

Killoran. Era, bineînțeles, numele de familie al femeii – atât de rece și detașat, un nume care parcă acum nu se mai potrivea cu diavolița pe care o ținuse în brațe.

– Am trimis-o în camerele ei, zise el în timp ce fratele său intră în cameră și închise ușa în urma lui.

Ryker o păzise la rândul lui pe Cleopatra, cel mai nou oaspete al casei lor. După întâlnirea pe care o avusese cu ea, Adair nu avea de ce să comenteze posibilele reproșuri pe care fratele său ar fi putut să i le facă. Se concentră asupra hârtiilor lui.

– Ai trimis-o în camerele ei? Nu ai făcut nici un efort să o duci personal acolo? întrebă Ryker.

Adair se opri din aranjatul biroului. Fusese însărcinat cu paza surorii lui Killoran, dar fusese cu ea, și mai rău, îi împărtășise planurile pentru Iadul și Păcatul, permițându-i să intre în lumea lor și apoi sărutând-o pe birou.

– Nu se va mai întâmpla, zise el în cele din urmă, cuvintele lui având un dublu înțeles.

Fratele său nu trebuia să știe. Nu conta că sărutul Cleopatrei îl ademenise și îl făcuse să își dea seama că nu mai era virgină. Conta doar că făcea parte din acea bandă, iar el știa că trebuia să scape de vraja care îi făcuse rațiunea să dispară.

– Neglijența... începu Ryker.

– ... omoară, îl întrerupse el brusc. Știu blestemele de reguli.

El, Ryker, Niall și Calum își stabiliseră regulile de supraviețuire încă de când erau mici.

– Nu o să uit.

– Ai face bine! comandă Ryker pe un ton grav. Familia mea trăiește aici.

De curând tată, Ryker, care fusese dintotdeauna cel mai protector din familie, dezvoltase o nouă obsesie pentru asigurarea siguranței celor dragi lui.

– Nu o să mai fac aceeași greșeală, îl asigură el.

Ryker încuviință din cap și ieși. Neavând nici o șansă de a adormi, într-o încercare de a o alunga pe Cleopatra din gândurile lui, Adair se așeză la birou și evaluează cele mai recente planuri pentru Iadul și Păcatul. Familia și clubul erau totul pentru el, așa că ar face bine, așa cum îi zisese Ryker, să nu lase un Killoran să-i amenințe.

Capitolul 8

În ziua următoare, Cleopatra nu ieși din camerele ei temporare. Se trezi, se îmbracă, luă masa – sau cel puțin acceptă tăvile care îi fuseseră aduse – și rămase închisă.

Dar exilul ei nu era rezultatul acelei amenințări reci pe care i-o făcuse Adair cu o seară înainte.

Așezată picior peste picior pe pat, se holba către ușă.

– L-am sărutat, șopti ea, iar oroarea acelei mărturisiri rostite cu voce tare pentru a douăzeci și șasea oară nu-i alungă rușinea pe care o simțea până în măduva oaselor.

Ea, Cleopatra Killoran de la Bârlogul Diavolului, îl sărutase pe Adair Thorne, proprietar la Iadul și Păcatul. Nu doar că-l sărutase, ci se comportase precum o cățea în călduri. Și în ciuda disprețului și a dezgustului pe care îl simțea pentru femeile pe care le văzuse făcându-se de râs în fața bărbaților, tânjind după atingerea lor, Cleopatra își dorise mai mult din îmbrățișarea lui.

Gemând, își cuprinse capul în mâini. Își jurase ca niciodată să nu se comporte ca târfele din clubul ei. Acele îmbrățișări erau, în cel mai bun caz, răspunsurile unor femei care nu aveau control, care nu se puteau stăpâni; în cel mai rău caz, erau semnele disperării. Iar Cleopatra se săturase cu mult timp în urmă de disperare.

Da, era o femeie rațională, care avea bunul-simț de a nu-și desface coapsele pentru vreun bărbat.

„Dar cât de aproape ai fost aseară...”

Cleopatra se enervă. O făcuse pe un birou, precum una dintre târfele îmbrăcate cu haine scumpe, angajate la Bârlogul Diavolului. Însă nu răspunsul trupului ei o deranjase, răvășind-o precum laptele stricat care îmbolnăvea stomacul, ci faptul că-i plăcuse să fie cu el. Pentru prima dată de când aflase că avea să se mute de la Bârlogul Diavolului și că trebuia să renunțe la tot ce cunoscuse până atunci, la toată viața ei, se simțise în largul ei.

Adair Thorne nu era unul dintre lorzii smiorcăiți și nici nu se-măna cu mizerabilii ăia brutali care se transformaseră în paznici la clubul fratelui ei. Îi vorbise liber și îi ceruse părerea în chestiunile legate de afaceri.

Cu siguranță, acesta era motivul pentru care se pierduse și îi răspunsese la îmbrățișare.

Dintre toate minunile din lumea asta, trebuia ca afurisitul de Adair Thorne să rupă vraja dorinței și să readucă ordinea în lumea ei deja aflată cu susul în jos. Însă îi era recunoscătoare pentru asta.

— A fost doar un sărut, mormăi ea.

Nu era o lady delicată, însă doar prin grația Domnului rămăsese virgină până acum. Doar el știa de ce nu-i fusese luată virginitatea cu mult timp în urmă. Însă nu-și dorea să fie una dintre acele femei ofilite.

În lumea în care se născuse, fiecare își potolea nevoile pe unde apuca. Când cuiva îi era foame și era mâncare prin preajmă, mânca. Dacă îi era sete și găsea whisky, bere sau apă, atunci lua și bea. Dacă simțea o mâncărime între picioare, așa cum obișnuiau prostituatele să spună, atunci se scărpinga.

Cleopatra însă nu simțise vreo mâncărime și nici nu-și dorise asta. Judecând după șoaptele și chicotelile pe care le auzise de-a lungul anilor, toată treaba cu bărbații i se părea apăsătoare și inconfortabilă. Apoi Adair își pusese mâinile lui mari și pline de bătăături peste tot pe ea, iar mâncărimea dintre picioare îi arătase de ce o femeie lua un bărbat în camerele ei — motivele nu erau legate doar de bani, ci mai degrabă de o dorință obraznică.

Își trase genunchii la piept și își așeză bărbia deasupra lor, așa cum făcea de mică, de când se adăpostea prin cocioabe în timpul furtunilor. Se făcuse de râs jinduind după Adair, iar el nu fusese deloc afectat. Oh, îi simțise mădularul și înțelesese dorința, dar ura lui se dovedise mult mai mare!

Cu toate amenințările lui reci și respingerile din seara trecută, îi amintise că erau dușmani. Îi interzisese să se plimbe liberă pe holurile acelei case elegante și să se familiarizeze cu spațiul. Acum era o prizonieră depozitată de toate armele și de libertatea de mișcare.

Strânse din dinți.

Din păcate, dacă Adair credea că un ordin amărât o putea opri, era mult mai prost decât îl arătau planurile lui pentru club.

Mijind ochii în întuneric, se chinui să vadă cifrele de la ceasul de porțelan. Douăsprezece și jumătate... Ultimele foșnete și zgomote de pași de partea cealaltă a peretelui pe care îl împărțeau se auziseră cu douăzeci și trei de minute în urmă, ceea ce arăta că acum Adair, paznicul ei, dormea.

Cu toate acestea, făcuse greșeli noaptea trecută. Mult prea multe.

Iar după o zi petrecută în singurătate și în contemplare, nu avea de gând să repete greșeala. Se mișcă încet către marginea patului, ridicându-se în tăcere. O avertizase să nu mai rătăcească pe holuri. Poruncindu-i ca unui prizonier, unul în care o transformase Broderick. Nu era vreo naivă. Fie că se afla în mizeria din St. Giles, fie într-un conac pe Grosvenor, avea să fie pregătită.

După ce-și petrecuse ziua căutând podelele care scârțâiau, le ocoli și se îndreptă către fereastră. Ajungând acolo, se opri și privi peretele care era între ea și Adair.

Chiar credea că o putea controla sau potoli unul ca el sau oricine altcineva?

Nu era prima dată când era subestimată. Și de nimeni altul decât de Adair Thorne, un bărbat care o provocase cu mai mult de un an în urmă, când propusese pacea dintre familiile lor.

Pur și simplu, așa fusese convenabil atunci. Zâmbi strâmb. Se apropie de pervazul ferestrei deschise și privi în jos. Cel puțin treizeci de metri până în stradă; cu siguranță, sărise de pe clădiri mai înalte. Dat fiind că fusese de nenumărate ori închisă într-un dulap drept pedeapsă de către Diggory și acoliții lui, Cleopatra descoperise că prefera ideea de a fi suspendată în aer decât prizonieră în cine știe ce locuri.

Așeză mâinile pe margine, se împinse în brațe și se ridică. Pe vârfuri, se prinse cu degetele de marginea ferestrei de deasupra. De undeva din depărtare, se auzea zgomotul roților de căruță, însă ea se concentra, ignorând orice sunet sau posibilă distragere. O simplă alunecare sau un calcul greșit îi adusese pe prea mulți hoți de buzunare cu fundul de dalele de piatră. „Iar eu am mai multe speranțe decât să mor în fața afurisitei reședințe a lui Black, pe pământul din Grosvenor Square.” Alungându-și gândurile legate de familia lui Black, de neamurile ei sau de frica de a cădea, se ridică.

Deși se cățăraseră pe nenumărate case și tot felul de localuri fără să-și rupă ceva, își simțea pulsul accelerat, bătăile inimii fiind precum sunetul de tobă în urechi. Încordându-și brațele, se ridică încet. Concentrându-și tot efortul, se sprijini cu genunchiul pe margine, apoi se ridică.

Cleopatra se lipi de fereastră și încercă să deslușească ceva în întunericul din interior. După o zi întreagă petrecută în camerele ei, sesizase lipsa de mișcare din camera de deasupra, care părea să fie un fel de spațiu străin în casa lui Black. Miji ochii, încercând să se familiarizeze cu camera goală. Vântul de primăvară îi înfoie fustele albe. Cu mișcări repetate, silențioase și bine cântărite, își puse palmele pe ramele ferestrei, aplicând presiune. Simți un val de satisfacție văzând că fereastra cedează încet-încet. Servitorii care făceau curățenie în aceste case nobile comiteau aceeași greșală – credeau că pe ferestrele de sus nu putea pătrunde. Faptul că personalul lui Black era neglijent arăta clar că Ryker se desprinsese de prea mult timp de stradă și de regulile ei. Se înmuiașe. Până și prezența ei acolo era o dovadă a acestui lucru.

Se sprijini de marginea pervazului. Lemnul solid și puternic o liniști, iar pulsul i se calmă, revenindu-și la ritmul normal. Se aplecă și se strecură în cameră. Se auzi o ușoară bufnitură a ghetuțelor ei când lovi podeaua. Întinse o mână pentru a-și ține echilibrul. Încremeni și nici nu îndrăzni să respire, privind în jur și așteptându-se ca mai bine de jumătate din armata bărbaților care lucrau pentru Black să se năpustească în cameră. Însă singura ei companie se dovedi a fi doar mobila de mahon a dormitorului. Aranjându-și ochelarii, ridică o păstoriță de porțelan și o întoarse cu susul în jos.

– Deci asta ai devenit, Black, zise ea pentru sine.

Se transformase dintr-un proprietar de sală de jocuri într-un viconte elegant, cu porțelanuri delicate și ferestre deschise.

Și acesta era drumul către care se îndrepta Broderick dacă avea să continue cu obsesia lui de a fi respectat.

Peste cadavrul ei.

Puse păstorița ciufulită la loc și închise fereastra. Și-ar fi dat viața pentru Broderick. Îi era frate, precum Gertrude, Ophelia sau Stephen, dar nu avea sângele străzii în vene. Oh, când ajunsese în gloata lor, capabil să citească, să scrie și să vorbească îngrijit, nu-și dorise altceva decât să-i dea una în cap și să-i ametească toate cuvintele alea

blestamate. Pentru că el o făcuse – pentru prima dată în existența ei scurtă – să se simtă complexată. Dar îi salvase viața de mai multe ori decât merita și, ce era mai important, avea grijă de ea și de frații ei. Iar ea nu avea să le permită vreodată să devină slabi, așa cum făcuseră cei din familia Black.

Cu scopul acesta în minte, porni hotărâtă către ușă. Când intra pe un teritoriu nou, trebuia să te familiarizezi cu spațiul și cu felul în care era organizat. Trebuia să cunoști toate coridoarele, ferestrele și holurile care îți puteau asigura evadarea și să fii pregătit pentru pereții care te puteau bloca dacă făceai un pas greșit. Analizase un etaj noaptea trecută; avea să mai adauge unul în noaptea asta. Dat fiind că rămăsese fără nici o armă, acum avea nevoie nu doar de un cuțit nou, ci și de o hartă a casei Black.

Îi licări în minte amintirea lui Adair pipăindu-i sânul în timp ce îi devora buzele precum un bărbat înfometat. Oricare alt bărbat din St. Giles, în special unul cu care se luptase, ar fi fost mai mult decât bucuros să o lase să cadă. În fapt, îi dăduse lovitura finală și o trimisese cu fața în jos – mai ales după ea îi atacase bărbăția, lovindu-l cu genunchiul. Însă el nu făcuse asta. Deși înjurase și blestemase, încins de focul urii din privire, o prinsese, o rostogolise și se pusese sub ea, atenuându-i căderea.

„Ți-a furat pumnalul blestemat, nu uita asta...”

Trezită din reverie, apăsă pe mâner și întredeschise ușor ușa. Li-niștea domnea în camerele întunecate. Ezită preț de câteva secunde, apoi o deschise mai mult. Dacă târfele de la Bârlogul Diavolului erau întotdeauna bucuroase că puteau să facă bani cu formele lor generoase și frumos curbate, Cleopatra era foarte recunoscătoare că se născuse cu alura unei copile și își menținuse talia îngustă și statura minionă. Îi oferea o agilitate care putea rivaliza cu ușurință cu cel mai rapid hoț de buzunare din Londra. Totodată, îi permitea să se strecoare prin casa lui Black.

Ieșind, închise ușa în urma ei cu un clic silențios. Cleopatra analizează pătrunzător holul, estimând distanța în fiecare direcție. Apoi, cu pași atenți și bine calculați, porni înainte. Trecu cu privirea peste fiecare ușă, memorând mărimea cadrului de lemn. Judecând după lipsa de mișcare de la acel etaj, Black și familia lui nu locuiau în acea porțiune a casei lor impunătoare. Ce risipă de camere! Câți ani trăise într-o locuință cu o singură cameră împreună cu surorile și fratele

ei și cu orice alt bastard din rândurile bandei lui Diggory? Cleopatra ajunsese la un hol care se intersecta cu altul. Un scâncet slab răsună în liniște. Apoi nu se mai auzi nimic.

Ciulind urechile, porni în direcția din care auzise zgomotul. Rătăcind mai jos pe hol, acel scâncet plângăcios de pisei înfometat deveni mai puternic. Cleopatra privi lung mânerul ușii. Văzând că nici unul dintre servitorii sau paznicii lui Black nu se năpustise către acea cameră, apăsă clanța și intra.

Clipi des în întunericul de cerneală, încercând să-și acomodeze ochii cu spațiul, privind prin ochelarii cu rame de metal. Încremeni când văzu scaunul copilului, la biblioteca din mahon, la draperiile cu flori și la tapițerie. Roz.

— Mai mult roz, bolborosi ea.

Ce naiba avea nobilimea cu acea culoare? Dat fiind că se afla în odaia copilului care aparținea familiei inamicului ei de moarte, era o prostie să se întrebe asta având în vedere că putea fi ucisă în orice moment. O asemenea întrebare într-o astfel de clipă i-ar fi adus sfârșitul, iar Diggory, dacă mai trăia, ar fi spus că merita să fie ucisă. Și totuși, de când spionase, cu ani în urmă, o femeie cu o fetiță îmbrăcată cu o pelerină roz, fusese uimită de acea culoare care parcă impunea cumva inocența copilărească. Era o rază de lumină care contrasta cu nuanțele întunecate și hainele pătate ale Cleopatrei și surorilor ei. Haine pe care fuseseră forțate să le poarte.

Un alt scâncet răsună în cameră și o trezi din gândurile fără sens. Se încruntă. Sigur era o doică prin preajmă? Un sforăit puternic înțări acel gând, iar Cleopatra găsi imediat ușa. O întredeschise ușor și aruncă o privire. Văzu o tânără femeie întinsă pe un pat mic, cu o ploscă cilindrică lângă pernă. Dezgustată, închise ușa, apoi se îndreptă către leagănul mic și privi în jos.

Era o mogâldeată dolofană cu bucle negre, care scotea scâncete de sugar înfometat.

Și, în ciuda fațadei dure, impenetrabile pe care o ridicase, un val de căldură îi inunda inima, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vedea un copil mic. „Ar trebui să plec.“ Faptul că stătea lângă leagănul unui copil din familia Black era genul de gest care în primul rând i-ar fi adus moartea, apoi ar fi urmat întrebările privind prezența sau intențiile ei. Fetița scânci din nou, iar Cleopatra închise ochii

și o ridică brusc. Îi simți greutatea pe piept într-un mod neobișnuit de liniștitor.

– Ssst, șopti ea, continuând să scoată tot felul de sunete menite să calmeze copilul.

Începu apoi să lege micuța. De când era mică, fusese pusă să aibă grijă de copiii bastarzi ai lui Diggory și ai bărbaților care lucrau cu el. Însă nu simțul loialității îl făcuse să aibă grijă de turma lui enormă, ci mai degrabă faptul că toți aveau o utilitate – să bântuie și conducă străzile în numele imperiului lui. Cleopatra însă își imaginasese o viață diferită pentru fiecare dintre copiii care îi ajunseseră în grijă. În ei își văzuse propria evadare – dorindu-și mai mult, sperând la mai multe pentru fiecare din acele suflete.

Se opri și încetă legănatul. Până la urmă, singurii care scăpaseră fuseseră cei care muriseră.

Clicul atât de bine-cunoscut al unui pistol o înlemni.

– Pune copilul jos. Acum, Killoran, sau te omor!

Șaptele dure ale lui Adair care se auziră în liniștea din odaia copilului o făcură să tresară.

Pentru a doua oară, Cleopatra lăsase garda jos în casa lui Black și fusese prinsă de Adair Thorne, însă de această dată cu bebelușul iubit al familiei în brațe. Asta, pe lângă de amenințările din noaptea precedentă, o făcu să simtă teama cu adevărat.

„La naiba!”

– Am zis să o pui jos! Îi ordonă el, apropiindu-se.

Copilul scânci. Luptându-se cu instinctul de a proteja copilul, Cleopatra ezită înainte de a o așeza în leagăn.

– Thorne, zise ea, încercând să-l calmeze.

„Acesta este același bărbat pe care l-ai alintat și l-ai sărutat ieri.” Acea amintire nu o ajută. Clocotea de emoții. Nu pentru că Adair o amenința cu un pistol, ci pentru că ar fi preferat ca el să o împuște decât să-i afle slăbiciunea pentru aceste creaturi mici și neajutorate.

– Dacă vrei să vorbești cu mine din nou trebuie doar să...

– Depărtează-te de leagăn. Acum!

El se apropie și mai mult, spulberându-i încercarea de bravadă. Nu voia să o doară că el se îndoaia atât de tare de ea încât îi pusese un pistol la piept. Și totuși, o durea. Copilul continuă să plângă în spatele lor. Cleopatra strânse din dinți.

– Nu aş răni un copil. Nici măcar pe unul de-al vostru, zise ea pe un ton rece şi calm.

– Taci!

Cleopatra continuă peste remarca lui tăioasă:

– Familia ta ar face bine să găsească o doică de încredere, nu una care bea prea mult coniac şi doarme când copilul plânge.

– Cum? zise Adair, clipind încet, apoi clătină ferm din cap. Am zis să taci şi să pleci de lângă ea!

Îşi vâri pistolul în teacă şi o apucă pe Cleopatra de mijloc.

Ea suspină când o întoarse şi începu să o pipăie, cercetând-o. Materialul subţire al cămăşii ei de noapte nu reprezenta o barieră pentru atingerea lui. Această atingere însă era atât de diferită de foamea nebună din noaptea trecută! Chiar şi așa, trupul ei nu părea să facă distincţia dintre cele două sentimente. Simţi fiori periculoşi în stomac şi se detestă pentru slăbiciunea trupului, care ar fi trebuit să fie distant.

– Naiba să te ia! Acel blestem ieşi din gura ei atât pentru el, cât şi pentru ea. Nu aş răni un copil, continuă ea, iar el pufni. Nu aş face asta.

Nu ar fi trebuit să conteze dacă el o credea sau nu. Şi totuşi, o credea în stare de aceleaşi rele pe care Mac Diggory le dusesese la desăvârşire, lucruri care o şocaseră şi îi umpluseră inima de remuşcări.

– Şi oricum mi-ai furat armele.

Bastardul ăsta nenorocit îi furase singurul obiect care avea valoare pentru ea.

– Nu le-am furat, mormăi, întorcând-o cu faţa spre el.

Trăgând-o de umeri, o ridică pe călcăie şi îşi coborî capul, astfel că nasurile lor aproape că se atinseră.

– Nu că aveai nevoie de vreo armă. Nu-ţi trebuia decât o pernă ca să scurgi viaţa din ea.

Ea răbufni. Acea acuzaţie era mai gravă decât orice altă insultă pe care i-o putea adresa.

– Eşti un monstru dacă într-adevăr crezi asta!

– Eşti o femeie care şi-a vândut loialitatea unui diavol ca Mac Diggory.

Cleopatra îi trase o palmă pe obrazul drept cu atâta forţă, încât îl ameţi. Atacul ei neaşteptat şi acea mişcare îl făcură să-şi slăbească

strânsoarea. Adair ridică palma și își masă carnea lovită. Ea se împle-tici, îndepărtându-se.

Cum îndrăzne? O descrisese ca pe un acolit devotat lui Diggo-ry. Alegerile pe care le puteau face fetele tinere pe străzi difereau cu mult de cele ale băieților.

Deși suferise trăind alături de Diggory, alegerea asta fusese mult mai sigură decât să rătăcească singură pe străzile Londrei, cu două surori – una dintre ele, pe jumătate oarbă.

– Nu știi nimic despre asta, rosti ea.

Urma mâinii ei contrasta puternic cu obrajii lui măslinii. Și în ciu-da durerii, a nervilor și a furiei, se simțea neliniștită. De câte ori nu o bătuseră bărbații lui Diggory pentru că îndrăznise să-i lovească? Se îndepărtă încet.

– Am zis să te îndepărtezi de leagăn!

Gemând, se aruncă după ea...

Ușa dormitorului se deschise larg, lovindu-se atât de tare de pe-rete, încât aproape că lovi figura amenințătoare și speriată de dinco-lo. Black împreună cu mai mulți paznici intrară în cameră. Bufnitura trezi copilul, făcându-l să plângă zgomotos.

„Fă-l să tacă sau o să-l fac eu să tacă pentru totdeauna!“ Cuvintele lui Diggory îi sunau în minte.

Panicată, Cleopatra privi către copil.

– Îndepărtează-te de copilul meu, domnișoară Killoran! o ame-nință Black cu un ton în care se simțea setea de a ucide.

Copilul urlă din toți răunchii, iar Cleopatra clătină din cap uimită.

– Nu trebuie...

– Am zis...

Penelope Black intră în cameră.

Cu fustele fluturându-se și cu un pumnal în mână, avea cu sigu-ranță privirea unui războinic de pe străzile Londrei.

– Ce e? izbucni ea, uitându-se cu ciudă la Cleopatra.

Simțindu-se la fel de încolțită ca atunci când adjunctul lui Mac Diggory o izbea de perete și o amenința că avea să-i scoată mațele dacă nu ducea la îndeplinire ordinele lui, Cleopatra abia dacă putea să vorbească.

– Nu. Nu aș... Nu fac...

„De ce te-ar crede? De ce te-ar crede vreunul dintre membrii aces-
tei familii inamice?” Căută disperată o cale de scăpare.

– Plângea, zise ea răgușită, în timp ce soția lui Black se năpusti și
salvă copilul de la pericolul imaginat.

– Te aștepti să credem că erai aici doar pentru a calma copilul lui
Ryker? o întrebă Adair uimit.

Credea că era nebună. Când își dădu seama de acest lucru, se trezi
din starea de panică și de confuzie, care se transformă în indignare.
Ridică bărbia.

– Nu-mi pasă ce crezi, Thorne.

– Unde e doica? tună Black.

– Toți sunteți o grămadă de tâmpiți, le zise Cleopatra tuturor celor
din cameră. Și tu, îi spuse soției lui Black, care își îmbrățișa copilul.

Cât de repede dispăruseră căldura și blândețea pe care i le arătase
în ziua trecută! Asta arăta ce credea despre ea. Nu că ar fi învinovă-
țit-o... Pur și simplu, îi aminti că erau inamici. Și aveau să fie mereu,
cu sau fără înțelegere.

– Doica e în pat atât de beată că ar putea dormi trei zile în rând!

Acea replică fu primită cu o tăcere apăsătoare. Penelope privi în-
tre Cleopatra și Ryker Black.

– Eu nu...

– Nu știi nimic? o completă insolent Cleopatra. Cu siguranță
nu știi.

Venele din colțul ochiului drept al lui Black zvâcniră. Bărbatul se
năpusti în cameră fără a scoate vreun cuvânt, deschizând ușa larg. Îi
lovi un sforăit sănătos.

Toți cei din familia Black o priveau pe Cleopatra, fiecare îndoin-
du-se de ea și făcându-și tot felul de scenarii. Ea evită intenționat
privirea atentă a ochilor verzi ai lui Adair. Black se întoarse cu plosca
în mână; cu dopul scos, o ridică drept confirmare. Cu umerii trași în
spate, Cleopatra porni către ușă.

– Cleo, zise Penelope încet, regretând că rostise acele două
silabe.

– O să plec mâine, ripostă Cleopatra.

Totul fusese o greșeală. Broderick trebuia să găsească altă cale ca
ei să devină respectabili. Era limpede că ideea de a se folosi de legă-
turile familiei Black nu era și nici nu avea să fie o soluție.

Secretul Cleopatrei

– Domnișoară Killoran? strigă Ryker Black, făcând-o să se oprească. Mulțumesc, zise el ursuz.

Ignorându-i cuvintele inutile, Cleopatra trecu de paznicii lui și se întoarse în camera ei pentru ultima dată.

Capitolul 9

Plecă a doua zi.

Sau, mai precis, Cleopatra Killoran plecă în primele ore ale dimineții după ce se liniștise casa. Cu iscusința cu care se mișcase în casa lui Ryker și având în vedere evadarea ei misterioasă, putea să rivalizeze cu ușurință cu cel mai mare hoț de buzunare din Londra. Lucru care spunea multe venind din partea lui Adair și a propriei lui experiențe în șterpelirea de la nobili.

Diavolița plecase. Așezat la masă pentru micul dejun și sorbind din cafea, Adair avea parte de liniște în acea casă sufocantă – și temporară. Cu tot zbuciumul care îi lovise viața de când arsese Iadul și Păcatul, acum în sfârșit se putea odihni, știind că nu trebuia să-și păzească familia de dușmanul din interior. Ar fi trebuit să fie liniștit sau cel puțin calm. Ar fi trebuit. Însă Adair era neliniștit.

„Nu aş răni un copil...”

Indignarea Cleopatrei îi răsuna în minte la fel de clar precum o făcuse în noaptea precedentă. Adair privi conținutul întunecat al paharului. Nu, nu o rănise pe Paisley. Mai degrabă văzuse că părinții lui Paisley nu știuseră despre doica alcoolică.

Iar pentru eforturile ei, Adair îi pusese pistolul în piept.

Strămbându-se, sorbi din cafea. „La naiba, nu o să mă simt vinovat!” Reacționase la fel ca orice paznic sănătos și rațional care ar fi găsit un Killoran cu copilul lui Penelope și Ryker în brațe. Cei din familia Killoran erau oameni de teapa lui Diggory. Orice bărbat, femeie sau copil care alegea să trăiască cu diavolul era capabil de aceleași rele. Pe când Adair și frații lui? Ei plănuiseră și complotaseră evadarea din ghearele lui Diggory, visând să-și facă o viață diferită. Își vânduseră sufletele pentru a supraviețui, dar nu făcuseră un pact cu diavolul pentru asta.

Dacă era să fie cinstit cu el însuși, în lumina unei noi zile, acceptă ceea ce cu o seară înainte nu fusese în stare să vadă în momentul pericoului pe care îl percepușe: Cleopatra o legăna pe Paisley și îi cânta.

Cu siguranță, nu erau acțiunile cuiva pornit să stingă viața dintr-un copil. Mai degrabă fusese un moment de căldură maternă, de care până în acea clipă Adair nu o crezuse în stare, ci ar fi pariat averea pe care o avea că femeia nu era capabilă de așa ceva.

Chiar și așa, era un risc pe care nu și-l putea asuma când venea vorba de copilul prețios al fratelui său sau al oricăruia din familie și al angajaților care depindeau de ei.

Însă, așezat aici, cu farfuria plină, nu se simțea vinovat și cu conștiința încărcată. Vina pe care o simțea nu era doar din cauză că reușise să o alunge pe Cleopatra Killoran, ci și pentru că se strecurase pe străzile Londrei neînmarmată, hotărâtă, cu siguranță, să ajungă înapoi în Dials, unde era clubul familiei ei. Privirea i se opri lângă pumnalul încrustat, care stătea lângă argintărie. Cuțitul lui Diggory... dar și al Cleopatrei. Avea dreptul să-l aibă, sigur i-ar fi fost de folos când se strecurase cu câteva ore în urmă.

– Destul, bolborosi el pentru sine.

Căutând ceva care să-i distragă atenția, așeză paharul și ridică volumul din piele care stătea lângă cuțitul Cleopatrei. Adair îl deschise și începu să citească prima pagină pe care erau enumerate pagubele de la Iadul și Păcatul.

Și uite așa furia lui contra Cleopatrei Killoran și a familiei ei nenorocite izbucni din nou. Dumnezeu să-i blesteme pe toți! Se auziră pași pe hol. Ridică privirea și îi văzu pe Ryker și Penelope, care era cu copilul în brațe, intrând în cameră. În loc să se îndrepte către bufetul bine aprovizionat, se așezară lângă el, privindu-l intens. Se încruntă. Cumnata lui vorbărează rupse liniștea.

– Trebuie să o aducem înapoi, îi zise ea uitându-se hotărâtă către Adair. Trebuie să o aduci înapoi, se corectă ea.

El pufni. După ce că aproape se culcase cu ea pe birou și apoi o amenințase cu un pistol, el era ultima persoană pe care ea și-ar fi dorit să o vadă.

– Sora lui Killoran ar prefera să mă vadă în iad, ripostă el cu atâta convingere, cunoscând-o pe diavolița înflăcărată care intrase în acea casă.

– Are motive, fu de acord Penelope. Și asta e valabil pentru noi toți. De când ne-a ars clubul, nu am făcut altceva decât s-o acuzăm.

„De când ne-au ars clubul.“ Acea amintire retrezi în el ura pe care o purtase mult timp față de clanul Killoran. Era familiară și sigură.

Mult mai sigură decât dorința arzătoare de a-i simți gustul buzelor. Adair gemu.

– Las-o, Penelope!

Cumnata lui luă o poziție bătaioasă și replică:

– Se va întoarce.

Adair suspină și se uită plin de speranță către fratele său. Ryker îi răspunse cu o determinare de piatră. Deci nu avea să primească ajutor din partea lui. Erau hotărâți să o aducă înapoi pe Cleopatra Killoran. Pe acea nărăvașă cu limbă ascuțită, cu buze cărnoase și iscusită în a-și folosi picioarele pe post de arme.

– Nu, zise el scurt, închizând volumul din mână.

– Așa e corect, interveni Ryker sobru.

– Nu o să funcționeze, zise Adair, lăsând volumul de piele deoparte. Fata...

„Nu sunt o fată...”

„Și nici nu ai simțit-o ca pe o fată fragilă când ai atins-o.” Se înecă. Fierbea de dorință pentru o femeie din clanul Killoran. Ce naiba îl apucase?

– Tânăra femeie a plecat pentru că a avut bunul-simț să-și dea seama de asta. Indiferent dacă era sau nu în stare să o rănească pe Paisley...

– Nu era.

– Ești sigură? Adair făcu o pauză pentru a o privi pe cumnata lui. Pentru că nu erai așa de sigură aseară, Penelope.

– Da, zise ea, îmbufnată. Dar acum sunt.

El ridică din umeri.

– Nu are rost. E prea multă neîncredere între familiile noastre pentru ca acest aranjament să meargă.

Fuseră naivi să creadă că ar fi putut vreodată să funcționeze, chiar dacă era în joc cuvântul lor pentru a onora aranjamentul.

– Nu contează, zise Ryker, făcând semn unui servitor.

Un tânăr lacheu apăru rapid cu o cană de cafea.

Ce devenise fratele său? Un bărbat care se simțea confortabil să cheme servitori precum un lord născut în această poziție și recunoscând meritele unui Killoran?

– Nu era dreptul nostru să încalcăm termenii contractului.

Citi din modul în care Ryker îi vorbi că decizia fusese luată. El însă nu se temuse niciodată să se confrunte cu oricine... chiar și cu fratele său.

— A încălcat termenii când a plecat, insistă Adair.

— Era îndreptățită, am tratat-o greșit, zise Penelope scurt. Îngrijorarea i se putea citi în privire. Noi am tratat-o greșit. Și trebuie să îndreptăm asta.

Adair începu să protesteze răstit, iar Penelope replică la rândul-i. Ryker ridică mână, reducându-i la tăcere.

— Destul! se auzi acea poruncă scurtă prin hărmălaia dintre ei.

— Fata a luat decizia de a pleca...

— Pentru că...

— Pentru că noi nu am fost tocmai cele mai primitive gazde, rosti Ryker peste intervenția soției lui.

Ea îl privi încruntată.

— Nu o putem forța să se întoarcă dacă nu vrea. Însă putem să-i transmitem scuzele noastre și să întindem o ramură de măslin.

Adair se înecă brusc cu cafeaua. Tuși până ce îi dădură lacrimile. O ramură de măslin întinsă către un Killoran. Lumea se întorsese cu fundul în sus, într-adevăr.

— S-a decis, Adair, spuse fratele lui încet. O să plecăm acum, adăugă el.

Împingându-și scaunul, Ryker se ridică în picioare.

— Adu-o înapoi, Ryker! strigă Penelope în urma lor.

Cu același entuziasm pe care îl avea când trebuia să meargă în fața lui Diggory și să dea socoteală pentru un jaf prost, Adair se ridică și îl urmă cu reținere pe fratele său.

— Adair?

Se întoarse pentru a o privi pe Penelope, care se holbă la el cu severitate.

— Să fii drăguț cu ea!

Cu un suspin, își înclină capul, apoi porni după Ryker. Ceea ce cumnata lui, cu toată inocența ei, nu își dăduse seama era că încercarea de a fi drăguț nu avea să șteargă resentimentele. Că ura dintre familia lor și cei din clanul Killoran era înrădăcinată în ei, în ceea ce erau.

În scurt timp, trăsura lui Ryker înainta către străzile zgomotoase, murdare și familiare din East London. Cum mult timp fusese

un bărbat incapabil să spună multe cuvinte – chiar și în fața fraților lui –, Ryker privea înainte, la fel de tăcut precum fusese înainte de căsătoria cu Penelope.

Adair profită de liniște. Privind pe fereastră, rămase cu ochii pe dalele de piatră. Spre deosebire de cele curate și bine tăiate din Mayfair, acestea erau acoperite de funingine și murdărie. Erau aceleași străzi pe care le cutreierase în copilărie, șterpelind lucruri și încercând să scape când de poliție, când de Diggory și de matahalele care îl slujeau și de pumnii lor. Și, în ciuda pericolelor care pândeau acolo și care aveau să bântuie întotdeauna acele zone, exista o familiaritate care îl calma.

Se opriă în fața la Bârlogul Diavolului. Cu perdele trase, Adair își fixă ochii asupra localului. Fațada crăpată din cărămidă roșie a casei își arăta vârsta. Doar ușa dublă și impunătoare, cu cele două mânere, indica prosperitatea în creștere a locului. Simți un gust amar. Clubul familiei Killoran era în picioare și prospera, în timp ce al lui se transformase în mare parte în cenușă și apartamente de locuit.

– Haide, murmură Ryker.

Clătinând din cap, îl urmă pe fratele său.

Mirosul puternic de stătut și de balebă de cal îngreuna aerul.

Apartineau mai degrabă de locurile acelea decât de Mayfair. Cu toții: el, Ryker, Calum și Niall. Discutaseră despre mutarea clubul în zonele mai elegante ale Londrei, dar toți aparțineau de acel loc, indiferent de persoanele cu care se căsătoriseră. Faptul că se întorsese acolo îi trezise din nou neliniștea în interior, dar și dorința de a se întoarce în lumea aceea, indiferent cât de violentă era. În schimb, acum pășea către ușa unui om care, fără îndoială, era responsabil pentru pierderile lui Adair și avea să-i întindă o ramură de măsline surorii bastardului.

Gemând, el și Ryker pășiră dincolo de ușile principale. Fără a se sinchisi să bată, Adair trecu de intrare și păși în interior.

Răsul răgușit și pălăvrăgeala se auziră în ecou pe străzi, aproape asurzitoare. Acel vacarm era alt semn al succesului grozav al clanului Killoran. Paznicul înalt și musculos de la intrare privi în direcția lor și încremeni. Se grăbi să apuce o armă. Adair scoase cuțitul din cizmă.

– Am venit aici să vorbim cu Killoran.

Paznicul se opri brusc. Culoarea din obraji îi dispăru când văzu pumnalul încrustat din mâinile lui. Deci bărbatul știa că-i aparține Cleopatrei Killoran.

– Bastarzilor! scuipe paznicul, flexându-și mușchii care se umflară sub jacheta pe care o purta și privind împrejur.

Adair și Ryker îi urmăriră căutătura către locul în care Killoran conversa cu o femeie cu părul înflăcărat. Modest îmbrăcată, cu foarte mulți pistrui și cu părul prins la ceafă, ea ieșea în evidență printre târfele din local. Cei doi vorbeau cu capetele plecate, cu o apropiere care trecea de cea a amanților. Un alt paznic îmbrăcat într-o uniformă simplă se apropie de cei doi, spunându-i ceva proprietarului.

Killoran încremeni. Întoarse capul în direcția lui Adair și Ryker. Mijind ochii, abia dacă i se mișcă buzele în timp ce-i spuse ceva paznicului. Încuviințând, bărbatul grăbi pasul către ei.

– Killoran o să vă primească în biroul lui, le zise el, făcându-le semn cu bărbia lui Adair și lui Ryker să meargă înainte.

Adair, cu hotărâre în privire, se pregăti pentru întâlnirea cu dușmanul.

Capitolul 10

– Ce ai făcut?

Oricine se putea gândi că Gertrude ar putea avea probleme cu auzul și nu cu vederea, dat fiind că repetase de atâtea ori aceeași întrebare de când intrase în încăpere, după ce bătuse de două ori în ușa comună dintre camerele lor, așa cum obișnuiau să facă de când erau mici.

Cleopatra abia se furișase în casa familiei, în camerele ei private, unde se aștepta la ceva mai mult decât acea tăcere tensionată și oboitoare din parte surorilor ei care stătea pe marginea fostului ei pat.

– Am evadat, bolborosi ea, holbându-se la muralul obscen pictat deasupra.

Orice lady și majoritatea femeilor ar fi fost scandalizate de cuplul care se mângâia într-o mare de spectatori. Cleopatra însă văzuse bărbați, femei și câteodată și alte combinații angrenați în activități mult mai oribile pe străzile din St. Giles. Iar acum gustase din aceste plăceri interzise cu Adair Thorne.

– De ce? o întrebă Ophelia extrem de suspicioasă.

Iată o întrebare diferită de ce pe care o tot repetase Gertrude!

„Pentru că sunt o lașă, pentru că timp de câteva momente am luat în considerare ideea de a lega o prietenie cu inamicul nostru și apoi l-am implorat să mă sărute...”

Doar ca să-și dea seama cât de proastă fusese, crezând că putea fi altceva între ei. Suspinând, Cleopatra se întoarse într-o parte.

– Pentru că... Încremeni privind-o pe Ophelia. De ce porți pantaloni?

De parcă și Gertrude o văzuse pe sora ei pentru prima dată, o privi cu interes, distrasă de priveliștea neobișnuită. Ophelia ridică mâinile în aer.

– Îndrăznesc să spun că lupta ta cu cei din familia Black este mult mai interesantă și mai pertinentă decât faptul că astăzi eu am renunțat la fuste, murmură ea.

Cleopatra oftă. Da, în această privință, cea mai înverșunată soră a ei avea dreptate.

— Sunt niște nătăfleți. Clanul Black, clarifică ea.

De parcă ar fi fost vreo îndoială. Sora cea mare își strânse buzele.

— Deși sunt de acord cu tine, nu cred că Broderick o să ia în considerare acest motiv.

Nu, nu avea să facă asta. Era mult prea orbit de setea lui de a deveni respectabil. Dacă ar fi știut adevăratul motiv, l-ar fi împușcat pe Adair direct în cap și ar fi pus capăt păcii dintre bandele lor. Ținea mult la respectul pe care ea și surorile ei îl meritau. Adair însă nu se comportase greșit din punctul ei de vedere. Fusesse întotdeauna sincer cu ea. Neliniștită, își târi picioarele pe marginea patului, ridicându-se pentru a se așeza lângă Ophelia.

— Nu o să accepte asta, zise Gertrude, deși era clar pentru toată lumea. O să ai nevoie de un motiv mai bun...

— Prea bine. Mi-au luat armele.

— Un gest înțelept, recunosc Ophelia. Înțelept dat fiind... Au!

Cleopatra îi trase un ghiont.

— Ce? Pur și simplu spun că, dacă situația era alta, dacă eram noi în locul lor, Broderick nu le-ar fi permis să intre pe ușa principală cu o armă în mână.

Ophelia își puse mâinile în șolduri și o privi insistent.

— Și nici tu nu ai fi permis asta, continuă ea.

Cleopatra își mușcă limba ca să nu riposteze și să spună că exact asta făcuse fratele lor anul trecut, când îi permisesese lui Niall Marksman să le treacă pragul. De atunci, familia aceea blestemată își legase destinul de al lor.

— Eu... am citit despre balul pe care Lady Chatham l-a pregătit pentru tine, se aventură Gertrude.

— Asta e o întrebare? pufni Cleopatra printre dinți.

Oricât de mult s-ar fi indoit alții de abilitățile lui Gertrude, un lucru era cert, întotdeauna fusese mult mai tenace decât se credea. Sora ei mai mare tuși.

— Pur și simplu, mă întrebam dacă evadarea ta recentă are ceva de-a face cu... Făcu o scurtă pauză sub apăsarea privirii Cleopatrei, apoi adăugă: Cu prezentarea ta în societate.

Asta era.

— Nici una dintre noi nu te judecă, se grăbi Ophelia să adauge.

Se îndoiau de încrederea și convingerea Cleopatrei. Era mult mai sigur să-și lase surorile să creadă că motivul era teama de a-și face debutul în înalta societate. Cu toate acestea, Cleopatra simțea puternic arsura trădării în întrebările lor și în lipsa de entuziasm de a o revedea. Se ridică.

– Asta credeți voi despre mine? Că mă tem de... nobili? întrebă ea, dorind să pornească o ceartă.

Unde naiba era loialitatea lor?

– Luați apărarea celor din familia Black și vă îndoiiți de motivele întoarcerii mele? izbucni ea, lovindu-și palma cu pumnul.

– Ei – el, gândi ea pentru sine – mi-au luat armele.

„După ce i-am dat sfaturi bune și înțelepte pentru clubul lui blesmat și l-am lăsat să mă sărute...”

Surorile sale schimbă priviri.

– Nu le luăm apărarea, murmură Gertrude pe tonul ei împăciuitor.

– Bun, zise ea direct. Nici să nu faceți asta!

– Noi...

– Pur și simplu, îți spuneam că Broderick nu o să te lase să te întorci acasă doar pentru asta, conchise Ophelia în numele surorii lor mai mari. Ochii Opheliei scânteiau puternic. Este hotărât să aibă loc căsătoria asta cu un afurisit de nobil, se înfurie ea.

Nervoasă, Cleopatra începu să înjure. Adevărul era că în această privință aveau dreptate. Broderick nu avea să se mulțumească doar cu această scuză penibilă. Când își stabilea un scop, nimic nu-i putea schimba părerea. „Și dacă nu te întorci, te va înlocui cu una dintre surorile tale...”

– Ce s-a întâmplat cu adevărat? o auzi pe Gertrude întrebând timid în spatele ei.

Cu umerii lăsați, Cleopatra se îndreptă către fereastră și privi străzile de jos. Își dorea atât de mult să le spună adevărul, să le împărtășească tot ce gândea, iar ele să o ajute să înțeleagă ce nu reușea, toate acele sentimente inexplicabile pe care le avusese în ultimele zile pentru Adair Thorne. Dar nu putea. Dacă le spunea surorilor ei despre îmbrățișările lor, asta ar fi însemnat automat că Broderick le-ar fi făcut o vizită celor din familia Black, s-ar fi luptat cu Adair și... Își duse mâinile la cap.

– M-au găsit în odaia copilului, mormăi ea, strâmbându-se de îndată ce adevărul blestemat îi ieși pe gură.

Cu toată indignarea și furia față de acest gând, ea, Cleopatra Kil-loran, cea mai bună cățăritoare pe acoperișuri din Dials și St. Giles, fusese prinsă.

— În odaia copilului, repetă Gertrude.

Se mulțumi să încuviințeze, bucurasă că nu le putea vedea expresiile și cel mai probabil șocul sau dezamăgirea.

— Eram într-o misiune de recunoaștere și am auzit un copil plângând, mormăi ea.

De ce naiba avea dintotdeauna o slăbiciune față de cei lipsiți de apărare? Asta o făcuse să aibă grijă de copiii pe care Diggory îi accepta, când știa prea bine că în lumea lor orice urmă de atașament era mult prea periculoasă și fragilă. Le povesti surorilor ei tot: de la cățărutul pe timp de noapte și la explorarea casei lui Black până la inevitabila descoperire din cauza vicleniei lui Adair.

Ophelia își drese glasul.

Cleopatra nu menționează intenționat modul în care se simțise când proprietarul vânjos o cercetase, făcându-i trupul să ardă, cum o pipăise peste tot și îi trezise tot felul de senzații. Ophelia își drese glasul din nou.

— Am zis...

— Te-am auzit, pufni ea, fără tragere de inimă și nedorindu-și să se întoarcă pentru a le vedea pe cele două.

— Dacă eu, sau Gertie — făcu un semn către sora lor mai mare —, sau Broderick, sau Reggie...

— Zi mai repede ce vrei să spui! rosti Cleopatra printre dinți.

Sora ei strâmbă din nas.

— Bine... Dacă un Black ar fi stat deasupra unuia dintre copiii noștri...

— Noi nu avem copii, bolborosi ea pentru sine.

— Am fi făcut același lucru.

Naiba să o ia pe Ophelia pentru că avea dreptate!

Cleopatra se uita pe geam fără să clipească. La naiba... întotdeauna fusese cea rațională dintre ei. Așa era de când trăiau pe străzi. Ea fusese cea care nu supusese în fața răutății lui Diggory și care căutase mereu noi modalități prin care putea să supraviețuiască și să înflorească. Ce o speriască atât de tare atunci? Ce o făcuse să se transforme într-una dintre acele domnișoare ușor de rănit, gata să fugă din casa lui Black precum un hoț în noapte?

El, blestematul Adair Thorne, cu mâinile lui mult prea familiare și lipsa de respect pentru faptul că ea era din clanul Killoran. În timp ce toată lumea o respecta pentru legătura pe care o avea cu Broderick, Adair o disprețuia și abia aștepta ca ea să facă vreo mișcare periculoasă. Era însă, așa cum spusese Ophelia, un lucru normal, iar Adair Thorne se comportase așa cum trebuia. La fel ar fi făcut ea sau Gertrude, Ophelia, Broderick sau Stephen. Atunci de ce naiba conta atât de mult părerea lui?

Neliniștită, trase de draperie și privi afară.

Încremeni, simțind o mână pe umăr. Lăsa catifeaua și privi în spate.

– O să merg eu, zise Gertrude încet, peste lamentările Cleopatrei. Eu trebuia să fi mers de prima dată.

Ophelia și Cleopatra vorbiră la unison:

– Nu fi nesăbuită!

– Nu mergi, rosti Cleopatra ferm, eliberându-se din strânsoarea lui Gertrude.

Își petrecuse toată viața protejând-o pe sora ei mai mare și nu avea de gând să abandoneze această responsabilitate tocmai acum. Își blestemă impulsivitatea care o adusese în situația asta. Îi zâmbi trist surorii sale.

– Pentru că nu crezi că pot să-mi găsesc un nobil elegant, zise Gertrude.

Cleopatra se încruntă.

– Nu fi prostuță! izbucni ea. Nu contează că nu vezi cu un ochi.

– Bine, atunci. Pentru că nu mă crezi în stare, mă consideri slabă.

Cleopatra ezită prea mult. Citi durerea în ochii femeii mai în vârstă și începu din nou să blesteme. Încurcase borcanele rău de tot.

– Nu transforma asta în ceva ce nu este, pufni ea, nervoasă pe sine din totul alte motive, dar și pentru că își rănisese sora. Nu e vorba despre tine. Ci despre mine...

– Întotdeauna ai grijă de alții, o întrerupse sora Ophelia. Așa cum ai făcut și cum o să faci mereu, continuă ea, ridicându-se și venind și ea lângă Cleopatra. Nu a fost niciodată o responsabilitate pe care trebuia să ți-o asumi. Nu este o sarcină pe care Broderick ar fi trebuit să ți-o dea.

Cleopatra le privi pe rând.

– Nu a fost nicicând o sarcină care trebuia îndeplinită de una dintre noi.

Când deveniseră surorile ei atât de hotărâte? Nu era obișnuită ca ele să se unească și să conteste decizii și judecăți luate de ea în numele clanului. Decise să testeze acest teren nefamiliar.

– Ce vrei să spui? întrebă ea morocănoasă, detestându-și tonul aspru.

– Spunem că una dintre noi trebuie să meargă, zise Gertrude direct, fără a se mai ascunde sau a fi calculată, cum făcea de obicei.

Ophelia clătina deja din cap.

– Nu, spunem că una dintre noi va merge, o corectă Ophelia, iar cele două surori ale Cleopatrei încuviințară din cap în același timp în semn de solidaritate. Ophelia trase aer în piept. O să merg eu. O fac eu.

„Ea?”

– Tu? întrebă Gertrude parcă citindu-i gândurile Cleopatrei.

– Vă îndoii de faptul că sunt capabilă? răbufni ea, deja cu ochii în flăcări.

– Niciodată, răspunse încet Cleopatra.

Și totuși, de-a lungul anilor, Ophelia nu-și ascunsese niciodată ura față de nobilime. Faptul că se oferise era sacrificiul suprem. Cleopatra își prinse tâmpilele cu mâinile, masându-le ușor. Una dintre ele avea să meargă și să trăiască sub acoperișul lui Black, dar, dincolo de asta, să se mărite cu un nobil și să fie pentru totdeauna strivită de voința acestuia? Peste cadavrul ei!

– Nu, spuse ea ferm, îndepărtându-se de surorile ei și trecând dincolo de ele.

Deja căpătaseră avantaj în discuție, și ea trebuia să schimbe totul în favoarea ei.

– O să mă întorc și – se forță să rostească acele blestemate cuvinte – o să mă căsătoresc cu unul dintre ei.

– Și o să trăiești pentru totdeauna în înalta societate? sări Gertrude. Oare îi simțise slăbiciunea în această privință? Dacă da, avea mai mult instinct decât crezuse Cleopatra vreodată.

– Nu e o provocare, rosti Ophelia cu delicatețe.

Gertrude miji ochii. Clătina din cap uimită.

– Nu am vrut să spun că... Nu am intenționat să sune ca o...

Cleopatra ridică mâna, punând capăt acelei explicații bâlbâite. Tocmai din acest motiv Gertrude nu avea să meargă niciodată. În ciuda sclipirilor de putere de care dădea dovadă uneori, în cele din urmă, se îndoia de ea. Un nătâng nobil ar fi zdrobit-o pe ea și spiritul ei de îndată ce Gertrude nu ar fi urmat planurile pe care acesta le-ar fi făcut pentru ea.

Ophelia deschise gura să vorbească exact când se auzi un ciocănit în ușă.

„Broderick.“ Sigur aflase că se întorsese. Cleopatra poate că era cel mai meticulos hoț din Londra, însă fratele ei avea oameni care aflau totul pentru el și aveau grijă să-i dea raportul. Cine fusese de această dată?

Încă un ciocănit lovi ușa din lemn. Cele două surori o priviră.

Îndreptându-se de spate, Cleopatra traversă camera și deschise ușa. Broderick intră cu față întunecată, fără a zice nimic. Fără să scoată vreun cuvânt, Gertrude și Ophelia trecură pe lângă el. De îndată ce ieșiră, închise încuietorea și se sprijini de ușă.

– Te-au rănit? întrebă el dintr-odată.

Tonul ascuțit al întrebării trăda postura calmă pe care o avea. Ea ridică din sprâncene.

– Black, frații sau oamenii lui, soțiile lor sau vreun câine din reședința lor? o întrebă șoptit, deja înflăcărat. Vocea lui promitea moarte fără a mai pune întrebări, fiindcă acestea aveau să vină la urmă.

– Știi că un Black nu m-ar putea răni.

Și totuși, dacă era adevărat, de ce era în fața lui Broderick acum? De ce fugise? „Pentru că s-a îndoit cineva de onoarea mea.“ Nu, era mai mult de atât. Își arătase cea mai mare slăbiciune în fața lui Adair Thorne.

– Ce vrei să faci, Cleopatra? o întrebă.

„Vreau să stau aici. Vreau să rămân unde am un loc și un scop...“ Unul care trecea dincolo de căsătoria pe care fratele ei și-o dorea.

Și apoi o lovi adevărul.

Fugise pentru că era o lașă.

Abia petrecuse câteva zile amărâte ca un străin, departe de familia ei, fiind aproape să intre în înalta societate. Cum în cele din urmă alesese să fie sinceră cu ea însăși, acceptă adevărul: s-ar fi agățat de orice motiv pentru a se întoarce... aici.

Pentru că, până la urmă, rodul țelurilor lui Broderick nu însemna doar că ea, care-și petrecuse toată viața urându-i pe nobili, ar fi urmat să se umilească în fața lor, ci și că ar fi fost forțată să se desprindă de viața ei, singura pe care o cunoscuse vreodată. Își mușcă obrazul pe interior. „Plec. Plec și nu o să mai evit ori să fug de intrarea în lumea bună.“ Dacă intenționa să facă acest sacrificiu pentru Ophelia și Gertrude, atunci nu exista altă cale decât să se mărite.

– Să mă întorc, zise încet. Vreau să mă întorc, continuă ea, strângând din dinți. Nu vreau ca un Black... – ochii plini de suspiciune ai lui Thorne îi apărură în minte – să se îndoiască de cuvântul meu.

– Încrederea se câștigă... la fel ca respectul, îi răspunse fratele ei, pufnind și împingând ușa.

Cleopatra ridică din sprâncene.

– O fată deșteaptă mi-a zis asta odată, spuse el, făcându-i semn cu ochiul.

Da, când intrase în bandă, ea îi trântise acele cuvinte ca pe un blestem. Pentru ea, Broderick nu fusese altceva decât un băiat care câștigase respectul lui Diggory și căpătase putere doar din prisma faptului că era bărbat. Iar Cleopatra îl urase din prima clipă, doar pentru a înțelege mai târziu cât de mult se înșelase în privința lui.

„Nu o s-o atingi pe ea, Diggory. Nici pe ea, nici pe surorile ei. Nu dacă îți vrei registrele ținute cum trebuie, și scrisorile scrise, și plicurile citite. Ne-am înțeles?“

Din momentul în care îl provocase pe Diggory și își ocupase rolul în lumea lor, Broderick le oferise Cleopatrei și surorilor ei ceva ce ea își dorise cu disperare, dar nu reușise să găsească – siguranța. Și, deși era atât de mândră, nu-l detestase niciodată pentru că-l cucerise cu atât de puțin efort pe Diggory. În loc de asta, îl iubise, iar de atunci îl numise frate.

– Black și Thorne sunt în biroul meu, zise el sobru.

Înlemni. Deci așa îi descoperise prezența.

– Oh? făcu ea, încercând să pară nonșalantă.

O urmăriseră? Pentru ce? De ce le-ar fi păsat că plecase? Nu, ar fi trebuit să fie încântați că scăpaseră de ea și de toți din clanul Killoran.

Fratele ei se sprijini cu piciorul de masa de toaletă.

– Mi-au zis că le-ai salvat copilul de o doică beată.

Se simțea mândria în vocea lui.

Ea se foi.

– Nu aş numi asta salvat. Doar le-am adus în atenţie că era beată.

Niciodată nu-i plăcuseră complimentele sau laudele. Neliniştită, se întinse după ceasul de porţelan aflat pe biroul din faţa ei.

– Thorne vrea să-ţi vorbească.

Ceasornicul îi scăpă printre degete şi se grăbi să-l prindă. Dat fiind că Black era stăpânul casei şi cel care ajunsese la pace cu Broderick, el ar fi trebuit să-şi dorească să vorbească cu Cleopatra. Ce voia Adair de la ea? Aşezând ceasul cu degetele tremurânde, Cleopatra îşi simţi obrajii arzând.

– Th-Thorne? chităi ea.

Bărbatul care o percheziţionase într-o manieră posesivă, dar care o lăsase fără răsuflare încă dorea să-i vorbească? Cu ce scop? Simţind privirea apăsătoare a fratelui ei, se uită la el. Se putea citi suspiciunea în ochii lui. Se blestemă pentru faptul că se înroşise, se bălbăise şi pentru sentimentele pe care le avea. Ce fel de vrajă îi făcuse Adair Thorne, transformând-o într-o persoană slabă în faţa tuturor şi mai ales a fratelui ei?

– S-a întâmplat ceva cu Thorne? întrebă el în treacăt, cu şiretenia obişnuită.

Mintea i se blocă. Da şi nu, totul în acelaşi timp. Ostilitatea lui faţă de ea vorbea despre un bărbat care o detesta. Şi totuşi, atingerea lui, chiar când era furios, îi vorbea despre un bărbat cuprins de dorinţă faţă de ea. O văzuse şi în mădularul lui încins când se luptaseră.

– Cleopatra? izbucni fratele ei.

– Nimic, rosti ea în cele din urmă pe un ton hotărât şi calm. Nu s-a întâmplat nimic în afară de faptul că el mi-a luat armele, s-a îndoit de cuvântul meu şi m-a găsît în odaia copilului.

Termină de enumerat atât pentru binele ei, cât şi pentru al lui Broderick. Era o nebunie să-şi dorească un bărbat care îi arătase atâta lipsă de respect şi atât dispreţ. Şi totuşi, de câte ori nu văzuse femei terorizate de Diggory, care implorau atingerea şi afecţiunea lui? Se strâmbă. „Nu o să fiu o asemenea femeie.”

– Ce o să faci? Era un înţeles dublu în acea întrebare, care îl viza pe de o parte pe Thorne, iar pe de altă parte, planurile privind realizarea unei legături între clanul Killoran şi înalta societate.

„O să fac ce trebuie...” Așa cum făcuse întotdeauna gândindu-se la familia ei. Cleopatra ridică umerii.

– Unde e?

– În biroul meu.

Porni într-acolo. Majoritatea bărbaților, indiferent de poziția lor, nu le-ar fi permis accesul în acest spațiu surorilor, soției sau oricărei alte femei. Broderick însă îi respectase dintotdeauna rolul în familia și clubul lor, iar pentru asta se bucura de dragostea și de loialitatea ei. Podele scârțâiau în spatele ei, semn că fratele ei o urma îndeaproape.

Cleopatra schiță un zâmbet. Broderick poate că avea încredere în judecata și în capacitățile ei de a lua parte la o întâlnire cu orice rival al localului, dar în același timp voia să-i fie aproape, în caz că era nevoie de vreo intervenție – ceea ce se întâmpla foarte rar.

Trecând de paznicul care se afla lângă apartamentele private, Cleopatra își croi drum prin hățișul clubului, în preajma pivnițelor de vin și a bucătăriilor. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca un proprietar să aibă biroul acolo. Auzise că Black și frații lui aroganți aveau birouri deasupra camerelor pe care le închiriau, dar Broderick, la fel ca ea, știa că poziția cea mai bună era acolo unde nimeni nu se aștepta să fie.

Pe drumul către biroul fratelui ei, se gândi la întâlnirea ce avea să urmeze. Ce putea să-i zică Adair Thorne? Fusesse mai mult decât clar când îi spusese că o vedea ca un Killoran josnic. Ce ar fi zis dacă ar fi știut că nu era pur și simplu un copil cules de Diggory? Dacă el, Black și oricare din neamul lui ar fi știut asta, nu ar fi fost niciodată de acord cu vreo ofertă de pace. Ajunsă pe coridorul care dădea în biroul lui Broderick, încetini pașii.

Înfruntase nenumărate fete, băieți și bărbați pe stradă. Nici o luptă nu-i făcuse inima să bată ca acum. „E din cauza mizerabilului ăluia. E un dușman al familiei și îl urăști...” Și totuși, când fusesse în preajma lui, nu simțise asta, ci altceva, un sentiment pe care nu-l putea înțelege sau explica.

– Cleo?

Tresări când îl auzi pe fratele ei. Privi peste umăr. Broderick îi înmână un cuțit. Clipi încet, holbându-se la metalul care strălucea pe coridorul întunecat.

– Întotdeauna cu un pumnal la orice întâlnire, îi zise el, amintindu-i altă lecție pe care i-o dăduse băiatului naiv care fusese odată.

Dacă ar fi citit mai multă suspiciune în ochii fratelui ei, ar fi fost mult mai ușor de suportat. Asta trăda un bărbat care văzuse prea multe și care știa mai mult decât și-ar fi dorit ea pentru el. Luă cuțitul și continuă drumul.

Ryker Black stătea în fața biroului lui Broderick. Unul dintre cei mai înalți și voinici paznici ai lor, Cullen, stătea lângă el. Blestemat să fie, Black părea că era stăpânul acolo!

Black aruncă o privire la cuțitul din mâna ei, iar ea se pregăti pentru o provocare. Însă, în loc de ripostă, el înclină din cap, salutând-o în tăcere, citindu-i-se în ochi o urmă de remușcare. Cu mâna liberă, Cleopatra apăsă pe mâner și intra.

Adair stătea în mijlocul camerei, cu brațele încrucișate. O privi printre genele lui negre și dese.

– Un moment, Brewster, murmură ea către adjunctul fratelui ei.

Paznicul, care se ascunsese în întuneric, se ridică și ieși. Singură cu Adair, Cleopatra îi copie postura și ridică din sprâncene. Pumnalul lui Broderick atârna ciudat de brațul ei.

– Cred că un paznic de calitate ar trebui să știe că nu poți să lași un Killoran singur cu cineva din clanul Black, îi zise el încercând să pară nonșalant.

Ea pufni.

– Paznicii din clubul nostru ne cunosc pe mine și pe surorile mele suficient de mult încât să știe că nu avem nevoie de protecție în fața unuia ca voi.

Îi întrezări un surâs și își simți stomacul strângându-se. Acum, aproape că se putea preface că erau din nou perechea care evalua planurile lui pentru sala de jocuri. Dar realitatea apărui din nou, iar odată cu ea, ordinele lui reci și suspiciunile. „Mă crede în stare să rănesc un copil...”

Cleopatra lăsă mâinile în jos.

– Cu siguranță, nu ai venit să-mi vorbești despre diferențele dintre personalul de la noi și cel de la voi, îl provoacă ea, disperată și neliniștită să capete avantaj.

Surâsul dispăru. El se întinse spre cizmă, iar ea încremeni. Dar scoase doar un cuțit.

Cleopatra rămase fără suflare. Un cuțit familiar.

Adair i-l întinse.

Vru să-l ia imediat, dar se opri. Deși tot corpul ei voia să-și recupereze bunul, se controlă. Deja arătase prea mult. Strălucirea din ochii lui arăta asta.

– Haide, zise el tăfnos.

Cu toate acestea, Cleopatra făcu pași înceți și prevăzători în direcția lui. Amenințând cu arma ei, se apropie. Îi dăduse prea multe motive să nu aibă încredere în ea, când intrase în casă cu suficient de multe arme încât să nu-i permită această onoare. Oricare dintre bărbații care frecventau Bârlogul Diavolului în calitate de clienți ar fi tremurat în fața ideii de a fi amenințați cu o armă de Cleopatra Killoran. Adair Thorne însă stătea nemișcat, la fel ca statuile de piatră pe care fratele ei le așezase recent în fața clubului.

Se opri când erau la doar câțiva pași. Se cercetară din priviri preț de momente bune. Cu o mână la piept, în poziție defensivă, Cleopatra întinse palma cealaltă către el.

Îi înmână pumnalul. Căldura mâinii lui aspre o străfulgeră, simțind fiori delicios de periculoși în tot trupul. Înghiți în sec. De ce îi era trupul atât de alert lângă bărbatul ăsta? Era dușmanul ei. Îl ura. Și totuși, sentimentele erau amestecate. Strânse degetele pe mânerul pumnalului încrustat cu pietre prețioase și se îndepărtă.

– Credeai că o să te omor aici, în biroul fratelui tău, Cleopatra Killoran? o întrebă amuzat, de parcă ar fi vrut să o necăjească.

Îl ofensase și, egoistă, se bucură că nu pătrunsese adevăratul motiv al acțiunilor ei.

– Nu în biroul lui. Poate pe hol.

Răspunsul la tentativa ei de umor fu o privire încruntată. Cleopatra se forță să nu suspine. Ei doi aveau să se mănânce precum câinii înfometați pe stradă. Drepturile din naștere și rivalitatea le impunea asta. Deși știa acest lucru, nu se putea abține să nu regrete că situația nu era diferită. Își mută privirea și, ridicându-și fustele, așază pumnalul lui Broderick în ghețuță.

Ridică ochii.

Adair se holba la piciorul ei. Spaima se întrepătrundea cu surprinderea, iar emoțiile o făcură să roșească.

– Nu am vrut să-ți rănesc sensibilitățile, pufni ea.

Nu conta că fusese degustat de picioarele ei prea subțiri *ca oasele unei găini*, așa cum obișnuia să-i spună Diggory ca să o necăjească.

– Am greșit, zise el.

La auzul cuvintelor lui, ea se încruntă mirată.

– Ai încercat să...

El făcu o grimasă.

– *Mi-ai zis* despre doica lui Ryker și nu te-am crezut, spuse el pe un ton jos. Cu prețul siguranței nepoatei mele, continuă el solemn, mai mult pentru sine.

Era un sentiment familiar celor care trăiau pe străzi, mai puternic și mult mai bine cunoscut decât iubirea, căldura sau afecțiunea – vinovăția.

– Sunt o Killoran, zise ea pe un ton aspru, într-o încercare de a-l domoli.

Nu ar fi trebuit să conteze care era opinia lui Adair Thorne. Și totuși, contase. El încuviință din cap.

– Familiile noastre au ajuns la o înțelegere. Cei din clanul Black oferă uneia dintre surorile Killoran prezentarea în noul sezon, apoi condițiile sunt îndeplinite, zise el.

Cât de rece putea să fie! Așa cum trebuia să fie când vorbea despre aranjamentul oribil pe care ea insistase ca familia ei să-l accepte.

– Ascultă, Cleopatra. Nu ne plăcem.

Dar nici nu-l ura. Îi înțelegea modul de viață, iar asta îl făcea... liniștitor.

– Și nici familiile noastre nu vor fi prietenoase sau prietene. Dar când e vorba de înțelegeri, familia mea nu va da înapoi din fața condițiilor agreeate.

De asta venise și îi înapoiase cuțitul. Pentru a ajunge la un nou acord. Nu unul de pace sau prietenie între ei, ci mai degrabă pentru a duce la bun sfârșit termenii unui acord pe care ea îl obținuse.

– Îmi ceri să mă întorc cu tine? îl necăji ea.

Dacă nu l-ar fi cercetat atât de atentă, nu ar fi văzut zvâcnirea din ochii lui. Rezistă impulsului de a face o grimasă. Când însuși fratele ei se lăsase purtat de emoții de atâtea ori, manifestându-și comportamentul nu tocmai agreeabil, Adair își păstră controlul. Blestemat să fie dacă nu o făcea să aprecieze asta la el!

– Îmi vreau armele înapoi.

– Tocmai ți-am dat...

– Toate, îl întrerupse ea.

El deja clătina din cap.

– Nu o să permit să existe un sac de arme în casa în care dorm soția lui Black și un copil.

Ea se încăpățână. Cu toate scuzele și concesiile lui, încă nu avea încredere în ea.

– Pentru că armele tale ar putea să ajungă în mâinile unora cu intenții mai puțin onorabile.

Cleopatra se speriasă. Cum îi ghicise gândurile? Ascunzându-și emoțiile, îl privi.

– Nu ai încredere în oamenii tăi?

Citi o nouă zvăcnire în ochii lui.

– Am făcut această greșală în trecut și am acordat încredere cui nu trebuia. Nu o să mai repet asta.

Dintr-odată, se simți deosebit de interesată, și nu doar pentru că Adair îi arătase acea slăbiciune, ci și fiindcă voia să afle cine era bărbatul sau femeia care îi trădase familia. Încuviințând încet, își ridică fustele și așază pumnul în locul lui obișnuit, în spatele gleznei. Simțind privirea lui Adair urmărindu-i toate mișcările, Cleopatra dădu drumul materialului și se îndreptă.

– Cine a fost? întrebă ea cuprinsă de curiozitate.

Adair îi privi din nou chipul.

– Să nu faci greșeala să crezi că simpla mea dorință de a ne onora pactul este o ofertă de prietenie, îi zise el scurt.

Cu acel comentariu, distrusese orice acord pe care îl făcuseră.

– Bineînțeles, zise ea apăsător, rânjindu-i rece. Amândoi știm că, în afară de ura dintre familiile noastre – dintre noi –, nu poate exista altceva.

Zicându-i acestea, ieși în grabă să-și ia rămas-bun pentru a doua oară de la familia ei pentru a se întoarce lângă glacialul Adair Thorne și neamul lui afurisit.

Capitolul 11

Prima dată o sărutase.

Acum fusese prins holbându-se la piciorul nărăvașei. A doua oară, dacă era să fie sincer cu el însuși. Nu demult, când abia intrase în casa lui Ryker, își pusese mâinile pe trupul ei firav și își dorise să o descopere.

Viața pe stradă și faptul că deținuse un club care oferea târfe îi arătase lui Adair de prea multe ori femei în tot felul de ipostaze, care erau posedate cu spatele la perete sau tolănite în clubul lui.

Nici unul dintre acele spectacole nu-i trezise vreo poftă sau vreo urmă de erotism așa cum făceau fustele Cleopatrei și momentele în care și le ridica pentru a-și așeza pumnalul în ghetuță, în spatele gambei. Avea ghetuțe negre din piele. Strălucitoare și cu un toc mult mai înalt decât se purta, îl făceau să aibă gânduri necurate, să și-o imagineze pe această domnișoară doar în ghetuțe.

Gemu bucuros la auzul zgomotului puternic care îi acoperi oftatul.

Mai rău era că, în încercarea de a ridica zidurile de siguranță dintr-ei, pentru a o ține la distanță pe ațățătoarea Killoran, îi respinsese prietenia pe care ea nici nu apucase să i-o ofere. Îi tăiașe elanul dinainte de a începe. Se transformase în ceea ce detestase dintotdeauna, într-un bătăuș blestemat.

În ciuda flăcărilor din ochii ei, nu încăpea îndoială că fusese rănită de refuzul lui brutal. Un asemenea lucru nu l-ar fi deranjat cu o săptămână în urmă. Însă în doar câteva zile ea încetase să fie nărăvașa lipsită de coloană vertebrală, care se identifica perfect cu un Killoran. Se dovedise a fi neînfricată, o femeie capabilă, care îi dăduse sfaturi valoroase privind renovarea clubului și care avusese grijă de fata lui Ryker.

Mai era faptul că avea glezne care îl înnebuneau.

– Domnule Thorne? Ați vrut să mă vedeți cu privire la planurile de reconstrucție?

Trezit din reverie, Adair îl privi pe constructorul principal care se ocupa de Iadul și Păcatul. Cu foi mari, deschise larg în mâini, Phippen se uita expectativ la el. Blestemă în barbă.

— Da, așa e, zise Adair, scoțând paginile din buzunarul interior al jachetei. Voiam să fac niște schimbări la planurile agreeate anterior, continuă el, ridicând hârtiile și arătându-i-le constructorului, conducându-l în spatele clubului. Inițial, am avut mese private așezate în spate. Aș vrea să mutăm această zonă.

„Apoi le dai un loc pentru asta. Separat de etajele tale principale“, își aminti cuvintele ei.

Îl urmări pe Phippen ca să vadă dacă înțelesese cererea. Cu sprâncenele încruntate, tânărul constructor își pipăia fruntea cu palma.

— Și ce facem cu mesele de noroc și de faraon?

— O să rămână așa cum am discutat. Singura modificare este că acum mesele private vor fi răsfrate printre ele, de-a lungul ambelor părți ale clubului.

— Aha.

Acea singură silabă îi trădă dezaprobarea și în același timp incapacitatea de a-l provoca pe Adair. Spre deosebire de Cleopatra, care făcea parte din lumea lui mai mult decât omul de afaceri care îi stătea acum în față. Indiferent de vârsta ei, de sex sau de legătura cu clanul Killoran, femeia avea dreptate. Își înăbuși un geamăt. Venise acolo cu scopul de a o alunga pe Cleopatra din gândurile lui. În schimb, de când ajunsese, cu mai bine de zece ore în urmă, ea îi ocupase toate gândurile.

— Aveți spațiu pentru a adăuga camere private cu mesele? îl întreabă nerăbdător pe Phippen.

Constructorul privi îndelung pagina din mâinile lui Adair.

— O să fie dificil.

Dificil, dar nu imposibil.

— Deținem și clădirea de lângă noi, îi aminti Adair. Ar trebui să fie suficient spațiu pentru schimbările cerute.

— Avem o problemă cu asta.

Bineînțeles că trebuia să fie ceva. Nimic nu mersese cum trebuia de când luase foc clubul.

— Ce e? întreabă el, împăturind planurile pe care le revizuisese.

Le băgă din nou în jachetă.

Lângă el, arhitectul, care era aproape la fel de înalt și care nu ezitase când fusese chemat să se ocupe de reconstrucție, nu păru să fie neliniștit la auzul tonului tăios al lui Adair. Ridicând planurile, bărbatul îi indică lui Adair porțiunea problematică.

– Acest perete, aici! zise Phippen rotind pagina în același timp în care încerca să-i arate. Bolborosind ca pentru sine, constructorul învârti din nou foile în mână. Țsta de aici! sublinie el, bătând ciudat cu mâna peste hârtie.

Fără a scoate un cuvânt, Adair luă foaia și căută pașii indicați. Zgomotul făcut de constructori deveni asurzitor când se apropie de masa de noroc care acum era acoperită de un cearceaf alb, uriaș.

Adair așază planurile, deschizându-le la pagina cu pricina. La fel de stăpân pe angajații săi, cum era Adair când venea vorba de cei care lucrau în clubul lui, cu un singur semn din mână, Phippen îi făcu pe bărbații care lucrau să se oprească.

– Așa cum spuneam, domnule Thorne, avem o problemă aici, cu acest perete, zise constructorul arătând prima dată către pagină și apoi către zona cu probleme. Focul a trecut de tencuială și a ajuns și la peretele de piatră dintre local și cel de lângă el.

Adair se încruntă, uitându-se către acel loc. Din moment ce dețineau proprietatea, nu ar fi trebuit să fie așa o catastrofă precum o descria Phippen.

– E mult mai complicat de atât.

– Bineînțeles că e, bolborosi el.

Și asta pentru că nimic nu mai mergea bine în club de la incendiu – până și procesul ăsta amărât de a-l reconstrui devenea o problemă.

– Dacă vă uitați aici, începu constructorul, fără a aștepta să vadă dacă Adair îl însoțește, țâșnind către perete.

Mai mulți muncitori îi făcură loc în drumul lui, ferindu-se să privească către acea zonă, așa cum făceau de fiecare dată când Phippen găsea câte un defect în structura veche.

– Tencuiala arsă a scos la lumină mai multe crăpături și găuri în peretele din cărămidă.

Alăturându-se constructorului, analiză bucățile pe piatră găurite.

– Nu poți să chemi un zidar să le înlocuiască?

Phippen clătină dezaprobat din cap.

– Cred că aceste avarii nu au nimic de-a face cu focul. După ce am scos mai multă tencuială, am văzut că e o problemă generală, spuse el, scoțându-și pălăria și ștergându-și fruntea transpirată. Dacă ar trebui să fac o presupunere, aş zice că problema se întinde în toată clădirea.

Apropiindu-se și mai mult, Adair inspectă pietrele distruse. Atinse porțiunile umede.

– Varul de la suprafață le-a distrus, conchise constructorul într-o manieră extrem de frustrantă.

– Ce înseamnă asta pentru construcția totală, ca timp? întrebă Adair, deși știa răspunsul înainte ca Phippen să vorbească.

– Toată tencuiala trebuie înlocuită și e necesar să punem cărămizi noi.

„Drăcia naibii!” Minteia lui făcea deja calcule. Inițial, planul nenorocit de a finaliza totul într-o lună cu muncă non-stop fusese riguros, dar nu luase în considerare cărămizile distruse și grinzile putrede din tot clubul.

– Cât va dura?

– Dacă ar fi să fac o presupunere? zise Phippen și își așază pălăria pe cap.

Adair își mușcă limba pentru a nu izbucni și a-i spune că deja îi ceruse asta.

– Cel puțin încă o lună.

Asta însemna posibilitatea de a descoperi și mai multor erori. Un lucru aproape sigur. Se auzi o bufnitură puternică. Phippen injură și țâșni, strigând tot felul de ordine către oamenii lui.

Adair își frecă cu furie tâmplele. Cu siguranță, asta nu era genul de distragere care să-l facă să nu se mai gândească la Cleopatra Killoran. Ocolindu-i pe muncitorii care alergau dintr-o parte în alta cu bucăți mari de tencuială în brațe, Adair ieși afară. Soarele își începuse călătoria către noapte.

Se uită rapid la ceas și apoi către trăsura. „Ar trebui să mă întorc.” Urma să aibă loc balul de prezentare al surorii lui Killoran în fața lorzilor din Londra, iar el era așteptat acolo. Conform lui Ryker, era treaba lui să o urmărească atent pe tot parcursul serii. Iar conform lui Penelope, prezența lui era necesară pentru a arăta solidaritatea clădită dintr-o relație de prietenie. Asta spunea multe despre

naivitatea lui Penelope, dar și despre incapacitatea lui Ryker de a scăpa de natura lui suspicioasă. Asta îi dădea speranță...

– Mi s-a zis că te găesc aici, îl auzi pe Niall, cu accentul lui londonез, în vacarmul ciocanelor și zăngănitul grinzilor care erau așezate la loc.

Întorcându-se, îl privi pe celălalt bărbat. De obicei, ar fi făcut tot felul de glume și l-ar fi necăjit pentru că îl prinsese nepregătit. Era o slăbiciune care nu ar fi fost iertată în St. Giles. Cu toate acestea, de la distrugerea clubului, din cauza incertitudinii viitorului pe care frații săi agreaseră să-l urmeze, nu mai fuseseră atât de multe înghionteli și zeflemele. Atenția îi fu atrasă de doi muncitori care se chinuiau să ducă o grindă de dimensiuni considerabile în club.

– A trebuit să vorbesc cu Phippen despre niște schimbări, mor-măi el.

– Toată ziua?

– Sunt schimbări importante, se zburli el.

– La sfârșitul zilei? insistă neobosit Niall.

Asta arăta că fratele său nu avea întrebări despre planurile lui de reconstrucție pentru Iadul și Păcatul. Apoi...

– Ce fel de schimbări? continuă Niall țăfnos.

Adair încercă să nu rânjească. Indiferent de modul în care Calum și Ryker se îndepărtaseră de Iadul și Păcatul și își îndreptaseră atenția către afaceri mai respectabile, Niall avea să păstreze întotdeauna o legătură cu acest loc, având asta în sânge.

– Mut mesele private la etajele de joc.

Niall se încruntă.

– Și cum rămâne cu zonele dedicate bărbaților care trebuie să discute despre afaceri?

Cu sfaturile Cleopatrei bântuindu-i ființa, Adair începu să-i împărtășească planurile și raționamentul din spatele lor – gândirea ei. Când termină, Niall își scărpină bărbia gânditor.

– Foarte bune idei, zise el.

– Cleopatra, răspunse el automat.

Privirea fratelui său se întunecă imediat.

– Ce ai zis?

Blestemându-se, Adair plecă ochii pentru a nu-l privi pe fratele său. Niall recunoștea că îi era dator Cleopatrei pentru că o salvase pe soția lui, dar nu era nici pe departe atât de iertător sau încrezător

încât să-i fi permis femeii să-și treacă mâinile mici peste planurile lor de reconstrucție. Nu când acele planuri arătau fiecare cameră, secret și ascunzătoare.

– Cleopatra Killoran, se corectă el, alegându-și cu atenție cuvintele, a făcut câteva mențiuni despre Bârlogul Diavolului și modul în care au așezate mesele.

Niall pufni.

– Și tu ai modificat planurile în funcție de *asta*?

– Am modificat planurile pentru că avea sens, nu trebuia să-i ignor ideile doar pentru că un Killoran își conduce clubul într-un mod anume, replică Adair la fel de pornit.

Privirile li se întâlniră. Oricine altcineva ar fi fost înspăimântat de acel schimb glacial de priviri. Niall era un bărbat care purta toate urmele trecutului, din vremurile de nelegiuire și mizerie de pe străzi. Adair însă îi salvase fundul de nenumărate ori, deci știa că nici un bărbat nu era infailibil – asta incluzându-l și pe fratele lui. Niall fu primul care plecă ochii. Privi pe străzi.

– Intenționezi să stai aici toată ziua și toată noaptea?

– Și unde ar trebui să fiu? pufni el, fără a-i permite lui Niall să vorbească, și făcu semn cu mâna către patru muncitori care intrau în club cu o grindă lungă. Sunt cărămizi putrezite și patru pereți care trebuie înlocuiți. Iar astea sunt doar două din problemele cu care mă confrunt.

Doi bărbați care alergau cu găleți în mână îi ocoliră în timp ce se grăbeau să urce treptele. După ce trecură, Adair continuă:

– Dacă noi...

Făcu o pauză. „Ei nu mai vor să numească aceste străzi acasă. Doar tu vrei.” Frații și surorile lui aveau case și nu s-ar fi întors nicio dată la Iadul și Păcatul.

– Dacă *eu*, se corectă el sobru, vreau să mă întorc curând acasă, trebuie să am grijă de lucrările de aici.

Niall îi cercetă chipul. Mascându-și emoțiile, Adair îl privi la rândul-i.

– Despre *asta* e vorba?

– *Asta*? replică Adair.

Bineînțeles că fratele lui nu trebuia și nu putea să știe că Adair se afla acolo pentru că jinduia după sora lui Broderick Killoran.

– De ce nu spui pentru ce ai venit?

„Și să terminăm cu asta.”

– Ai tot evitat casa din oraș a lui Ryker, zise Niall fără a încheia subiectul.

Pentru câteva clipele teribile, Adair crezuse că familia lui îi descoperise fascinația periculoasă pe care o avea față de Cleopatra Killoran și care, de fapt, îl ținea la distanță.

– Nu am evitat nimic, începu el, încercând să nege.

„Pe ea. O evit pe ea.”

– Nu a fost vina ta că a fost descoperită singură cu Paisley.

Deci aceasta era concluzia eronată la care ajunseseră. Că plecase pentru că se simțea vinovat că își neglijase responsabilitățile. Oare ce ar fi zis dacă ar fi știut adevărul? Tot adevărul. Bucuros să-i lase cu opiniile lor, Adair se concentrează asupra muncitorilor care se foiau de colo-colo.

– Nu poți să stai numai aici, izbucni Niall. Trebuie să ai grijă de diavolița soră a lui Killoran, asta e cealaltă sarcină a ta, îi aminti bărbatul, deși nu era nevoie.

Adair se încruntă. Se gândise de nenumărate ori la Cleopatra ca la o netrebnică. Ceva în modul în care Niall rostise acele cuvinte reci, înghețate era... diferit.

– A descoperit că doica lui Paisley era beată, îi zise el, simțind nevoia să aducă în discuție acest fapt.

Se auziră alte izbituri, trântituri și sunete asurzitoare.

– Iar Ryker și Penny aveau încredere în acea femeie, adăugă el.

Fratele său se scărpină în sprânceană.

– Ești bine?

Îl privi înapoi fără a clipi. Ce naiba spunea fratele lui?

– Îi iei apărarea fetei.

„Nu sunt o fată.”

Iar acele blestemate cuvinte îi aduseseră amintiri de ea sub el, luptându-se, smucindu-se și apoi implorându-l să o sărute. Sufocându-și un geamăt din cauza valurilor nedorite de dorință, se strădui să fie atent la eforturile a doi dintre muncitori care cărau o grindă mai scurtă, dar mai lată, în interior.

– Am mai multe responsabilități decât să am grijă de Cleopatra Killoran.

Nu demult, se strâmbase la auzul numelui ei pompos. Acum, că se luptase cu diavolița înflăcărată, îi considera numele foarte potrivit cu personalitatea.

– Balul e în două ore.

I se strânse stomacul. Încă una din acele afaceri infernale. Fusesse forțat de prea multe ori și în prea multe ocazii să ia parte la tot felul de evenimente pompoase, iar asta de când sora lui, Helena, se căsătorise cu un duce. Acele obligații nenorocite crescuseră odată cu căsătoriile lui Ryker și Calum, care își luaseră soții niște doamne adevărate.

– Ryker vrea să știe dacă te întorci.

Adair pufni.

– Vrea să știe? Sau îmi cere?

– Ultima variantă, rânji Niall.

Fusesse însărcinat să-l aducă pe Adair înapoi.

– O să supraveghez lucrările, apoi mă întorc.

„Lașule! Iar eviți să o vezi pe Cleopatra.“ Îndepărtându-se, Adair urcă scările crăpate, dar demonii sculptați din piatră îl încremeniră. Cornul uneia dintre statuile sub formă de gargui era ciobit, iar urma unei crăpături trecea peste tot trupul acesteia.

Până și primele ornamente pe care le luaseră pentru club fuseseră ruinate.

„Iar clubul clanului Killoran stă în picioare și prosperă...”

Alimentat de ură și de nevoia de a scăpa de insistențele lui Niall, intră în Iadul și Păcatul. Podelele care fuseseră odinioară acoperite de covoare și pline de oaspeți acum erau inundate de o mare de muncitori: bărbați și copii, toți agitându-și și mișcându-se care încotro. Din când în când, își ridicau capetele de la sarcinile lor și făceau cu mâna sau rosteau câte un salut.

Adair își ascunse emoțiile, încercând să-și înăbușe șocul și durerea când văzu ce devenise clubul lui.

– O să-l transformăm în ceva mai bun, zise Niall încet, lângă el. Întotdeauna facem așa.

Adair își încheștă maxilarul. Niall așeză o mână pe umărul lui.

– Știi că o urăști pe fată pentru ceea ce a făcut.

– Pentru ceea ce familia ei a făcut, îl corectă el.

O femeie care avusese grijă de copilul lui Black și care îi oferise sfaturi bune despre planurile de construcție nu ar fi pornit niciodată

un foc. Chiar dacă o cunoștea de puțin timp, știa că era mult prea mândră ca să-și asume o victorie într-un asemenea mod.

– E același lucru, comentă Niall. Dar tot trebuie să fii acolo în seara asta, și nu doar ca să o urmărești, ci și pentru că toată Londra o să stea cu ochii pe noi ca să vadă cum o primește familia noastră.

Adair deschise și închise gura de mai multe ori, dar nu reuși să zică nimic. Când în sfârșit scoase câteva cuvinte, nu putu să își mai ascundă dezgustul față de astfel de lucruri.

– Dintr-odată, și ție îți pasă de asemenea tâmpenii?

– Îmi pasă de modul în care se reflectă asupra soției mele, iar într-o zi, o să înțelegi și tu asta.

O licărire de oțel îi înăspri trăsăturile, până când se transformă fără efort în paznicul nemilos de la Iadul și Păcatul.

– Trebuie să plecăm. Trebuie să fim toți acolo.

Simțindu-se precum un prizonier dus către spânzurătoare, Adair porni fără tragere de inimă după fratele său, către trăsura lui Ryker. Din fericire, Niall fusese întotdeauna acel frate mânat de scopuri și nu avusese nevoie niciodată să umple tăcerea ori să trăncăneasă.

Întărindu-și hotărârea, Adair urcă în trăsură și porni pe drumul lung către misiunea care îl aștepta în acea noapte.

Capitolul 12

Arăta ca o idioată.

Nu, ca să fim mai preciși, Cleopatra arăta ca o bezea de lămâie fără moț.

Îi era mai ușor să se concentreze asupra rochiei, era mai în siguranță dacă se gândea la asta decât să se lase purtată de gândurile donquijotești pe care le avea față de Adair Thorne, ca să nu mai punem la socoteală că era prizonieră în camerele de oaspeți ale reședinței Black. Prizonieră de bunăvoie, ce-i drept, dar tot prizonieră.

Acum însă nu mai exista nici o cale de scăpare. Cleopatra trebuia să se lase purtată de împrejurări. Tresări. Pentru un bal nenorocit – introducerea formală a uneia ca ea, culeasă din canalele și mizeria străzii, în înalta societate.

Expiră încet, încercând să risipească spaima acelor gânduri și imaginea lui Adair din mintea ei.

Rotindu-se, se privi în oglindă.

Dacă era să fie cinstită, indiferent ce ar fi purtat, ar fi arătat oarecum stupid. De-a lungul anilor, fratele ei crezuse în mod eronat că, dacă avea să o îmbrace în materiale fine și în rochii scumpe, putea să-i schimbe valoarea în rândul înaltei societăți, transformând-o în ceva mai mult decât era. Mai mult decât ar fi putut vreodată să fie. Broderick nu văzuse contradicția directă dintre acele haine elegante care erau purtate într-unul dintre cele mai păcătoase cluburi din Londra. Dar Cleopatra știa ceea ce fratele ei încă nu fusese capabil să accepte, și anume că lumea bună avea să o sfâșie și avea să facă asta cu bucurie.

Privindu-se în oglinda înclinată, Cleopatra analiză satinul de culoare galbenă și nuanța palidă a propriei pielii. Ar fi putut la fel de bine să fie o marionetă care se juca de-a îmbrăcatul. Înghiți în sec.

Până acum, crezuse că ultimul loc în care își dorea să se afle era acasă, doar pentru a-și da seama că, de fapt, și-ar fi dorit să incendieze sala de bal din reședința lui Ryker Black.

Mai rău era că avea să intre în acea încăpere cu intenția de a atrage atenția vreunui nobil, în așa fel încât să devină soția unui lord, să trăiască pentru totdeauna în lumea bună și să... I se strânse stomacul. Fără să o asculte, privirea îi rătăci către fereastră, iar pentru câteva clipe, contemplă ideea de a evada. O evadare rapidă. Una pe care camerista, Dorinda, care se tot mișca dintr-o parte în alta a camerei și care fredona ceva încontinuu, nu ar fi bănuț-o niciodată. O evadare care i-ar fi redat libertatea.

Cântând în continuare, Dorinda aduse o coroană înțesată cu diamante, o tiară mai mică, un model pe care fratele ei îl comandase pentru toate surorile.

— Iată și coroana dumneavoastră, domnișoară.

Coroană. Se feri de atingerea Dorindei. „La naiba, nu îmi pun așa ceva!” Ce ar mai râde cei din înalta societate dacă ea, o fată născută în mizerie, și-ar da coate cu ei și s-ar prezenta drept cine știe ce fel de regalitate. Naiba să-l ia pe Broderick. Blestemat să fie!

— Nu am nevoie de asta, zise ea îmbufnată, ferindu-se.

Fără să o bage în seamă, camerista insistă.

— E foarte frumoasă, domnișoară Killoran.

Cleopatra își dădu seama că fata era mai îndrăzneată decât crezuse.

— Am zis că nu e nevoie, izbucni ea când Dorinda încercă să o prindă.

— Ar fi păcat să nu o purtați.

Cleopatra încercă inutil să se ferească, dându-se în stânga, dar Dorinda o prinse de umeri. Hotărâtă, o făcu să se oprească, o ghidă înapoi la oglindă și începu să-i așeze tiara pe cap. În tot acest timp, fata cânta precum o femeie care se visa soprană:

*Adio, Highlands,
Adio Nordului,
Locului de naștere al curajului, al țării numite Valoare;
Oriunde rătăcesc, oriunde hoinăresc,
Dealurile din Highlands eu le iubesc.
Inima mea e în Highlands, inima mea nu-i aici,
Inima mea e în Highlands,
Cutreierând după cerbi și câprioare sălbatice
Oriunde mă duc, inima mea e în Highlands.*

Degetele Cleopatrei trăsăriră, dorind să fie libere, jinduind să-și astupe urechile pentru a nu mai auzi cântecul enervant de vesel al servitoarei. Iscusită, aranjă două bucle – două bucle lăsate – pe umărul Cleopatrei. Privind-o, Dorinda își admira opera cu mult prea multă mândrie. Încântată, încuviință din cap, după care se întinse după o cutie din catifea.

– Acum colierul.

Diamante strălucitoare pe care fratele ei insistase să le poarte la evenimentele cu lume bună. Ținând în mână colierul cu diamante și rubine, Dorinda se apropie din nou, hotărâtă cu fiecare mișcare.

– Nu.

Poate că îmbrăcase rochia de beza și îi permisesese Dorindei să-i așeze acea coroană nenorocită pe cap, dar totul avea o limită și intenționa să pună piciorul în prag cu privire la colierul teribil de țișător. Femeia mai tânără se încruntă.

– Dar...

– Am zis nu!

Lumea bună avea să vadă dincolo de acest spectacol extravagant și să înțeleagă iute despre ce era vorba: un intrus în lumea lor, scos la piață doar pentru a agăța un soț cu titlu, unul dispus să se vândă în schimbul unor monede. „Pe scurt, o târfă... Fratele meu m-a transformat într-o târfă.“

„Dar tu te-ai oferit pentru acest rol, tu ai fost de acord cu toată afacerea asta, ca să le ocrotești pe Gertrude și pe Ophelia și ca să-ți ajuți familia...”

– Trebuie să-l purtați.

– Am zis nu! izbucni ea.

De ce naiba îi păsa servitoarei dacă ea purta sau nu colierul? Dorinda păli, dar nu renunță. Îi zâmbi convingător.

– Haideți, zise ea, scuturând ușor colierul, care scoase sunete zgomotoase. O să vă completeze ținuta, domnișoară.

De ce naiba era atât de tenace? Și de această dată, când fata se apropie, Cleopatra – care înfruntase nenumărați vagabonzi pe străzi – știu că avea să piardă această luptă nenorocită. Că Dorinda avea să o vadă înțesată cu diamante, așa cum intenționase Broderick. Privi de jur împrejur.

– Am zis că nu port nenorocitul ăla de...

Ușa se deschise ușor. Ea și servitoarea o priviră în același timp pe Lady Chatham intrând. Salvate de un Black. Și ea, și Dorinda. Cine naiba ar fi crezut asta vreodată?

— Dorinda, te rog să ne scuzi pe mine și pe domnișoara Killoran, zise vicontesa, îndreptându-se către ele.

— Cum doriți, milady.

Fata făcu o scurtă plecăciune, iar în drum spre ieșire se opri pentru a așeza bijuteriile la gâtul Cleopatrei.

O cuprinse panica.

— O să iau eu asta, zise Lady Chatham zâmbind larg și luând colierul.

Dorinda mai făcu o plecăciune și ieși. În alte circumstanțe, Cleopatra s-ar fi simțit jignită și atacată dacă cineva ar fi intrat în camerele ei fără să bată la ușă. Un ciocănit ar fi fost potrivit, deși vicontesa cu siguranță avea tot dreptul de a intra în orice cameră din acea casă de la oraș. Cleopatra își încovoie umerii. Penelope privi bijuteria extravagantă din mâinile ei.

— E tare drăguță, spuse ea, analizând-o.

Diamantele generoase sub formă de lacrimă străluceau în lumină.

— Este foarte mare, bolborosi Cleopatra, holbându-se la el.

De parcă dacă s-ar fi acoperit cu diamante ar fi reușit să fie altceva față de ceea ce era: o fată de pe străzi.

Lady Chatham ridică privirea iscoditoare, iar Cleopatra simți un val de căldură cuprinzându-i obraji.

O subestimase pe femeia care părea să zâmbească întotdeauna — era mult mai perspicace decât o crezuse. Se pregăti pentru noianul de întrebări. Însă vicontesa se mulțumi să așeze colierul în cutia de catifea și să închidă capacul cu zgomot. Cleopatra îi studie în detaliu gesturile, fără a se lăsa păcălită de naturalețea lor. Lăsând bijuteriile deoparte, atenția lui Lady Chatham se concentră asupra rochiei Cleopatrei.

— Arăți minunat, Cleopatra.

Cleopatra privi neîncredătoare reflexiile din oglindă. Îmbrăcată în mătase de culoarea safirului, cu piepteni fini, sub formă de fluturi în păr, soția lui Black reprezenta perfect averea, rangul și puterea. Iar Cleopatra? Era mult mai puțin.

— Miști, o atacă ea sec.

– Nu. Chiar ești minunată. Și rochia e minunată, continuă Pene-lope, de parcă tocmai observase.

Era o minciună și, după experiența ei legată de minciuni, asta se întâmpla din unul sau două motive: ca mincinosul să obțină ceva ce avea nevoie sau pentru a câștiga avantajul în lupta cu inamicul. Acum, judecând după zâmbetul larg al lui Lady Chatham – un zâmbet cu gura până la urechi –, Cleopatra înțelese că mai era un motiv, acela de a fi binevoitoare, de a nu răni sentimentele cuiva.

Lady Chatham privi din nou colierul Cleopatrei.

– Se poate? întrebă ea, ezitând și ridicând capacul.

Urmărind-o îndeaproape, Cleopatra încuviință încet. Oare și femeia asta intenționa să o facă să poarte colierul? Zgarda asta de câine era menită să atragă toți burlacii eligibili, aflați în căutare de avere și capabili să se încurce cu unul din clanul Killoran pentru a o obține. Vicontesa deschise cutia din catifea și cercetă atentă bijuteriile cât o mică avere din interior.

– Falduri albe, zise ea încet, pierdută în gânduri, de parcă uitase de prezența Cleopatrei acolo.

Curiozitatea își scoase ghearele. Oare ce spunea acolo?

– Milady? întrebă ea reticentă.

Soția lui Black clătină ferm din cap.

– E același model de colier ales de familia mea, îi explică ea ridicând obiectul. Provin dintr-o familie mai scandaloasă, iar fratele meu și mama mea erau de părere că, dacă – își ridică zgomotos fustele – ne acopereau cu dantelă albă strălucitoare, asta avea să ne sublinieze inocența și să șteargă din renumele prost, din răutatea și petele de pe numele familiei.

La fel cum crezuse Broderick despre bijuteriile și hainele pe care insistase ca ea și surorile ei să le poarte peste tot și mai ales în sala de jocuri. Cleopatra surâse vag.

– Aș îndrăzni să spun că nici unul dintre membrii familiei tale nu poate fi mai scandalos decât fratele meu, care deține o sală de jocuri, și decât frații și surorile mele, care s-au născut bastarzi pe stradă, nu?

Altă dată ar fi amintit și de crimele comise doar pentru a șoca. Nu și acum, deși nici ea nu înțelegea de ce. Spre meritul femeii, nici măcar nu clipi când îi povesti despre familia Killoran. În schimb, îi răspunse cu un zâmbet care purta multe subînțelesuri.

– Scandalurile noastre au fost diferite, recunosc eu. Dar au fost, adăugă ea făcând o grimasă. În opinia societății, sunt scandaluri.

Cleopatra își schimbă un pic părerea despre femeie datorită onestității ei. Nu încercase să facă vreo comparație între cazurile lor, iar ea îi aprecie gestul. Vicontesa începu să numere pe degete.

– Am o soră care a încercat să fugă și să se căsătorească fără să știe familia, dar evident a eșuat, și un frate care s-a căsătorit cu guvernanta mea. Sora mea mai mare s-a măritat cu un bărbat care a dansat cu ea doar pentru că a pierdut un pariu. Făcu o pauză înainte de a continua, iar ochii îi scânteiau puternic când ajunse la al patrulea deget. Și eu, bineînțeles, m-am căsătorit cu un proprietar de sală de jocuri, care nu fusese altceva decât un străin cu care am fost descoperită într-o situație compromițătoare.

Absentă, Cleopatra își coborî privirea către litera D scrijelită în palmă. În ciuda fiecărui scandal pe care Lady Chatham îl enumerase, tot rămăsese o lady pentru că era de-a lor, născută în lumea lor. Pe când Cleopatra Killoran purta diferențele dintre ea și lumea bună ca și cum ar fi fost un semn la fel de adevărat ca cicatricile pe care i le făcuseră pumnalul lui Diggory. Tresări când soția lui Black îi cuprinsese mâinile într-ale ei, forțând-o să ridice privirea.

– Indiferent de poziție, de drepturile din naștere sau de trecut, toți sunt primiți cu răceală și răutate. Eu nu am fost o excepție și nici tu nu vei fi, conchise ea încet, fără intenții ascunse sau bucurie, pur și simplu spunându-i adevărul. Ești pregătită?

„Sunt pregătită? Mai degrabă aș prefera să umblu goală și neînarmată pe străzile din St. Giles, apărându-mă doar cu pumnii.“

Lady Chatham îi întinse brațul, gestul fiind în același timp o provocare pentru Cleopatra. Venise timpul. Începutul restului vieții ei acolo, în acel colț extravagant al Londrei.

Trăgând încet aer în piept și strângând din dinți, acceptă brațul vicontesei.

– Să știi că mi-ar plăcea să-mi spui Penelope, începu ea când porniră să spre ușă.

Cleopatra analiză rapid holurile, iar privirea i se opri involuntar pe ușa camerei lui Adair. Cum să-și explice dezamăgirea că el lipsea? O fi fost unul din clanul Black, dar avea cu siguranță mai multe în comun cu diavolul neîncrezător decât cu restul oaspeților de pe lista lui Penelope.

– Ești bine? o întrebă Penelope.

– Da. Mă uitam după...

Închise gura, blestemându-se pentru stângăcia ei necaracteristică, înjurându-l atât pe Adair, cât și noaptea aceea nenorocită. Cu ochii mari, Penelope se apropie mai mult de ea.

– Mă uitam după sala de bal, milady, zise ea în cele din urmă.

– Pe aici atunci, îi răspunse femeia, cu zâmbetul ei obișnuit, călăuzind-o pe Cleopatra pe holuri.

– Așa cum spuneam mai devreme, mi-ar plăcea să-mi spui Penelope. Te pot ruga să-mi folosești numele de fată, dar nu o să te oblig să faci asta.

Soția lui Black o făcu să se oprească la capătul holului.

– Având prieteni doar în sânul familiei și niciodată în rândul lumii bune, am ajuns să apreciez cât de singuratică este această lume și aş vrea să-ți ofer prietenia mea.

„Să-mi ofere prietenia. Prietenia se câștigă, nu este un dar.“ Și, cu siguranță, nu era ceva ce putea fi dat doar după câteva zile petrecute alături de o persoană. Și totuși, de când îi pierduse pe Reggie, Broderick, Ophelia, Gertrude și Stephen, simțise un dor și o singurătate greu de suportat.

– Bine, zise ea scurt, iar acceptul ei fu primit cu un zâmbet atât de călduros din partea lui Penelope, de parcă îi răspunsese pe un ton potrivit și făcând o reverență.

– Minunat! zise femeia, strângând-o ușor de braț pe Cleopatra și făcând-o să înainteze. Și te rog să știi că atâta timp cât sunt aici și chiar și după...

„După ce o să mă căsătoresc. Oh, Dumnezeuule, cred că o să-mi vărs mațele!“

– După ce o să pleci, se mulțumi Penelope să spună, iar Cleopatra putu să respire din nou, întotdeauna o să ai o prietenă în mine și în familia mea.

O prietenă în familia Black? Era o zi blestemată.

Reacția lui Adair Thorne după ce o fugărise din biroul lui provizoriu și apoi după ce o descoperise în odaia copilului era semnul clar că așa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Nu cu adevărat. Indiferent cât de mult și-ar fi dorit această femeie foarte plină de viață. Penelope părea că voia să-i zică mai multe, însă ajunseseră în capătul scării.

– Am ajuns.

Cleopatra privi în jos către cele treizeci de scări pe care le numărase în prima ei zi în interiorul acestei case.

Simți noduri în stomac privind la mulțimea de jos: Black, Calum Dabney, Niall Marksman și soția lui, Diana, fica ducelui pe care Cleopatra o salvase și prin intermediul căreia se obținuse această pace temporară. În acel moment, în ciuda efortului de a se controla și a fi indiferentă, nu era deloc fința stăpână pe sine, neînfricăată pe care o prezenta de obicei lumii. Era înnebunită de teamă, nu neapărat din cauza lorzilor și a doamnelor pe care urma să-i înfrunte – din partea ei, puteau toți să se spânzure –, ci din pricina destinului care o aștepta. „Tu ești Cleopatra Killoran, Regina din Dials, așa cum te-a numit Broderick. Nedoborâtă de nimeni. Respiră.”

Încercarea ei de a se calma eșuă.

– Cleopatra?

Prin vacarmul din urechile Cleopatrei, vocea lui Penelope se auzi înăbușită, deși se strădui să o înțeleagă și să audă dincolo de sunetul propriei respirații.

Apoi, privirea ei se lovi de cea a figurii înalte și nepăsătoare dintr-o parte, separată cumva de grupul celor din clanul Black. „Adair.”

Judecând după croiala perfectă a veșmintelor lui negre și scumpe și după lavaliera albă, ar fi putut la fel de bine să fie unul dintre lorzii născuți în lumea bună, care din întâmplare se aflau la bal. Urmele străzii se întrezăreau vag în cicatricile șterse care îi încadrau chipul bine conturat. Cu brațele încrucișate, se sprijinea de stâlpul de marmură. Faptul că-l văzu atât de rece și de neafectat și că-i văzu urma unui zâmbet pe obrazul stâng o trezi brusc din abisul panicii. În ciuda lipsei lui de încredere și a acuzațiilor din ziua anterioară, care într-adevăr o răniseră, reuși să zâmbească.

– Sunt pregătită, zise ea în cele din urmă, fără a-și lua ochii de la Adair.

Când ea și soția lui Black începură să coboare încet, Penelope nu conțeni să trângănească, iar ea, care detestase dintotdeauna pălăvrăgeala fără sens, era bucuroasă pentru acest lucru. Cu fiecare pas în direcția foaierului din marmură, teama îi dispăru, iar în locul ei apărură încrederea în sine. O asigurare care nu avea nimic de-a face cu privirea ascunsă a lui Adair sau cu amuzamentul pe care îl putea zări în ochii lui verzi când îi văzu rochia galbenă. „Mincinosule!”

— Du-te la naiba! îi zise ea, când ajunse în dreptul lui, iar el, la fel ca la prima lor întâlnire, se prefăcu a-și scoate o pălărie imaginară de pe cap.

Doar că, dacă prima dată gestul fusese cinic, menit să o ironizeze, acum era doar o șicanare nevinovată. Cleopatra și Penelope ajunseră la capătul scărilor, iar răceala lui Black și a oamenilor lui o aduseră la realitate. Black și frații lui îi făcură loc, permițându-i să treacă nestingherită. Singurele zâmbete din grup îi aparțineau Dianei Marskman și lui Penelope.

— Mergem? întrebă Black pe un ton grav.

Îi întinse un cot țeapăn. Se forță să nu se uite în spate la Adair și puse mâna cu cicatrice pe mâneca dușmanului ei, hotărâtă să-i înfrunte pe toți.

Capitolul 13

Adair luase la viața lui prea mulți pumni în piept. Iar un bărbat nu uită prea repede sentimentul de goliciune, ideea că tot aerul parcă e tras din ființa lui.

Momentul în care Cleopatra Killoran apărură în capătul scărilor fu o astfel de clipă.

Era un adevăr teribil, cu care se tot luptase până în momentul în care se furișase pe lângă el și ieșise la iveală. Însă la aproape o oră după începerea balului, tot plimbându-se pe la marginea încăperii, ca un paznic angajat să apere o femeie, acceptă adevărul.

Din colțul în care stătea, Adair se folosi de toată acoperirea și de aparenta invizibilitate pe care mulțimea i-o oferea pentru a o studia.

Fie că era în lumea bună sau prin catacombe, Cleopatra Killoran nu avea să fie niciodată vreo frumusețe, după nici un standard, iar rochia galbenă pe care o purta nu putea fi considerată decât ridicolă. Însă când se apropiase de el, ochii ei expresivi, strălucind prin lentilele întotdeauna pline de pete, și spiritul viu luminau mai puternic decât rochia, iar din acel moment, încercă să se controleze. Ea era... era...

Înjură în tăcere.

Unde naiba era?

Rotindu-se pe vârfurile picioarelor, cercetă rapid mulțimea, peste capetele oaspeților mai mici de statură, în căutarea tiarei, de care acum mai mult de o săptămână cu siguranță și-ar fi bătut joc. Unde era?... Unde era?...

O figură mică îi apărură în cale.

– Face cunoștință cu familia Diane, spuse Penelope, așezându-se lângă el.

Adair căută peste tot până când o găsi pe Cleopatra, conversând cu ducele. Cu umerii dârji și cu trăsăturile delicate care ascundeau orice altceva, ar fi fost o făptură pe care și regina însăși

ar fi admirat-o pentru postura ei. Apoi, îl loviră cu adevărat cuvintele lui Penelope...

Oare fusese atât de evident? Își mută privirea de la diavolița care îi comanda ființa la cumnata lui.

— Da, asta făceai, îi răspunse Penelope la întrebarea lui nespusă. Era atât de evident, îi clarifică ea în șoaptă. Poftim! continuă ea, punându-i în mână unul dintre cele două pahare pe care le ținea.

Reticent, acceptă cupa fragilă. O privi suspicios, apoi sorbi din ea. Se înecă atunci când înghiți.

— Ce naiba e asta?

— Limonadă. Mama ți-ar spune că nici un bal, nu poate fi complet fără limonadă.

Toată lumea ar fi fost mult mai fericită dacă ar fi luat câte o dușcă din bidonașele cu whisky și coniac înainte să guste din băutura aia.

— Dintr-odată, ești una din persoanele care fac ce le cere societatea, i-o trânti el.

Asta nu se potrivea deloc cu ceea ce știa despre femeia care îl convinsese pe Ryker să se însoare și care transformase singură camerele din interiorul clubului Iadul și Păcatul. Singura femeie pe care o știa la fel de aprigă și care o putea rivaliza la nivel de spirit și curaj era Cleopatra.

— Chiar deloc, îl asigură ea.

Spontan, privirea lui Adair rătăci iar prin sala de bal unde Cleopatra rămăsese să discute cu ducele întristat.

— Nu trebuie să stai atât de hulpav cu ochii pe ea, de parcă s-ar pregăti în orice moment să fugă cu argintăria, îi zise Penelope șoptind.

El își întoarse capul într-o parte.

— În ciuda aparenței dure, Cleopatra este chiar foarte drăguță și sunt sigură că nu e capabilă să fie nemiloasă.

Deci asta credea cumnata lui. Că stătea cu ochii pe tânăra femeie la fel cum un polițist urmărea un derbedeu de pe stradă. Mulțumit să o lase cu gândurile ei, Adair rămase incredibil de tăcut. Și evită să-i amintească femeii că soțul ei îi ceruse să o păzească pe Cleopatra.

— Știu că soțul meu te-a pus să o păzești.

Dumnezeule, femeia asta avea o abilitate neobișnuită de a intui gândurile nespuse ale cuiva!

– Dar îți spun că nu urmărește să ne facă rău, continuă ea.

– Așa e, conchise el, ignorându-i surprinderea din privire.

Inițial, crezuse că ea ar fi putut la fel de bine să fie cea care dăduse ordinul ca localul lui să fie incendiat. Nu și acum. Era foarte capabilă de tot felul de șiretlicuri, lucru destul de clar, însă în scurtul timp în care o cunoscuse, el înțelesese că, dacă ar fi făcut asta, nu ar fi ezitat să-l necăjească și să-l provoace cu rolul ei în toată afacerea înainte de a nega că nu avusese nici un amestec.

– Cred că e foarte singură, spuse Penelope încet, iar cuvintele ei aproape că se pierdură în freamătul orchestrei și în zgomotul sălii de bal.

Dar Adair o auzi.

– E greu să-ți lași familia în urmă și să-ți faci o viață nouă între străini.

Având în vedere că li se alăturase nu demult, după o căsătorie grăbită, Penelope vorbea din proprie experiență. Urmărind-o pe Cleopatra, care încă discuta cu Diana și cu tatăl ei, Adair strânse atât de tare degetele în jurul paharului, că acesta aproape pocni. În același fel în care nu voia să se gândească la ea ca la o femeie deșteaptă cu o intuiție deosebită, nu voia nici să și-o imagineze ca pe o ființă deznădăjduită, detestată, singură într-o lume străină. Era mult mai în siguranță când o vedea doar ca pe un dușman din clanul Killoran cu care nu-și dorea să aibă de-a face.

Orchestra se opri din cântatul ei voios, iar Penelope îi dădu paharul ei încă neatins, ocupându-i ambele mâini.

– Te rog să mă scuzi. Mă duc să am grijă de Cleopatra. Eu... Se ridică pe vârful picioarelor. Eu... zise ea încruntată. La naiba. Unde e?

Ducele și fiica lui, care fuseseră anterior ocupați, acum discutau cu Niall, iar preț de câteva secunde, cât îi luase să clipească, sarcina lui iar se făcu nevăzută. Înjură în tăcere, uitându-se împrejur.

– Credeam că ai încredere în ea, mormăi el sec.

Penelope îl înghionti, iar el gemu sub apăsarea loviturii. Împun-sătura neașteptată îl făcu să miște paharul al cărui lichid se vărsă din cupa lui Penelope, acoperindu-i degetele cu lichidul lipicios.

– Taci, îl muștră cumnata lui fără să-i pară rău. Nu o păzesc. De fapt, o păzesc. Într-un fel, trângăni ea.

– Penelope! rosti el exasperat.

– Da, da. Am promis că o să o prezint câtorva... oameni.

Pe scurt, pețitori. Era planul ideal pe care îl punea în practică Penelope. Cu cât Cleopatra se căsătorea mai repede, cu atât Adair și toată familia lui aveau să scape de ea și de tot clanul Killoran.

Înjurând, Penelope renunță să mai cerceteze mulțimea pe vârful picioarelor și, fără a se uita în spate, porni înainte. Adair o luă după ea, urmărind-o în marea de invitați. Îi cercetă mișcările, căutând-o în același timp și pe Cleopatra. Cu toate asigurările în ceea ce o privea pe Cleopatra Killoran și în ciuda instinctelor în ce o privea pe tânăra femeie, îl măcină un sentiment de precauție. Până la urmă, o cunoștea doar de câteva zile. Poate că acum aștepta ca familia lui să fie ocupată și...

– Te-ai apucat de băut limonadă, Thorne? o auzi pe Cleopatra întrebându-l șoptit și vădit amuzată de după umărul lui. Dacă te-ar vedea cineva de pe stradă, ai fi terminat.

Întoarse capul pentru a o căuta, pe ea și vocea ei răgușită. Drăcia naibii! Unde naiba era...? Un oftat lung și batjocoritor îl trezi din gânduri.

– La naiba, acum te iau prin surprindere și nu ești în stare să mă găsești? îl întrebă Cleopatra, ieșind dintre umbre, cu un rânjet mic pe chip.

Acea față cu trăsături reale, fără mască îi făcea pieptul să simtă tot felul de lucruri ciudate.

– Ești sigur că te-ai născut pe străzi?

În fapt, nu fusese așa. Se născuse în casa unui brutar, însă când rămăsese orfan și ajunsese să trăiască singur în St. Giles, nu-și mai comentase obârșia, pur și simplu nu era un lucru pe care cineva să-l fi contrazis pe străzi, să fi zis că nu apăruse din mormanele acelea periculoase.

– Du-te naibii, îi zise el fără răutate, întinzându-i paharul cu limonadă de care Penelope nu se atinsese.

Cleopatra pufni.

– Crezi că poți să mă păcălești să-ți țin ăla?

– Cred că, dacă nu vrei să te conduc din nou în direcția lui Lady Chatham, atunci o să taci și o să bei.

Ea se încruntă și, uitându-se urât la el, luă paharul. Terminând rapid limonada, Cleopatra așeză paharul pe podea lângă stâlp și apoi se șterse la gură cu mâna.

– E o porcărie, mormăi ea.

El rânji. Având în vedere că petrecuse mai bine de jumătate de seară în colțurile îngrămădite ale sălii de bal, alături de lorzii și doamnele încruntate, reacția Cleopatrei i se păru revigorantă.

– Nu te simți bine, să înțeleg?

– Să mă simt bine? șopti ea de lângă stâlp. Ți se pare că arăt ca și cum mă simt bine?

Acea întrebare îl invita să o privească. Câteva șuvițe i se desprinseseră din coc și atârnavu peste modestul ei decolteu. Fără să vrea, privirea i se opri pe sâni mici și delicați. Întotdeauna preferase femeile foarte voluptuoase în patul lui, cu forme care să nu-i încapă în mâini. Acum trebuia să recunoască faptul că era ceva periculos de atrăgător la trupul firav al Cleopatrei.

– Nu, nu mă simt bine, bolborosi ea, neștiind că el îi aprecia formele chiar și acum.

Fusese nechibzuit o dată și o sărutase, o slăbiciune blestemată pe care ar fi fost înțelept să nu o repete cu această femeie.

– Și ce faci aici, în colț?

I se înroși gâtul.

– Mă păzești? întrebă ea, mijind ochii. Încă nu ai încredere în mine?

„Nu te lăsa prostit de tonul ușor rănit!”

– După prima noastră întâlnire de anul trecut, te știu de mai puțin de o săptămână, îi spuse el cu colțul gurii. Te aștepti ca, dacă m-am împrietenit cu familia ta, să uit ura dintre clanurile noastre?

Ea se schimbă la față.

– Ca să nu mai spun că fratele tău a dat foc la clubul meu blestemat, continuă el ferm.

Poate că nu fusese Cleopatra, dar cu siguranță fuseseră oame-nii pe care ea îi numea familie, pe care îi apăra orbește și cărora le oferea loialitatea. Și ar fi fost înțelept să-i amintească asta... destul de des.

Era trist, într-adevăr, că ea căuta să fie în compania lui Adair Thorne.

Una era să fie înfometată după sărutul lui cu câteva zile în urmă. Acela fusese în fapt răspunsul trupului ei, ceva ce putea fi explicat fără sentimente și emoții. Și alta era să se bucure de prezența unei persoane – și chiar a unui Black. Cu toate acestea, continua

să-l caute, chiar dacă el credea că familia ei era diavolul din spatele nenorocirilor lui.

– Familia mea nu a dat foc clubului tău, îi zise ea printre dinți.

Dacă el sugera asta, cei din clanul Killoran ar fi renegat pacea. Un mușchi din colțul gurii îi zvâcni.

– Nu am zis că mi-ai dat foc, spuse el direct, fără a-și lua privirea de la sala de dans.

– Nu, doar mă faci mincinoasă și incendiatoare.

Și indiferent câte acte rele s-ar fi zis că ar fi comis, nici Broderick, nici Cleopatra și nici unul dintre frații lor sau dintre angajați nu ar fi îndrăznit să se joace cu focul, așa cum o făcuse Diggory.

– Vii dintr-o familie cu un astfel de renume, pufni el simplu.

Cleopatra se cutremură, bucuroasă că el era atent în altă parte și că nu observă că vorbele lui o răniră, fiind o aluzie răutăcioasă. Cât timp trăise, Diggory avusese o pasiune nebună pentru foc, pe care o folosisese neîncetat ca metodă de tortură. Dăduse foc la nenumărați băieți și la o puzderie de fete pentru a semăna frică, și chiar incendiasse diverse localuri, afaceri... și vieți.

– Focul nu este unul dintre trucurile fratelui meu, zise ea încet, încercând să-l facă să înțeleagă asta despre Broderick, băiatul care o salvase și care îi dăduse numele.

În cele din urmă, Adair o privi.

– A fost unul dintre cele folosite de Diggory, ripostă el. Unul dintre favoritele lui, iar clanul Killoran l-a avut ca mentor.

– Așa cum l-ai avut și tu, îl provocă ea.

– Așa cum s-a întâmplat cu toți frații tăi.

Diggory se ocupase de nenumărate cocioabe, umplându-le cu copii. Puterea lui se întindea peste toată Londra. Doar câțiva scăpaseră de influența lui... Adair și frații lui fuseseră printre cei norocoși. Îi privi chipul, observându-i foamea de a se lupta pentru a-și apăra clanul. Adair oftă.

– Nu ai niște bărbați cu care trebuie să dansezi? o întrebă ridicând paharul.

Un servitor din apropiere apărură numaidecât și luă cupa delicată, apoi dispărură. Ea îl privi pe Adair, încercând să-și dea seama dacă-și bătea joc de ea.

– Nu sunt cine știe ce dansatoare, zise ea precaută.

Mai degrabă s-ar fi tăiat decât să recunoască faptul că, în ciuda averii pe care o avea sau, mai bine zis, pe care o punea la bătaie, nu reușise să facă nici un gentleman să fie interesat de ea.

– Ce plictisitor, nu? o întrebă el prietenos.

– Presupun că da, se mulțumi ea să zică, prevăzătoare și neobișnuită cu acest mod de a fi al lui.

Nu avea de gând să-i spună că îi plăcuseră lecțiile de dans pe care le primise. Era contra firii ei să-i placă orice avea de-a face cu ideea de vânătoare feminină. Iar dansul... Era ceva magic în asta, ceva din dans îi amintea de momentele în care se dădea în leagănul pe care fratele ei i-l făcuse în spatele clubului Bârlogul Diavolului.

– Presupui? Și eu care credeam că tu o să fii prima care o să înjure dansurile astea, zise el.

Era mult prea deștept pentru propriul lui bine. Ce erau ea și Adair Thorne? Dușmani de moarte sau prieteni stânjeniți? „Prieteni? Pfiu, nu o să fim niciodată!” Erau doar oameni cu un trecut comun, la fel de neliniștiți de aranjamentul în care se găseau și din cauza căruia ea trăia sub acoperișul lor. Dar în această lume nouă și solidară nu putea să fie pretențioasă, trebuia să primească numai ce putea, când putea.

– Tu ai luat parte la asta vreodată? replică ea, înclinându-și capul pentru a-i urmări pe cei care dansau.

Judecând după teroarea din ochii lui, ar fi putut la fel de bine să-i ceară cheile de la club.

– Să dansez? pufni el. Nu. Și nici nu o să fac asta vreodată.

Îi păru rău că un bărbat ca el, care se mișca mereu cu o asemenea tenacitate și eleganță, înalt, musculos, care ar fi rivalizat cu ușurință cu cei mai buni luptători de pe stradă, la ale căror lupte fusese martoră, nu avea să fie niciodată pe ringul de dans.

– Și eu am detestat asta. Detestam tot ce avea legătură cu nobilitatea. Părea că era o pierdere de timp și energie.

– Dar apoi? o întrebă intrigat.

– Apoi am încercat.

El chicoti.

– De ce mi se pare greu să mi te imaginez acceptând să urmezi lecții de dans sau orice alte activități care au legătură cu ideea de feminitate?

Reușise să o citească cu adevărat, iar asta după o perioadă scurtă pe care o petrecuseră împreună. Ca atare, Adair ar fi trebuit să aibă dreptate în această privință. Broderick insistase ca ea și surorile ei să cunoască pașii foarte complicați. Când era mică, era atât de bucuroasă de fiecare dată când reușea să scape de atenția lui Diggory, încât ar fi mers pe sârmă prin toată Londra numai să nu-l aibă în preajmă!

— Câteodată, dansul era mult mai sigur decât alte lucruri, se mulțumi ea să recunoască.

Chipul lui deveni sobru și întunecat.

Nedorindu-și mila lui, se grăbi să continue.

— Eram sigură că era o pierdere de timp. O consideram o activitate frivolă, care nu avea sens, spuse ea, apropiindu-se. Dar știi ce, Adair?

El clătină ușor din cap, aproape imperceptibil, încurajând-o să continue.

— La fel e și cu jocurile de noroc. Și ne-am clădit viața prin ele. Și când încerci altceva precum dansul, zise ea, făcând un semn către partenerii de pe ring, afli cum este.

Privirea lui Adair nu se dezlipi de chipul ei.

— Și cum e? întrebă el răgușit.

Ea înclină capul și privirile li se întâlniră.

— Ca și cum ai pluti, îi șopti ea. Când e cu partenerul potrivit.

Un val de căldură le cuprinse piepturile, care se mișcau parcă pe același ritm, iar el își luă ușor ochii de pe chipul Cleopatrei, dar se opriră la gura ei. Înghiți în sec, iar ea auzi freamătul trupului lui în vacarmul sălii aglomerate de bal. Cleopatra cea cu ochelari, fără forme, care nu fusese niciodată privită ca o femeie frumoasă, în aceste momente cu Adair Thorne, se simți... frumoasă. Fluturi îi dansau în stomac și se luptă să-ți mențină controlul asupra gândurilor.

— Aici erai!

Se îndepărtară și o priviră pe Penelope. Vicontesa îi privi pe rând, zâmbind.

— Ar fi trebuit să-mi faci un semn că ai găsit-o pe Cleopatra, glumi ea. Am mai mulți gentle... Oaspeți, se corectă Penelope, pe care vreau să-i cunoști.

Cleopatra simți un nod în stomac.

Gentlemen. Pețitori care, fără îndoială, erau vânători de avere, dornici să o cunoască pe Regina din Dials, fără vreun alt interes în afară de bogăția pe care avea să le-o aducă în cuferelor lor goale.

– Mergem?

Penelope o prinse pe Cleopatra de mână, forțând-o să-și abandoneze locul de lângă Adair. Și, cu siguranță, ceva nu era în regulă cu ea întrucât, când fusese smulsă de pe loc, fără măcar să-și fi luat rămas-bun de la Adair, își dorise să rămână cu el. „Asta e doar pentru că și el e din lumea ta... și te simți confortabil în prezența lui. Nu-i pasă că ai accent londonez și nici nu te disprețuiește doar pentru că ai pus un pahar pe podea.” Cleopatra își fremătă buzele. O trata însă ca pe un Killoran de care trebuia să se păzească. „Ce ar fi zis oare dacă ar fi știut că nu ești pur și simplu o altă femeie care supraviețuise cu banda lui Diggory?”

Cu Penelope pălăvrăgind pentru a alunga tăcerea, așa cum părea să facă de obicei, își croiră drum prin sala de bal. Până și prin murmurul mulțimii auzi șoptele în urma lor. Doamnele își ridicară fustele și se retraseră, făcându-le loc.

– Zâmbește! Nimic nu le face mai confuze ca asta, o sfătui Penelope.

– Nu-mi pasă ce zic despre mine.

Nu erau cuvintele ei de bravadă. Îi era ușor să fie sigură pe sine când avea în față oameni care își aruncau averea familiei la mesele Cleopatrei.

– Sunt și niște gentlemen cumsecade, insistă Penelope.

Ea se opri, forțându-și însoțitoarea fie să continue și să o târască după ea, fie să i se alăture la marginea ringului.

– Cât timp ai... Făcu o pauză, gândindu-se la motivul de cearță dintre ea și Adair. Cât timp *ai trăit* la Iadul și Păcatul? Aproape un an, continuă ea senină, înainte ca femeia cealaltă să aibă timp să-i răspundă.

Fusese treaba ei de mai bine de douăzeci de ani să știe tot ce se putea despre dușmanii ei, iar femeia aceea fusese unul dintre ei. Eu m-am mutat la Bârlogul Diavolului când l-a preluat Diggory.

Penelope incremeni într-un mod neașteptat de rece, care nu-i stătea în fire. Black îi povestise soției lui câteva dintre lucrurile rele făcute de Diggory. Citi asta în ura de pe chipul ei.

— Și de atunci nu am mai trăit în altă parte, spuse ea șoptit. Oamenii de aici – tineri, bătrâni, fiii lor mai puțin cinstiți și frații care încă nu au fost prezentați în societate –, toți mi-au intrat pe porțile clubului. Știi cât pot să bea, cât vorbesc și ce averi au. O să fie greu să găsesc vreun gentleman extravagant pe lista ta de invitați care să nu-mi fi trecut pragul clubului la un moment dat. Așa că te rog, zise ea, nu-mi vorbi de calități imaginate pentru vreunul dintre ei. Fratele meu vrea să-mi găsesc un soț, iar niște domni cu siguranță au nevoie de bani.

Penelope deschise și închise gura de mai multe ori.

— Tu ce vrei? o întreabă încet, ca toți ceilalți care stăteau cu ochii ațintiți spre ele, analizându-le fiecare pas, să nu audă.

Cleopatra clătină din cap hotărâtă.

— Nu contează ce vrei.

Nu fusese niciodată vorba despre ea. Ci despre binele clanului, în special al Opheliei, al lui Gertrude și al lui Stephen.

— Frații, nu? continuă Penelope cu un calm neliniștitor.

Ophelia, Gertrude și Stephen. O dureau sufletul doar când se gândea la ei. Fuseseră universul ei de când era mică. Avuseseră grijă unul de celălalt, supraviețuiseră împreună; acum era cu mult mai ușor să nu se mai gândească la ei. Cleopatra își feri privirea. Devenise o maestră a autocontrolului și, ca atare, nu-și permisesese să se gândească la ei. Acum soția lui Black insistă să-i aducă imaginile lor în minte. Poate că această lady elegantă avusese o soartă crudă.

Vicontesa îi strânse mâna ușor.

— Eu m-am căsătorit cu soțul meu în încercarea de a-mi salva sora, ca ea să aibă șansa de a-și găsi un soț bun. Știi ce înseamnă acest sacrificiu.

— Fiecare știe ce trebuie să facă, recunosc eu pe un ton aspru.

Iar pentru Cleopatra sacrificiul consta în salvarea surorilor.

— Da, fu de acord Penelope, pe un ton melancolic. Însă câteodată, continuă ea, ochii înseninându-i-se, găsești iubirea acolo unde te aștepți mai puțin.

Cleopatra îi urmări privirea care se îndreptă către locul în care stătea Ryker Black. Chiar și aflați în capetele opuse ale sălii de bal, cei doi schimbară o privire pătrunzătoare. Simțindu-se ca un intrus, Cleopatra plecă ochii. Soția lui Black îi vorbea despre o căsătorie bazată pe iubire? Femeia asta era fie de zece ori mai prostuță decât

o credea, fie era nebună dacă ea credea că o femeie din clanul Kil-loran avea să se căsătorească din dragoste cu cine știe ce gentleman extravagant sau să fie îndrăgostită de vreun bărbat vreodată.

— Haide! o rugă Penelope. Cel puțin lasă-mă să te prezint unor gentlemen eligibili.

Cleopatra își simți stomacul strângându-se. Oare așa se simțeau târfele de la Bârlogul Diavolului în fiecare noapte? În acele momente, avu un nou sentiment de apreciere pentru aceste femei și regretă faptul că nu reușise să vadă acest lucru mai devreme.

— Acela este Lord Darby, îi șopti soția lui Black, făcându-i semn discret către domnul blond care tocmai sorbea dintr-un pahar de șampanie. Are două surori, la care ține mult prea mult din ce se aude, refuzând să le forțeze pe vreuna să-și găsească soț.

Cleopatra pufni, scoțând niște sunete cu totul lipsite de eleganță.

— Și de ce să facă asta? A pierdut la jocuri 10 000 de lire din banii familiei, zise ea fără menajamente.

Familia ei fusese fericitul încasator al acelor bani. Cu gura căscată, Penelope începu să caute prin jur.

— Foarte bine atunci, poate Lord Corbett. E un văduv tânăr.

— Și e o brută cu târfele pe care le ia în pat.

Penelope pâli și simți cum i se usucă gura.

— Atunci cu siguranță nu Lord Corbett.

Jucându-se cu unul dintre degetele frumos înmănușate și mușcându-și vârful unuia, gazda continuă să analizeze mulțimea.

— Pariez că tu știi mai multe despre gentlemanii prezenți aici.

Acesta era un pariu pe care Cleopatra chiar l-ar fi acceptat și cu siguranță l-ar fi câștigat. Cu toate acestea, nu avea nevoie de informații despre bărbații prezenți. Ea avea nevoie de o introducere în societate, avea nevoie de conexiuni. Asta doar ca să devină soția unui bărbat pentru totdeauna. În minte îi reveniră cuvintele lui Diggory, urletele lui: „Nu ai drepturi... Răspunzi în fața mea!“ În timp ce Penelope începu să analizeze alt domn, Cleopatra închise involuntar ochii. Simți cum o cuprindea transpirația. „O să renunț la mine și o să mă dau unui bărbat.“ Era o realitate de care nu mai putea să scape, iar pentru prima dată înțelese acest lucru stând în mijlocul înaltei societăți, cu vicontesa făcând pe Cupidon. Ca parte din familia lui Diggory, fusese bătută, torturată

și batjocorită cu vorbe uneori mai dure decât pumnii. Iar acum, în ciuda jurământului pe care și-l făcuse, după ce fusese salvată de Broderick, de a nu mai ajunge niciodată la mila unui bărbat, se găsea exact în locul în care nu intenționase niciodată să fie – în căutarea unui bărbat.

– Ce știi despre Lord...

Penelope nici nu apucă să-i mai prezinte alt posibil candidat, că ea făcu exact ce știa mai bine atunci când era în pericol – dădu bir cu fugiții...

– Cleopatra? o auzi pe Penelope strigând în urma ei, căutând-o.

Putea să încerce să o găsească mult și bine. Cleopatra se perfecționase în arta disparițiilor încă de când era mică și cutreiera prin cocioabele lui Diggory, iar soția extravagantă a lui Black nu o rivaliza din acest punct de vedere. Se mișcă iute prin sala de bal, ascunzându-se dincolo de stâlpi și sincronizându-și mișcările cu lacheii care duceau tăvile. Răsetele și conversațiile se amestecau în urechile ei într-un vacarm care doar îi alimenta panica.

Evitând intrarea în sala de bal, își croi drum către ușa laterală. De îndată ce ieși, începu să alerge de parcă s-ar fi fugărit cu hoții, așa cum făcuse în zilele ei de mahala. Părul i se desfăcu, eliberându-se din buclele și împletiturile complicate pe care servitoarea reușise să i le facă, iar șuvițele ei monotone îi cădeau din nou pe umeri. Abia respirând din cauza efortului, își dădu părul din ochi și țâșni către scara servitorilor.

Cleopatra alunecă, oprindu-se și blestemându-și pantofii din cauza cărora se izbise de perete. Se prinse în ultima secundă și icni puternic, apoi își așează ochelarii la loc. Și, urcând câte două trepte deodată, înaintă tot mai sus pe scara întunecată și îngustă din casa Black, până în zona camerelor servitorilor. Totul era întunecat și tăcut, iar personalul era într-un fel sau altul parte a festivităților din acea seară. Zona era liniștită. Cleopatra se strecură pe lângă perete și porni către fereastră. Așezându-și mâinile pe cadrul de lemn, o împinse încet în sus. Aerul rece al nopții pătrunse în încăpere. Închise ochii și lăsă acel miros familiar al Londrei să-i inunde ființa.

Însă aceasta nu era Londra pe care o cunoștea ea. Era un loc ciudat, unde fusese adusă de inamicii ei, care ajunseseră să o trateze ca pe un obiect demn de milă. Oamenii care nu aveau deloc vreo

urmă de loialitate sau afecțiune față de ea, ci mai degrabă un simț al obligației.

Deschise ochii și privi acoperișurile elegante ale caselor din Mayfair. Nici măcar acoperișurile nu-i erau familiare, se gândi ea pierdută. Acele acoperișuri pe care se cățăraseră când fusese mică și apoi adolescentă, pe drumul către maturitate. Privi atentă marginea și apoi scoase capul pe fereastră pentru a măsura distanța și ferestrele dintre locul în care se afla ea și vârf. Acoperișul avea întotdeauna un fel de vrajă asupra ei. Întotdeauna fusese singurul loc în care Diggory nu reușise să o ajungă. Așa că, de fiecare dată când primea o sarcină care o ducea pe cele mai înalte clădiri din Londra, acest lucru nu putea decât să o bucure. Și asta pentru că riscul de a fi prins sau spânzurat pentru furt din cauza vreunui nă-tâng era de preferat decât teroarea pe care Diggory avusese grijă să o instaureze zilnic.

Cleopatra își ridică fustele și își scoase pantofii. Îi aruncă sub cel mai apropiat pat, unde aterizară cu o bufnitură înfundată. Făcu la fel cu ciorapii.

Îndreptându-se, își trase rochia la loc. Puse piciorul stâng pe margine și se ridică încet. Privi pământul de dedesubt.

Desigur, cățăratul fusese întotdeauna mai ușor când purta pantalonii de băiat și o cămașă strânsă. O singură greșeală, un picior agățat în cusăturile rochiei, și avea să aterizeze pe lespezile de piatră ca și cum nu ar fi fost altceva decât o amintire dragă doar familiei ei restrânse. Însă atracția față de acoperiș fusese întotdeauna mai mare.

Ridicându-se pe vârfuri, ajunse la marginea de deasupra capului. Atinse cu degetele piatra rece și, prinzându-se de ea, se târî încet către următoarea margine. Îi alunecară ochelarii. Îngheță. Blestemându-și vederea și dependența de acele lentile, făcu o pauză pentru a-și așeza ochelarii înainte de continua să se cațăre. Cu fiecare pas care o ducea mai departe și mai departe, teroarea dispărea și era înlocuită de o tăcere solitară pe care se deprinsese să o aibă de-a lungul anilor.

Își continuă drumul încet, hotărâtă să nu se oprească. În final, ajunse pe acoperișul de metal. Plăcile zimțate îi ofereau un punct de sprijin solid pentru a păși în drumul către horn.

Sprijinindu-se de cărămizile reci, privi orașul de dedesubt, Londra. Prin ceața fadă a nopții, se vedeau stelele strălucind glorioase. Acest moment îi aparținea Cleopatrei, nu lui Broderick sau lui Lady Chatham și familiei ei, iar acolo sus, chiar și pentru câteva clipe, nu aparținea de nimeni, nu trebuia să fie a nimănui.

Zâmbi, savurând acel triumf, chiar dacă era mic, pentru că acum era liberă.

Capitolul 14

– Iar a dispărut.

Adair deja parcă nu mai auzea. Doar acesta putea fi motivul pentru care prin vacarmul fără sens organizat de cumnata lui nu-l înțelese pe Niall.

– Poftim? zise el, neavând însă dubii la identitatea persoanei la care se referea.

O venă pulsă puternic pe chipul dur al lui Niall, șlefuit de amintirile străzii.

– Nu aici, bolborosi el cu un accent londonez. Ryker vrea să mergem în biroul lui.

Porniră imediat împreună, unul lângă celălalt. Domnii frumoși îmbrăcați și femeile care purtau rochii de satin se grăbiră să se dea la o parte. Dar asta fusese întotdeauna reacția îngrozită a tuturor celor din lumea bună de când fuseseră forțați să participe la evenimente în înalta societate. Nu era o reacție doar din partea lumii bune. Bărbații, femeile și copiii de pe străzile din St. Giles îi priveau cu aceeași groază și uimire. Doar Cleopatra fusese neînfricătată în preajma lui, vorbindu-i liber. Dar spunându-i puține lucruri, îl avertiză o voce de undeva de prin cotloanele minții.

Frații lui erau deosebit de suspicioși... Nu, erau precauți cu Cleopatra. „Sau poate că tu nu ești suficient de prevăzător cu femeia aceea înfocată.”

La naiba!

Grăbind pasul, Adair ajunsese primul în biroul lui Ryker. Nu se mai sinchisi să bată la ușă și intră. Niall era în urma lui.

Ryker stătea în spatele biroului, dându-le ordine celor patru paznici de la Iadul și Păcatul pe care îi desemnase să lucreze ca servitori în aripa în care locuia Cleopatra.

– Deja am cercetat odaia copilului și am doi bărbați afară și altul în interior, la ușă de legătură, îl auzi pe Flannagan. Unul la fereastră...

Cu urechile ciulite la acea înșiruire, Adair înaintă, alăturându-se paznicului mai tânăr.

— Crezi că i-ar face rău copilului? îi întrerupse el, neputând să-și explice disconfortul pe care îl simțea în prezența lui Ryker.

Greșea dacă se aștepta ca fratele lui să aibă încredere că un Kil-loran nu avea să-i facă rău copilului lui. Și totuși, instinctul, care îi asigurase existența mizerabilă de mai bine de treizeci de ani pe acest pământ, nu se înșelase până acum. Ryker îi ordonă ceva în surdină celui alt bărbat, care încuviință și se grăbi să iasă.

— A dispărut, zise Ryker tăios, uitându-se la Adair.

„Mă păzești? Încă nu ai încredere în mine?”

Părea că îi aude vocea slabă.

— Milord? întrebă Covington, unul dintre paznicii care rămăsese-ră, scoțându-l pe Adair din starea de visare.

Îmbrăcați în uniforme purpurii, hainele erau singurul lucru care le dădea mușchilor lor bine conturați alura unor servitori.

— Mai cercetează o dată sala de bal. Tu și Kipling, ordonă Ryker.

Ce doi bărbați tăsniră pe lângă Niall, care stătea la ușă pe post de santinelă, iar Adair îi urmări plecând. „Unde naiba este?”

— Nu crezi că exagerăm, totuși? Poate că doamna a ieșit afară pentru că voia să ia aer sau...

Simțind privirile uimite ale fraților săi, Adair se înroși.

— Vreau să cauți prin apartamentele mele principale, îi replică Ryker pe un ton care îi dădu de înțeles exact ce credea despre dispariția Cleopatrei.

— Iar Niall, tu...

Ușa se deschise larg, iar Penelope intră valvârtej.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea, închizând ușa rapid în urma ei. Gestul silențios contrasta cu tonul folosit. Sunt paznici care aleargă care încotro în casa asta, Ryker!

— Ai zis că a dispărut, zise el printre dinți.

Penelope își puse mâinile în sold.

— Ți-am zis că s-a grăbit să iasă, dar o caut eu.

— Pentru că erai îngrijorată, continuă el, făcându-i semn lui Niall să iasă.

Tânără vicontesă ridică mâinile în aer.

– Eram îngrijorată pentru ea, pentru tânăra femeie, ripostă exasperată. Sunt îngrijorată pentru tânăra femeie, repetă ea dezgustată, apoi se întoarce către Adair, ignorându-l pe soțul ei.

– Când ai vorbit cu Cleo, ți-a dat vreun indiciu că era supărată? După ce ai plecat tu, era... sobră.

Îi povesti despre ce vorbiseră. Se tachinaseră și conversaseră și, cu excepția unor fiori întunecați pe care îi citi în ochii ei la amintirea numelui lui Diggory, nu observase altceva.

– Apoi despre ce ai vorbit cu ea?

– Despre... perspectivele ei de căsătorie.

Pe scurt, discutaseră despre singurele motive pentru care Cleopatra era acolo. Simți un gust amar și înțepător umplându-i gura... Unul neplăcut, care semăna teribil de mult cu... gelozia.

– Indiferent ce ați discutat, vreau să o găsiți, zise Ryker tăios. Adair?

Cu o încuviințare bruscă, ieși din biroul lui Ryker. De îndată ce ajunse pe hol și închise ușa, o auzi pe Penelope luându-i apărarea Cleopatrei. Lăsând cearta în urmă, Adair grăbi pașii pe coridor.

„Unde e? Unde e?”

În ciuda reținerilor fraților lui, Adair nu credea că ea venise acolo pentru a face rău cuiva. Ce motiv ar fi avut să alimenteze cearta și ura dintre familiile lor?

– Ai uitat cum e să fii în preajma celor de teapa lui Diggory, te-ai îndepărtat de astfel de persoane de prea mult timp, bolborosi el pentru sine, urcând scările către camerele principale.

Ajuns acolo, făcu o pauză. Fratele său era atât de convins că fata avea să caute cu îndrăzneală și fără rușine în acele camere! În tot acest timp, scurt, de altfel, cunoscând-o pe Cleopatra, niciodată nu ar fi făcut ce se așteptau de la ea, cu atât mai puțin să meargă undeva unde putea fi ușor găsită.

Sprîjinindu-și bărbia în palmă, se lovi ușor cu arătătorul peste obraz. „Gândește. Gândește!” În noaptea în care se strecurase din camerele ei cum ieșise? Nu pe ușă, ci pe... Se opri.

„Pe fereastră.”

Porni de îndată, știind exact unde avea să o găsească. Ignorând ordinele lui Ryker, Adair se grăbi să ajungă la următorul etaj, unde erau camerele lui și ale Cleopatrei, unele lângă altele. Împinse ușa de la camera ei și cercetă interiorul. Gol. Nici nu se așteptase să fie

acolo. Mijind ochii în întuneric, se concentră asupra ferestrei – cea închisă. Nu o folosise pe aceea. De ce ar fi făcut-o? Dacă era una mai sus, mai aproape de acoperiș... Rugându-se să nu aibă dreptate, deși știa că avea, Adair se grăbi către scara servitorilor și urcă spre camerele mici și acum aglomerate.

Cum clubul luase foc și nici unul dintre oamenii care lucrau pentru ei nu avea unde să stea până ce reparațiile nu erau gata, Ryker și Penelope, Niall și Diana, și Robert și Helena umpluseră toate spațiile disponibile cu personalul pribeag. Deschise ușa, și un val de aer rece, de noapte, îl lovi, punând stăpânire pe tot holul. Frica îl ținu preț de câteva momente pe loc, dar apoi se avântă înainte. O fâșie dintr-un material alb se ivea de sub unul dintre paturile din apropiere. Îngenunchind, ridică materialul și găsi și perechea de pantofi ascunși în grabă.

– La naiba cu tine, Cleopatra Killoran! șopti el.

Lăsă pantofii să cadă, apoi se descălță de cizme și de ciorapi. Urma să scoată jacheta. Iar câteva momente mai târziu, Adair Thorne – care își jurase la vârsta de cincisprezece ani că urcase pe ultimul acoperiș din viața lui – se trezi cățărându-se pe marginea îngustă a ferestrei, către acoperișul casei fratelui său din frumosul Mayfair.

Nu mai făcuse asta de cincisprezece ani, însă abilitățile și pașii pe care îi perfecționase când fusese mic rămăseseră la fel de bine impregnați în mintea lui. Însă înălțimea și masa musculară făceau ca urcarea să fie înceată. Concentrându-se pe fiecare așezare a mâinii și a picioarelor, se ridică mai sus, mai sus. Se opri la capătul pervazului de sus și privi în jos către cei peste treizeci de metri dintre el și lespezile de piatră. Simți un gol în stomac și închise rapid ochii. Dumnezeu, cât detestase această sarcină pe care Diggory i-o dăduse cu ani în urmă!

„Să nu te uiți niciodată în jos!“ Era o lecție blestemată pe care o uitase în cel mai nepotrivit moment.

„Întotdeauna să te concentrezi pe drumul care duce în sus.“

Așteptând ca inima să i se liniștească, se prinse cu forță de marginea acoperișului. Cu respirația întretăiată din cauza fricii și a efortului, Adair se ridică deasupra... și o găsi imediat pe Cleopatra.

Privirile li se întâlniră.

Bineînțeles că trebuia să fie în locul cel mai înalt, acea porțiune cumva încadrată de tot felul de forme, de suișuri și coborâșuri

de lângă horn. Iar ticăitul ceasului lui intern porni iarăși, mai nebu-nește, în ritmuri mai alerte, inundându-l de un sentiment pe care nu se mai crezuse în stare să-l simtă pentru un Killoran – teamă. Încercă să vorbească.

– Urci și tu pe acoperiș, îi zise ea.

Dispăruse și riscase să-și rupă gâtul ăla nenorocit de lung și frumos, și asta avea să-i spună?

Numără până la zece, iar când se trezi tot pe nenorocitele de plăci de metal, mai numără o dată.

– Drăguț, nu-i așa? îl întrebă ea cu o delicatețe în ochi și cu privirea călătorind peste străzile din Mayfair.

Acea delicatețe ucisese dorința lui arzătoare de a-i trânti o mare de blesteme și injurii pe care le pregătise special pentru urechile ei. Lui Adair îi plăcea de ea așa. Adevărată, deschisă și sinceră. Privi către ceea ce vedea ea.

– Întotdeauna mi-a plăcut aici sus, zise ea pe un ton plin de dorință.

El își încrucișă brațele la piept, în spatele ei.

– Eu nu am văzut nimic aici, în afară de motivele pentru care ajungeam să fiu aici, zise el încet.

Pentru a fura, pentru a evada. Niciodată nu fusese vorba de frumusețe sau de pace în aceste acțiuni. Cleopatra se ridică, iar el se apropie grăbit de ea, însă diavolița deja își ridicase fustele și sări de pe cornișă.

– Nu sunt de acord.

– Așa cum ești obișnuită să faci, comentă el, făcându-i semn cu ochiul pentru a îndulci acea remarcă serioasă.

– Când ești așa de sus, nimeni nu te poate atinge. Doar dacă urcă după tine și te obligă să cobori ori te rănește...

„Să te rănesc.“ Își simțea interiorul clocotind. Ea trăise toată viața cu Diggory, pe când Adair întotdeauna crezuse că moartea era preferabilă traiului cu acel diavol întunecat. Trase încet aer în piept.

– Aici, oricine e liber. Tu deții controlul. Nu sunt vânzătorii supărați, sau trăsuri care se mișcă repede, sau polițiști prin preajmă. Ești doar tu – Cleopatra își lăsă capul pe spate, uitându-se către cerul nopții –, împreună cu stelele și luna.

Nu mai putea să respire, era ca și cum aerul i se blocase în piept. Cum Cleopatra era distrasă de priveliște, își oferă timp pentru

a o privi. Diamantele din tiara ei străluceau care parcă voiau să ega-
leze strălucirea din ochii ei.

Părul îi era despletit pe umerii înguști și, Dumnezeu să-l ierte, în
nebunia acestui interludiu furat, era complet vrăjit de ea. Nevoia de
a-i aranja șuvițele și de a-i expune gâtul delicat era atât de apăsătoare
încât se simțea înfometat fizic.

– Nu am observat până acum, zise el încet.

„Nu am observat-o nici pe ea, dincolo de numele ei și de propria
ură față de familia ei.“

– Păcat, replică ea cu aceeași naturalețe pe care o avea când spu-
nea lucruri pe care le credea evidente, trezindu-l din visare.

Ea îl privi, iar el mulțumi Cerului că era întuneric, iar lipsa lumi-
nii îi ascunse stânjeneala. Pentru numele lui Dumnezeu, roșise! Ce
naiba i se întâmplase? Ea îl privi suspicioasă, iar pentru a-și alunga
din minte toate întrebările legate de modul în care o studiasse mai
devreme, își înclină bărbia.

– Nu sunt așa de multe stele în Londra.

El chicoti.

– Când eram mic, credeam că nu avem lună.

– De acolo vin uimirea și frumusețea, zise ea pe un ton exuberant
de tânăr, arătându-i frânturi ale femeii care ar fi putut să fie dacă s-ar
fi născut într-o familie nobilă.

Îl bătu cu o mână pe piept când amândoi erau întinși pe spate,
atât de aproape încât umerii lor se întâlneau.

– Uite!

– E cerul nopții, zise el, înclinându-și capul pentru a o vedea.

Cleopatra ridică un deget deasupra capului.

– Am zis, uite!

El rânji. Avea capacitatea de a conduce și de a comanda până și
armata regelui.

– Ce trebuie să văd?

– Acolo, murmură ea, arătând cu vârful mânușii albe către norul
gri care se plimba pe cer. Trebuie să înveți să urmărești norii.

Aceștia se mișcă, făcând loc unor stele singuratice, stră-
lucitoare. După câteva clipe, mai trecu un nor, ascunzând din
nou comori.

– Mă simțeam intotdeauna de parcă deschideam un cadou, spuse
ea încet, lăsându-și mâna să cadă lângă ea.

Degetele ei le acoperiseră pe ale lui, și cu coada ochiului, el privi acea atingere.

– Mult mai special dacă ele erau întotdeauna acolo, continuă ea, aparent neafectată.

– Hm, murmură el, uitându-se cu atenție la cerul nopții. Nu am gândit niciodată în felul acesta.

La fel cum nu crezuse că Cleopatra putea să fie diferită de ceea ce era.

– Dacă mă uitam suficient de mult la cer, uitam de toate, zise ea, întinzându-și palmele deasupra. Asta m-a salvat în perioadele cele mai rele.

Toți avuseseră zilele lor întunecate. Fiecare persoană născută și crescută pe străzi era incredibil de marcată de lupta aceasta. Adair, Calum, Niall, Ryker și Helena fuseseră torturați de Diggory în feluri diferite. Prin ce suferințe trecuse femeia asta? Dintr-odată, el, care nu avusese altceva în afară de ură pentru ea și pentru legătura ei cu acel bărbat, își dori ca ea să nu fi cunoscut cruzimea și suferința din cauza lui.

– Te-a rănit, se forță el să zică în tăcerea nopții.

Acel adevăr redefinea complet modul în care își permisesese să se uite la ea și la familia ei și să o judece. Ea îl lovi încet cu cotul.

– Ce credeai, că doar voi ați fost răniți de mâinile lui?

Nu se lăsă impresionat sau mai degrabă prostid de ușurința cu care îi adresă acea întrebare. Fiind el însuși un maestru în deghizarea propriilor emoții și sentimente, recunoștea cu ușurință acest talent la alții.

Și-o imaginase ca pe unul de al lor, când, de fapt... Cleopatra era mai mult ca Adair și frații lui, nu semăna cu ticălosul Diggory.

– A fost un monstru, zise Adair sobru.

Când ea nu-i răspunse, frustrarea lui crescuse.

– Nu vrei să confirmi sau să negi? continuă el.

Oare asta vorbea din nou despre loialitatea ei?

– Ce e de confirmat sau de negat? Toată lumea îl cunoștea și își aduce aminte de Diggory exact pentru ceea ce era.

– Atunci de ce ai rămas cu el? întrebă Adair, parcă rugând-o să răspundă, fiindcă răspunsul ei conta atât de mult.

Cleopatra se întoarse pe o parte și își lăsă capul în mâna sprijinită în cot, în așa fel încât să se poată uita la el.

— Ar fi trebuit să fug? Așa cum ai făcut tu, Black, Marksman și Dabney cu sora voastră?

Oare de ce suna mai mult ca o acuzație? Iar îi întorsese vorba în loc să-i răspundă.

— Ai trăit pe străzi. Spune-mi ce opțiuni erau pentru mine și surorile mele, dintre care una este aproape oarbă?

El tresări. Nu știuse asta despre ea. Dar, până la urmă, aceste zile îi arătaseră cât de puțin știa despre clanul Killoran.

— Sora ta v-a avut pe voi, iar voi ați avut grijă de ea. Noi l-am avut pe Broderick.

— Ar fi putut să vă ia și să fugă.

Așa cum făcuseră Adair și frații lui. Ea râse cinic.

— Nu știi nimic despre fratele meu.

Iar buzele ei strânse puternic nu indicau că avea să-i mai împărtășească altceva despre Broderick Killoran. Își dădu seama cât de puțin știa cu adevărat despre Cleopatra sau despre oricare dintre membrii familiei ei. Era una din trei surori.

Opțiunile și viitorul erau întunecate și limitate pentru cineva cu poziția lor, darămite pentru femei. Cele mai multe ajungeau să se prostitueze pe stradă, în bordeluri; doar câteva se măritau, iar restul rămâneau suflete nefericite luate de moarte mult prea curând.

— Ele sunt motivul pentru care ești aici.

Ea încuviință. Avea să facă pereche cu unul dintre nobilii pe care îi nu-i suporta, deși nu-și dorea asta. Se întoarse și el într-o parte, copiindu-i poziția trupului, astfel că privirile li se întâlneau.

— Atunci de ce ai plecat din sala de bal – plină de potențiali pețitori, gândi el – și ai venit aici?

Disparația ei neobișnuită pusese casa pe jar.

— Mă caută, presupun. De asta ești aici? În căutarea unui Killoran care cu siguranță a venit să ucidă pe cineva și să fure ceva în timp ce voi toți sunteți distrași de altele?

Dincolo de dezgustul pe care îl simți în tonul vocii ei, simți o recunoaștere a sentimentului de durere. Irritată, încercă să se ridice.

Adair se ridică rapid, prinzând-o de mână înainte să fugă.

— Frații mei s-au îngrijorat și s-au gândit să nu faci vreo prostie, admise el. Cumnata mea este cu adevărat îngrijorată pentru tine.

Ea ridică bărbia.

— Și tu?

Ce era cu el?

— Eram mai mult curios să văd de ce ai fugit din sala de bal.

Cum naiba trecuse de la starea de a o tachina și a o provoca pe femeia din fața lui la a avea încredere că nu era nimic neobișnuit în prezența ei acolo? Era culmea prostiei. Pentru numele lui Dumnezeu, se afla pe acoperișul lui Ryker! Și totuși, știa. Prin lentilele ei murdare, îl fixă cu privirea.

— Stai, murmură el, ridicându-i ochelarii de pe nas.

Își scoase cămașa din pantaloni și îi șterse ochelarii cu materialul.

— Nu te-ai mai uita așa dacă din când în când ți-ai șterge ochelarii.

Dinții ei drepti și albi străluciră în întuneric.

— Poți să minți din când în când și tu.

El făcu o pauză.

— Știi, zise el, șoptindu-i în glumă. Glumeam.

Ea pufni.

— Nu credeam că ești în stare de asta.

Adair îi dădu ochelarii.

— Păi, se pare că amândoi știm mai puține despre celălalt decât credeam, nu-i așa?

Ezitând, Cleopatra acceptă ramele delicate și le așază la loc.

— Așa e, zise ea morocânoasă.

El privi către cer.

— Numele lui era Oswyn.

Ea îl privi cu ochii mari, confuză.

— M-ai întrebat cine m-a trădat. Numele lui era Oswyn, un bărbat care a fost cu noi de când ne-am eliberat de Diggory, prima persoană pe care am angajat-o la clubul nostru. El a dat-o pe Diana pe mâna lui Diggory.

Ea îi cercetă fața, în tăcere preț de câteva momente.

— Îmi oferi prietenia ta, Thorne?

„Prietenie.“ Ascultă cuvântul și îl răspândi în minte și în suflet. Prietenia implica încredere și emoții. Presupunea să aibă grijă unul de altul și să-i ofere celuiălalt bucăți din sine. Oare putea o persoană care fusese învățată să urască să fie prietenă cu omul pe care îl urâse? Sau cu o femeie pe care își dorea nebunește să o sărute, era menită unui bărbat nobil pe care mai târziu Adair avea, cu siguranță, să-l

vadă în clubul lui? Greșise că o ținuse la distanță. Ea îl privea încruntată, întrebătoare.

– Prietenie, repetă el, întinzându-i mâna, oferindu-i pentru prima dată o ofertă de pace.

Cleopatra zâmbi... și acceptă.

Capitolul 15

În următoarele două săptămâni, Cleopatra avu anumite certitudini. Prima: în ciuda averii pe care o putea aduce într-o căsnicie, banii nu erau suficienți pentru a-i tenta pe lorzii disperați după îmbogățire. A doua: încă își dorea cu adevărat și, bineînțeles, în secret să danseze la toate balurile pe care fusese nevoită să le îndure în calitate de debutantă sau, mai bine zis, ciudățenie pentru înalta societate. A treia: întotdeauna putea să conteze pe faptul că Adair Thorne era în apropiere. Și a patra: în ciuda faptului că Ryker Black, cel care încă avea indoieli în privința ei, îl desemnase pe Adair să o urmărească, Cleopatra era incredibil de bucuroasă pentru prezența lui și chiar îl căuta. În fiecare zi.

„Faci asta doar pentru că îți face plăcere discuția pe care o ai cu el despre planurile de reconstrucție a clubului Iadul și Păcatul.“

– Doar atât, bolborosi, ieșind din camera ei.

Făcu o pauză. Văzu un servitor pe care nu-l observase până atunci privind-o cu ochi iscoditori. O cercetă cu dispreț din cap până-n picioare. Judecând după chipul plin de cicatrice și incapacitatea de a părea un servitor obișnuit, putea fi orice numai angajatul unui nobil nu. Un alt paznic pe care Black i-l atribuisese. Cleopatra închise ușa hotărâtă. Nu-l condamna pentru faptul că era prevăzător, dar era ceva iritant în ideea de a fi urmărită pas cu pas, analizată mai ceva ca în momentele trăite pe străzile din St. Giles.

– Unde crezi că te duci? se zburli paznicul în spatele ei.

Cleopatra încremeni. Accentul lui londonez îi confirmă tot ceea ce percepusese deja despre originile și rolul lui acolo. Înclinându-și capul, îi privi batjocoritor.

– Nu răspund în fața ta, zise ea pe un ton rece, fără de cusur, aceiași pe care fratele ei insistase să-l perfecționeze. De data asta, se bucură de puterea pe care cuvintele i-o ofereau în fața acestui bărbat. Un simplu lacheu, îl provoacă ea.

Îi citi ura în ochii albaștri.

– Târfă! răbufni el.

Fusese strigată în moduri mult mai urâte de-a lungul vieții, iar insultele nu o mai impresionau. Și totuși, otrava din cuvintele lui îi dădu un fior pe șira spinării. Îi rânji rece și batjocoritor.

– Dat fiind că te-a născut o târfă, cred că ai destulă experiență în a le recunoaște.

Bărbatul încremeni, apoi se încruntă teribil. Învingătoare, își ridică fustele și porni înainte.

– Târfă! strigă el în urma ei.

Ignorându-l pe paznic, ajunsese la ușa lui Adair și, deși în fiecare dimineață se obișnuise să bată, de data aceasta, dornică să scape de ticălosul de pe străzi, intră direct. Așezat în spatele biroului din mahon, cu un creion în mână, Adair ridică privirea din planurile de reconstrucție.

– Ai întârziat, observă el rânjind, ceea ce alungă din tensiunea pe care ea o simțise în ultima conversație.

– Nu mi-am dat seama că m-ai angajat să lucrez pentru tine.

Închizând ușa în urma ei, se grăbi să i se alăture la birou, unde deja avea un scaun special pentru ea – scaunul ei.

– Dacă e așa, trebuie să recunosc că am uitat să negociem termenii salariului meu, vorbindu-i târăgănat și afectat și așezându-se pe scaunul din stejar tip Carver.

El ridică din umeri.

– Iar eu care credeam că doar erai dornică să faci ceva, orice care să aibă legătură cu o sală de jocuri, îi zise el, amintindu-i de propriile cuvinte.

Atentă, analiză schimbările pe care el le făcuse în acea dimineață și îi evită privirea. Se temea să nu vadă prea multe. Se temea că și-ar fi dat seama că îi plăcea compania lui și că își dorea să fie acolo. Adair începu din nou să noteze, iar ea îl studie în tăcere destul de mult timp.

– Observ că frații tăi nu sunt prea preocupați de noile planuri.

Îl văzuse doar pe Adair în acea cameră ocupându-se de detaliile legate de Iadul și Păcatul. Cu doar câteva săptămâni în urmă, i-ar fi spus, fără îndoială, să se ducă naibii cu toate întrebările ei; acum se juca cu vârful creionului lovindu-l de birou ca și cum ar fi fredonat o melodie.

– Rolul de proprietar mi-a rămas... mie.

Cuvintele și ochii lui nu-l dădeau de gol, dar tocmai asta îi trezi interesul. Ryker Black, unul dintre cei mai temuți oameni de pe străzile din St. Giles, îi dăduse controlul clubului lui... Adair? În ciuda relației aparent nonșalante care se crease între ei, nu se aștepta ca el să-i răspundă la o astfel de întrebare. Ar fi considerat asta drept gest de spion pentru Broderick.

– Nu am crezut că o să fiu martoră la ziua în care Black o să renunțe la control în fața cuiva, se aventură ea, curiozitatea făcând-o să uite de orice urmă de ezitare.

Adair bombăni nemulțumit. Bărbatul acesta părea că nu avea încredere deloc în alții, iar asta spunea multe, dat fiind că în toată viața ei întâlnise tot felul de oameni cu care se întovărășise sau pe care ajunsese să-i numească familie. Renunță să-și satisfacă acea curiozitate și își concentră eforturile asupra foilor din fața ei.

– Mi-ai urmat sfatul până la urmă, observă ea, indicând zonele private din sala de jocuri pe care el intenționa să le așeze în noul Iadul și Păcatul.

– Ai avut dreptate, zise Adair, aruncând creionul și pocnindu-și încheieturile. Era o pierdere de spațiu prea mare ca să nu adăugăm mese. Pierdere pe care nu am fi putut să o recuperăm.

Cleopatra se aplecă, studiind totul cu interes. Își petrecuse toată viața urându-i pe Adair Thorne și pe familia lui. Și totuși, obligat să aleagă între a-și crește averea pe spatele femeilor disperate sau a pierde din profit, alesese ultima variantă. Acestea nu erau acțiunile unui dușman, erau semnele unui om bun.

– Ești tăcută, îi zise el cu familiaritatea cuiva care ajunsese să o cunoască în ultimele trei săptămâni.

– Întotdeauna sunt tăcută, îi răspunse ea, jucându-se cu mucia biroului.

Observă că el îi văzuse mișcarea care trăda neliniște, așa că își coborî mâinile în poală.

– Mai mult decât de obicei. Nu ești de acord?

– Și ar conta dacă aș fi? ripostă ea.

El îi zâmbi cu dinții drepecți și frumoși, într-un mod care îi făcea inima să se topească.

– Acum trei săptămâni aș fi zis că nu.

Cât de multe se schimbaseră în trei săptămâni!

– Și acum?

El își întinse picioarele și le încrucișă la glezne, într-o poziție neglijentă.

– Acum văd cât de deșteaptă ești când vine vorba de jocuri și afaceri și aș fi un prost dacă nu ți-aș lua sugestiile în considerare.

Nu doar că îi evaluase ideile, ci acționase în consecință, făcând planuri pentru a-și schimba clubul. Ea își simțea inima cântând de bucurie. Se întâmplase asta într-o lume în care opiniile femeilor nu erau solicitate, darămite bine primite. Adair îi aprecia mintea și istețimea. Și chiar era un lucru mare. El o privi contemplativ, fixându-se asupra chipului ei.

– Cu siguranță, ești mult mai inteligentă decât am crezut vreodată că poate fi un Killoran.

„Te-a urât pentru că împarți același sânge cu Broderick. Dar tu nu ești un Killoran“, o tot ademenea o voce în interioară, trezind-o din reverie. Respiră ușurată când Adair schimbă subiectul, revenind la Iadul și Păcatul.

– Ce părere ai despre spațiul pe care l-am ales pentru mesele adiționale de joc?

Întinzându-se, împinse paginile pe care le priviseră și scoase o foaie de dedesubt. O întinse în fața ei. Cleopatra se plimbă cu privirea pe pagină și cu vârful degetului arătător numără mesele de whist, noroc și faraon.

Zonele care înainte erau folosite pentru prostituate și clienții lor fuseseră transformate.

– Ce o să se întâmple cu femeile care obișnuiau să doarmă acolo? Presupun că a trebuit să renunți la multe dintre ele.

Oare câte femei fugărise Diggory, considerându-le prea bătrâne pentru a-și atinge scopurile, pentru a servi așa cum o făcuseră în tinerețe, și câte aruncase în stradă? Adair clătină din cap.

– Nu am fugărit pe nimeni, zise el, scoțând un trabuc din jachetă. Îmi permiți?

O întreba pe ea? Nici un bărbat dintre cei angajați de fratele ei sau din clienții clubului nu ezitase niciodată să bea, să parieze sau să fumeze în prezența ei. Fără cuvinte, îi făcu semn cu mâna că era de acord, urmărindu-i mișcările încete în timp ce se ridică și-l aprinse la una din lumânările din apropiere.

– Nu am renunțat la nici una dintre femei odată ce am făcut schimbările, îi clarifică el, înaintând. Făcu o pauză și trase din

trabuc. Au rămas ca servitoare, cârciumărese, crupieri, o lămuri expirând fumul.

– Asta sigur nu v-a ajutat să creșteți profitul.

Adair scoase fumul prin colțul gurii.

– Nu, nu ne-a ajutat.

Pe măsură ce el continua, Cleopatra privea foaia în continuare.

– Atunci de ce ați făcut-o? se trezi ea întrebând, fără să fi intenționat asta.

Văzându-i sprânceana ridicată, continuă grăbită:

– Nu puteți să faceți competiție cu Bârlogul Diavolului cât timp noi oferim prostituție și voi nu. Și acum, chiar și în declin și știind că tot crește clubul nostru, încă alegeți să renunțați la asta. De ce? continuă ea, dorindu-și să înțeleagă.

Adair scutură trabucul într-o scrumieră mică din cristal.

– Fratele meu... Ryker, începu el, a luat această decizie după ce a fost convins de soția lui.

Altă dată, faptul că Black fusese redus la tăcere de o lady ar fi făcut-o pe Cleopatra să râdă. Nu și acum.

– Dat fiind cât ne-au scăzut cifrele – strânse din buze –, nu știu cât de înțeleaptă a fost decizia pentru club.

Ea lăsă foaia și începu să miște palma pentru a risipi fumul și a-l vedea mai bine.

– Te-ai îndoit de asta și ai văzut că ai dreptate, urmărind cifrele – așa cum el însuși îi spusese –, și totuși, ai fost lăsat la conducerea clubului. Ai fi putut să reinstaurezi fosta politică și să oferi târfe clienților tăi. Ai ales să nu faci asta. De ce?

Pentru că, până la urmă, fratelui ei nu-i păsa de nimic în afară de banii care intrau la Bârlogul Diavolului. Oricine sau orice putea fi sacrificat, așa cum demonstra prezența Cleopatrei în casa lui Black. Adair mai trase din trabuc.

– M-am gândit la asta, admise el sobru. M-am și certat cu frații mei în trecut din cauza schimbărilor pe care Ryker și soția lui le-au impus.

Dacă ea făcea vreo mișcare sau scotea vreun cuvânt, el nu mai avea să spună nimic. Ajunsese să-l cunoască. Cleopatra așteptă.

– Până la urmă, începu el încet, în timp ce stinse trabucul în scrumiera de cristal, m-am gândit la perioada când eram doar un băiețel care rămăsese orfan.

Ea ingheță, temându-se să se miște, ca nu cumva să-i taie elanul.

– Am fost singur, un băiat care a trebuit să se descurce. Diggory – ea își simți stomacul strângându-se la auzul acelui nume detestat – m-a luat în banda lui. M-a hrănit. Făcu o grimasă. Mâncarea pe care am primit-o abia dacă era comestibilă.

– Împuțită, completă ea, mai mult pentru sine. O mizerie, nimic mai mult.

El încuviință și simți cum o nouă legătură se creează între ei.

– Și toate rațiile, mesele și favorurile erau mereu date în funcție de importanța grupului.

– Așa că te-ai apucat de furat, presupuse ea, ca și cum știa.

Ca și cum fusese la rândul ei disperată.

El încuviință din nou.

– Așa că am furat.

Abia dacă mai auzea vocea lui răgușită.

– Am urât asta, continuă el ca un bărbat pierdut în propriile gânduri teribile, care refuză să rămâne uitată și se întorc să-l bântuie. De fiecare dată mă gândeam la lucrurile pe care le luam. Mi le imaginam ca fiind lucruri care însemnau ceva pentru persoana de la care furam și mă detestam pentru comportamentul meu. Trase aer în piept. Oferind prostituție, mi-am zis că femeile respective au un loc sigur în care pot să doarmă. Că au de mâncare și un acoperiș deasupra capului. Fața i se mișca spasmodic. Încercând să mă conving de asta, am devenit ceea ce detestam. Am devenit...

„Diggory“, se gândi ea.

– Diggory, conchise el. Adair tuși, permițându-i în acea pauză să-l privească rapid. Iar într-o zi, pur și simplu mi-am dat seama că nu vreau să fiu un astfel de bărbat. Acel bărbat, încheie el.

Cât de mult se înșela! Date fiind modul în care îi vorbea Cleopatra, felul în care îi aprecia opinia și grija față de familie, Adair Thorne nu ar fi putut niciodată să fie Diggory. Pe când Cleopatra? Se născuse cu răutatea în vene. Simți încheietura lui pe fața ei. Adair îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească.

– Am greșit mult judecându-te după legătura pe care ai avut-o cu Diggory, zise el încet.

Ea încremeni.

– Faptul că ai făcut parte din banda lui nu este cu nimic diferit de ceea ce am pățit eu sau frații mei.

Doar că... era cu totul diferit.

Încercă să se miște din strânsoarea lui, dar el o ținu locului. Atingeră lui era un amestec de tandrețe și putere, făcând-o să închidă ochii preț de câteva clipe. Fusesse bătută, lovită, bruscată frecvent de brutele întâlnite pe stradă cu care se luptase pentru resturi, dar nici una dintre acele creaturi crude nu îndrăznise să-și pună mâinile pe ea, iar cei care cutezaseră își pierduseră din degete odată cu ascensiunea la putere a lui Broderick.

Nu știuse niciodată că atingerea unui bărbat putea să fie așa – o alinare dulce, care o făcea să-și dorească să se predea puterii îmbrățișării lui încă o dată.

Respirația li se contopea – a lui era un amestec de țigară și cafea, atât de masculină și incitantă. Își aplecă ușor capul, iar Cleopatra îl ridică pe al ei. Aveau să se sărute.

Ușa se deschise larg, cu o rapiditate care îi făcu să-și ridice amândoi capetele.

Ignorând încercările lui Adair de a o ascunde în spatele lui, Cleopatra scoase pumnalul din ghetuță și îl îndreptă către amenințătorul Ryker Black. Și oricât de puține știa lumea, și în special ea, despre nemilosul proprietar de sală de jocuri, Cleopatra își dădu seama din tăcerea lui că clocotea de furie.

Paznicul pe care nu-l cunoștea, dar pe care îl văzuse lângă camera ei îi privea cu un rânjet triumfător.

Adair privi perechea din ușă: Ryker și paznicul Wilson, care lucra la ei de mai bine de zece ani.

Fratele lui era furios.

De când îl știa Adair pe Ryker, omul era un maestru al disimulării. În majoritatea timpului, nimeni nu reușea să pătrundă în lumea gândurilor lui, chiar și atunci când erau mici indicii.

Vena care pulsa nervos în colțul ochiului lui însă era un semn al furiei.

Ryker își mută privirea arzătoare de la Cleopatra la Adair și apoi se opri preț de un moment – unul blestemat – asupra planurilor pentru clubul Iadul și Păcatul.

Înjurând în tăcere, Adair băgă pistolul la brâu.

– De obicei, un ciocănit ar fi fost suficient, trânti el.

Acea venă care avertiza pericolul pulsă și mai tare.

— Domnișoară Killoran, comandă Ryker pe un ton rece. Ne poți scuza.

Iar Cleopatra, care îi câștigase admirația pentru inteligența și pentru mândria ei, stătea acum neînfricată în fața mâniei lui Ryker, ridicându-se și mai mult în ochii lui.

— Aveam treabă aici, Black, i-o reteză ea.

De-a lungul anilor, sora lor, Helena, nu răspunsese furiei oarbe a lui Ryker cu o provocare. Cleopatra era nebună – o nebună curajoasă.

Ochii lui Ryker o luaseră razna, abia reușind să-i potolească mânia.

Ea își ridică piciorul stâng pe scaun și puse cuțitul la loc.

Wilson, odinioară un tânăr care venise la ei să lucreze după ce scăpase de Diggory, se holbă la ea cu un dezgust aproape palpabil.

Văzând că bărbatul se concentrează asupra piciorului ei gol, furia se trezi la viață, iar Adair interveni iute între Cleopatra și Wilson.

— Nu te rog, domnișoară Killoran, mârâi Ryker cu accent londonez.

Cleopatra deschise gura, fără îndoială, pentru a protesta, dar chiar atunci intră Penelope.

„Se transformă într-o adunare“, se gândi Adair.

— Cleopatra, o salută ea veselă, legănând-o pe Paisley. Își înclină bărbia într-un mod ciudat. Te-am căutat. Vrei să ni te alături mie și lui Paisley în odaia copilului?

Cumnata lui se dovedise nebună în mai multe ocazii. Ori cine ar fi crezut altceva decât că această intervenție era un plan de salvare, bine coordonat, în favoarea Cleopatrei nu avea creier deloc. Știind cât de mândră era femeia, Adair se pregăti, așteptându-se ca ea să meargă cot la cot cu Ryker atunci când ieși din spatele lui.

Îi văzu expresia delicată și doritoare când privi către micuță. Bunătatea din ochii ei și zâmbetul dulce puneau în evidență partea maternă a Cleopatrei. În mod ciudat, simți un junghi în piept.

Mutând-o pe Paisley într-o parte, Penelope întinse mâna, iar Cleopatra i se alătură numaidecât. Făcu o pauză în pragul ușii, uitându-se încă o dată pătrunzător către Adair, și ieși.

— În fața odăii copilului, îi zise Ryker printre dinți celui alt bărbat, iar Wilson ieși imediat pentru a executa ordinul.

Adair îl privi plecând, dorindu-și să-i dea un pumn în nas fratelui său pentru că trimisese paznicul după ea de parcă ar fi fost... Ce ar fi fost? Un Killoran? Era exact ceea ce era... Și totuși, ea devenise mult mai mult. Neliniștit, strânse pumnii și se folosi de timpul de care fratele lui avu nevoie pentru a închide ușa ca să se controleze și să-și revină.

— Ce dracului faci? îi vorbi Ryker pe un ton atât de obișnuit de parcă ar fi discutat despre vreme.

Adair bombăni.

— Ea... a avut idei pentru Iadul și Păcatul.

Ryker porni spre el, țâșnind prin cameră și așezându-se de partea opusă a biroului lui Adair.

— I-ai dat planurile pentru club! trăsni el, lovind cu pumnul în birou, vigoarea loviturii făcând registrele să sară și apoi să cadă cu zgomot.

Adair își încrucișă brațele la piept.

— Înțeleg că ai anumite îndoieli.

— Asta crezi tu că am? întrebă Ryker, șoptind într-un mod deosebit de periculos, care i-ar fi făcut pe alții să se cutremure.

Adair însă se luptase cu Ryker de nenumărate ori când erau copii și știa că până și el sângera, la fel ca toți ceilalți.

— Crezi că am îndoieli? E o blestemată de Killoran, care întotdeauna va fi legată de Diggory!

Dumnezeule, cât de mult disprețuia acea amintire! Pentru că era mai mult decât unul dintre bărbații, femeile și copiii care ieșiseră din banda lui Diggory.

— Toți suntem legați pentru totdeauna de Diggory, zise el încet.

Lui Adair îi luase mult să-și dea seama de asta la începuturile lor, însă semăna cu Cleopatra Killoran mai mult decât crezuse vreodată. Ryker clătină din cap.

— E cu totul diferit. Noi l-am părăsit pe acel bastard!

— Ea, ca femeie, a avut mai puține opțiuni decât noi, izbucni el, sătul de încăpățânarea obișnuită a fratelui lui.

„Dar tu nu gândeai la fel în ceea ce o privea pe Cleopatra?” Și totuși, prin faptul că-i împărtășise tot ce-i spusese, îl forțase să vadă viața în moduri în care nu se gândise că ar fi putut să o vadă. Nările fratelui lui ardeau.

— A trăit în toți acești ani cu Diggory și Killoran. Ea și familia ei s-au infiltrat în sala noastră de jocuri, ne-au furat clienții, au încercat să semene neîncrederea între mine și soția mea, ne-au subminat autoritatea ori de câte ori au avut ocazia, iar tu ai încredere în ea? După doar trei săptămâni?

Șocul și superioritatea cu care îi vorbi îl durură pe Adair. Își trecu o mână prin păr. Poate că înnebunise pentru că avea încredere în ea, și totuși, cu fiecare clipă, legătura dintre ei creștea și devenea mai profundă.

— A salvat-o pe Paisley de o doică alcoolică.

Cât de repede uitase fratele său asta!

— Și sunt recunoscător, zise Ryker. Dar asta nu șterge ura dintre familiile noastre, existență de atâta vreme.

Citi în cuvintele lui Ryker că subiectul acela era încheiat și că nu avea de gând să vorbească despre încrederea pe care o puteau avea în Cleopatra Killoran și despre cât de îndreptățit era Adair să facă asta.

— Ce i-ai arătat? îl întrebă fratele său, schimbând subiectul și arătând către paginile înșirate.

Totul. Îi arătase planurile preliminariei și cele finalizate, apoi făcuse schimbări pe baza sfaturilor Cleopatrei. Lăsă tăcerea să se transforme în răspuns. Ryker începu să înjure murdar.

— I-ai arătat tot? Unde dorm bărbații, femeile și copiii în club? Unde mănâncă? Unde ne urmărim clienții?

Adair nu mai avea răbdare.

— Ai zis că e responsabilitatea mea, ripostă el, arătând cu degetul către fratele lui. Tu, Niall și Calum ați decis pe ce drumuri vreți să mergeți și mi-ai lăsat Iadul și Păcatul în grijă.

Ryker se întinse pentru masă.

— *Totul* este al nostru. Toate afacerile blestemate pe care ne-am propus să le pornim împreună.

Trăgând foile din mâinile fratelui său, Adair continuă exasperat:

— Nu ți-am pus în discuție noul rol. Mă aștept să-mi aplici același tratament, zise el, reaşezând hârtiile în teanc.

— Cu siguranță, nici eu nu mi-am pus familia sau pe cei care lucrează la noi în mâinile inamicului, replică Ryker pe un ton enervant de calm.

Adair strânse planurile și încercă să își controleze respirația. Frațele său se îndoaia de capacitatea lui de a avea grijă de cei care lucrau pentru ei? Era cea mai urâtă jignire pentru un om, mai ales unul care trăise toată viață pe stradă.

– Du-te naibii! scuipă el printre dinți.

Și, în ciuda indignării, îl cuprinsesă îndoielile. „Dacă greșești în ceea ce o privește pe Cleopatra? Dacă deja ai făcut asta și ți-ai pus familia și pe cei de la Iadul și Păcatul în pericol?”

Refuză să dea glas acelor îndoieli mult prea familiare, le îngropă. Îi povestise atâtea despre trecutul ei și îi dăduse idei pentru clubul lui. Nu era atât de orbit de furie precum Ryker încât să o judece pe Cleopatra doar pentru faptul că avusese ghinionul să facă parte dintr-o astfel de bandă.

– Nu are rost să continuăm discuția, zise el decisiv. În ciuda încrederii mele și a lui Penelope în Cleopatra – fratele său ridică din sprâncene –, în domnișoara Killoran, se corectă el, tu ești hotărât să nu ai încredere în cuvântul ei.

Ryker își încrucișă brațele la piept.

– Urma să o sâruiți.

Adair scăpă paginile. Nici dacă Ryker ar fi scos un pumnal să-l atace nu ar fi fost atât de șocat. Fratele său știa. Venise și văzuse dintr-o privire bătălia pe care o pierdea de fiecare dată când Cleopatra era prin preajmă.

– Te-am văzut când am intrat, insistă Ryker intransigent. O astfel de apropiere este periculoasă, zise el pe tonul lui direct și calm. Face ca o persoană să devină neglijentă.

– Și ura face același lucru.

Iar a fratelui lui asta făcea.

– Uite, zise Adair, forțându-l pe Ryker să tacă, uită-te aici!

Adair aruncă planurile către fratele său. Prinzându-le, Ryker se încruntă.

– Am zis să te uiți la paginile astea blestemate! îi ceru Adair.

Cu mișcări rigide și precise, fratele lui întinse planurile pe care le evaluase Cleopatra, oferindu-i sfaturi valoroase. Ryker le studie în tăcere, pipăind cu unul dintre degetele pline de bătăături spațiul transformat și mesele adiționale de joc. Apoi făcu o pauză.

– A avut dreptate, zise Adair direct când văzu că Ryker nu-și ridică capul din foi.

Fără tragere de inimă, fratele său îl privi.

– Au fost schimbări înțelepte, recunosc el cu greutate, de parcă cineva îi scoase cuvintele cu cleștele. Dar este culmea prostiei să-i dai unui Killoran o privire de ansamblu, internă, asupra fiecărei mese și asupra oricărui colț din clubul nostru.

– Dacă era pornită să ne facă rău nouă sau clubului, m-ar fi lăsat să continui așa cum intenționam.

– Iar dacă ar fi vrut să ne facă rău nouă sau clubului, ar fi procedat exact așa cum a făcut, rosti Ryker, iar Adair simți o blândete ciudată în argumentul lui, fapt care făcu ca totul să fie și mai frustrant. Pur și simplu, îți cer să fii mai discret în ceea ce o privește. Stă aici până la finele sezonului cel mult. Sau poate că se mărită mai devreme, iar când se va întâmpla asta, nu va mai avea nici un motiv să fie loială sau obligată față de familia noastră.

Adair simți povara cuvintelor auzite, de parcă îl lovise ceva direct în piept. Dat fiind că în trei săptămâni nu apăruse nici un pețitor sau măcar vreun vals ori o plimbare prin parc, fusese mult prea simplu și ușor să uite scopul care o adusese acolo, că venise doar pentru a se căsători cu un nobil și apoi... Apoi ce? Apoi avea să plece? Și nu mai aveau să fie discuții despre Iadul și Păcatul, sau despre cerul Londrei noaptea, sau...

– Adair? îl trezi din gânduri fratele său, articulând cuvintele cu o vădită îngrijorare, ce îl făcu pe Adair să simtă că îi exploda capul. Ești bine?

– Foarte bine, zise el iute. O să am grijă, spuse neliniștit și dorindu-și ca fratele lui să plece ca să rămână singur cu propriile gânduri. Se îndreptă spre birou. Am lucruri de făcut înainte de întâlnirea de astăzi cu Phippen.

Asta cel puțin era adevărat. Recunoscător că Ryker renunțase la acel subiect care era mult prea personal, îl privi până ce ieși pe ușă. Chiar și după ce ieși, ochii îi rămaseră ațintiți pe ușă. Trăgând aer în piept, își acoperi fața cu mâinile.

Fratele lui avea dreptate în parte în privința Cleopatrei. Adair ar fi pariat pe viitorul clubului Iadul și Păcatul că tânăra femeie nu intenționa să facă rău localului lor. Și totuși, dintre toate schimbările menționate, una singură îi făcu să înlemnească și să i se strângă stomacul – ea avea să se căsătorească.

Uniunea ei cu un nobil era singura concluzie conform spuselor fratelui lui... Iar ea, planurile ei... Situația arăta cruzimea clanului Killoran care ar fi trebuit să-i adâncească și mai mult antipatia față de acea familie și să-l facă să se îndoiască de ea.

Și totuși, Dumnezeu să-l ajute, cu toată rațiunea lui și cu toate amenințările și amintirile lui Ryker, se luptă cu nevoia de a se ridica și de a pleca în căutarea ei.

Capitolul 16

Mai târziu în acea seară, Cleopatra îngenunche la capătul leagă-nului, contemplând-o pe micuța care dormea acolo.

Chiar și în prezența enervantului Wilson, cu care avusese ghinionul să se pricopsească din cauza lui Black, a doicii noi, vesele, care se plimba de colo-colo prin încăpere, aranjând așternuturile, camera copilului, Paisley Black, ar fi trebuit să fie ultimul loc în care Cleopatra să-și dorească să fie.

Micuța clipi din ochii incredibil de mari și de albaștri, iar acea privire încetoșată o topi. Din păcate, întotdeauna simțise un soi de calm inexplicabil în preajma copiilor. Ei reprezentau partea cea mai inocentă a sufletului cuiva. La această vârstă, cei fără apărare încă nu-și puteau arăta răutatea pe care era posibil să o poarte în interior. Nu exista nimic în afară de nevoia și dorința de a avea încredere.

Doar că de această dată, fiind acolo cu acel copil, nu era vorba doar despre inocență. Era vorba despre el.

Adair Thorne, pe care aproape că îl sărutase când Ryker Black îi întrerupsese. Luând în considerare acea apariție și absența lui Adair pentru tot restul zilei, nu mai încăpea îndoială că își luase smotocea-lă proverbială din cauza ei.

Se strâmbă. Bineînțeles, fratele ei ar fi fost la fel de vigilent dacă unul din neamul lui Adair ar fi stat la Bârlogul Diavolului. Însă nu precauția lui Black o deranja, ci a lui Adair. Zâmbi trist către micuța cu bucle negre.

Fiica lui Penelope scânci puternic, iar Cleopatra își așeză de îndată degetul în palma ei mică. Degetele fetei îl cuprinseseră numai-decât. Femeia închise ochii, căutând și luându-și speranța din clipa oferită de copilă. Dacă era să fie sinceră cu ea, cel puțin în acele clipe, trebuia să recunoască faptul că era înnebunită și îngrozită de propria persoană.

– Nu am deloc încredere în tine că nu o să încerci să omori fetița de îndată ce o să ai ocazia, strigă Wilson de lângă geam.

Cu brațele încrucișate și cu piciorul stâng sprijinindu-se de pereți, nu era nimic mai mult decât iritarea în persoană. Doica, Beth, păli și își duse mâna la gură pentru a-și ascunde suspinul. O privi pe Cleopatra și apoi pe Wilson. Dacă îndoielile lui Adair o răniseră precum o rană de cuțit, ale acelui bărbatului nu o impresionară deloc, așa cum se întâmpla cu fiecare insultă din partea lui.

– Cu toate prejudecățile tale penibile, e un mare noroc că nu o să fii niciodată mai mult decât un simplu paznic, îi zise ea, uitându-se la copil.

Piciorul lui Wilson căzu pe podea; carpeta groasă înăbuși zgomotul pantofului.

– Nu găsești tu un nobil elegant, ripostă el. Ah, da, am uitat! Poate că ai avere a unei regine, dar nici un gentleman care se respectă nu s-ar căsători cu o ticăloasă ca tine.

Fiind brutalizată și înjosită permanent de Diggory, Cleopatra știa că era inutil să continue ofensiva cu acest om, fiindcă nu putea decât să-i hrănească răutatea. Începu să cânte o melodie care mereu le calmase pe surorile ei când erau mici.

*În timp ce mergeam pe Paradise Street
O tânără domnișoară am întâlnit din întâmplare
Era voluptuoasă la forme și comică la reverențe.
Așa că am strigat: Așteaptă!
Am salutat-o în engleză, iar ea mi-a răspuns clar
Eu sunt Săgeată Neagră din Shakespeare.
Așa că am luat-o de mână
Și am pornit cu ea departe, departe
Și în timp ce mergeam ea mi-a zis
Pe mare ne așteaptă o barcă cu velele-ntinse de vântul ce vine.*

– Trebuie să pleci acum, glumi doica, bătând din palme.

Acel zgomot o făcu pe micuță să deschidă ochii larg.

– Ai auzit-o pe doică, îi strigă Wilson. Ieși din cameră și stai departe de copil!

Beth își puse mâinile în șolduri.

– Nu ea. Tu! clarifică doica.

– Am primit instrucțiuni clare ca asta – făcu semn cu capul către Cleopatra – să nu stea singură cu copilul.

– Eu – tânăra femeie făcu semn – am treburi de doică de făcut.
– Și poți să te ocupi de ele după ce pleacă ea.
– Domnule Wilson, treaba pe care o am de făcut necesită ajutor și, dat fiind că nu am nici o intenție să te rog pe tine, te sfătuiesc să pleci. Acum!

Cu doar câțiva centimetri mai înaltă decât Cleopatra și aproape la fel de slabă, arăta ca un animal fără adăpost. Cleopatra însă învățase de mică faptul că puterea și curajul vin sub toate formele și în toate mărimile. Încercă să nu zâmbească în timp ce doica îl făcu pe paznic să iasă bodogănind pe ușă.

– E un om tare nenorocit, zise femeia de îndată de bărbatul ieși închizând ușa în urma lui. Face atâta zgomot și insultă!

– Nu aveai nevoie de nici un ajutor, nu? o întrebă Cleopatra pe doică, deja înțelegând gestul ei.

– Nu e întru totul adevărat, îi răspunse Beth, rânjind șmecherește. Am tot încercat să-mi dau seama cum aş putea să scap de bruta aia oribilă din momentul în care te-a urmărit aici.

Uimită de gestul de blândețe și de bunătate, o privi pe Beth în timp ce o ridica pe micuța lui Penelope în brațe.

Cleopatra întotdeauna crezuse că poți afla multe despre o persoană după modul în care avea grijă de un copil. Diggory și oamenii lui se năpustiseră de multe ori și insultaseră multe din acele suflete sensibile. Iar multe dintre soțiile lor bete se preocupaseră mai mult de obținerea următoarei carafe decât de progenitura lor. Neașteptata ei apărătoare se purta cu fetița ca și cum ar fi avut în mână coroana unui rege. Copilul care se foia tăcu imediat. După ce o legănă în liniște preț de câteva momente, Beth o așază din nou în pătuț.

Un clic slab se auzi în încăpere, iar Cleopatra privi către intrare. Își simți inima săltând de bucurie când îl văzu pe Adair intrând în cameră. Cu haina lui verde-închis tip Rannoch, cu jacheta neagră și fără lavalieră, nici unul dintre cei care urmau să participe la petrecere în seara aceea nu avea să-l confunde cu un nobil. Și totuși – trecu cu privirea peste fața lui marcată de cicatrice –, cât de mult îl prefera pe Adair Thorne și aspectul lui ușor neglijent, dar teribil de masculin, față de lorzii pompoși, care nu puteau fi deranjați măcar cu un dans! Realizând prea târziu că rămăsese îngenuncheată lângă pătuțul lui Paisley cu ochii ațintiți la Adair, se înroși.

Se uită spre doică și, dintr-o privire, o făcu să iasă de urgență din cameră.

Adair își croi drum către marginea pătuțului lui Paisley, iar Cleopatra își îndreptă atenția spre copil.

– Ai întârziat, zise el pe un ton răgușit, dar în totalitate cumpătat și șoptit, conștient că nu trebuia să ridice vocea dacă voia să nu trezească copilul.

Cleopatra își mușcă buza. Naiba să-l ia! De ce trebuia să fie atent la toate, de ce? Nu putea să fie insuportabil și zgomotos precum paznicul pe care el și Black i-l lăsaseră pe cap? „Pentru că Adair nu voia să fie cu tine...” îi aminti o voce din mintea ei. Pentru el, întotdeauna avea să fie legată de răposatul, din fericire, Diggory, fostul lui șef de bandă.

Ignorându-i mâna întinsă, Cleopatra se ridică singură.

– Ai fost trimis după mine? Întrebă ea încet ca să nu trezească copilul. A venit rândul tău acum, că Wilson e liber pentru noapte?

Adair o privi pătrunzător.

– Te-a jignit? o iscodi.

Ea își ascunse imediat adevăratele trăiri, refuzând să răspundă. Într-o atingere care era un amestec deosebit de tandrețe și de putere, Adair îi cuprinse bărbia între degetul mare și arătător.

– Ce a zis?

Oare acesta era un nou test de caracter? Cleopatra se smuci din strânsoarea lui.

– Nu sunt o turnătoare.

Tăcând preț de câteva momente, Adair o analiză atent.

– Te-a insultat și tu încă nu ai spus nimic?

Ea ridică din umeri, încercând să pară nepăsătoare.

– Nu e cu nimic mai diferit decât tine și neamul tău. Crede că o să omor copilul în timp ce voi dormiți.

Brusc, Adair se încruntă, nervos.

– A zis asta?

Cleopatra lăsă tăcerea să fie un răspuns. Adair începu să arunce cu blesteme și înjurături întunecate.

– Îmi pare rău că te-a tratat așa. O să vorbesc cu el.

Naiba să-l ia pentru că îi păsa și naiba să o ia pentru căldura pe care o simțea văzându-l cum îi lua apărarea! Nu trebuia să-și permită și alte slăbiciuni în privința lui Adair Thorne.

— O să vorbești cu el? pufni ea. Deja te-ai îndoit de mine de prea multe ori.

Îl văzu roșind ușor.

— Și o să continui să fac asta.

„Și cu siguranță o să te arunce în stradă când o să afle adevărul, gândi ea.“

— Atunci, poți mă ignori din nou, zise Cleopatra, făcând un pas pentru a trece de el, având nevoie disperată de spațiu între ei.

Dar el se mișcă odată cu ea. Încercă să facă o nouă mișcare, dar Adair se puse iute în calea ei, împiedicând-o să se retragă. Îi văzu buzele strâmbându-se.

— Asta crezi tu, Cleopatra Killoran? Că mi-am petrecut ziua evitându-te?

— Nu.

Auzînd-o, el se simți ușor mai eliberat.

— Știu sigur că ai făcut asta, i-o trânti ea. Te-ai întâlnit cu Black și ai încheiat întâlnirile noastre.

Se ridică imediat

— Am avut o întâlnire cu constructorul meu.

Cleopatra își mușcă buzele.

— Nu e treaba mea.

Încercă din nou să plece, dar el o prinse de braț, ținând-o în loc.

— Vrei adevărul?

— Ești capabil de asta? izbucni ea, vrînd să se certe cu el.

Își dorea confortul familiar al antipatiei dintre ei. Îl detesta pentru că nu avea să renunțe.

— Ryker încă nu are încredere în tine, îi spuse sincer. Crede că nu vei ezita să ne trădezi familia pentru a obține avantaje.

Iar ea nu avea să facă asta. Nu? Însă totul devenise atât de tulbure în ultimele trei săptămâni! Și-ar fi dorit să-și vâre vârful degetelor în tâmpile și să scoată toată confuzia din capul ei amețit.

— Nu m-ai întrebat ce cred eu, zise el.

— Nu contează, ripostă ea pe un ton aspru.

El își sprijini șoldul de scaun.

— Nu contează? întrebă cu o privire de gheață.

Apropiindu-se, ea îi vorbi încet, atentă la copilul adormit.

– Poți să-mi vorbești liber despre clubul tău blestemat sau despre planurile tale, însă până la urmă nu poți să treci cu vederea faptul că sunt... sora lui Killoran.

Ea suspină când el o prinse de mână și începu să-i scoată mânușa. Cleopatra incremeni și începu să se lupte pentru a se elibera.

– Ce faci, Thorne? întrebă ea, inima bătându-i cu putere în timp ce Adair îi scoase materialul din satin.

O liniște apăsătoare se lăsă în odaia copilului, întreruptă doar de respirația ușoară a acestuia.

Cleopatra privea tâmp către D-ul scrijelit în palmă, un semn care îi marca originile. Fără a scoate un cuvânt, el început să urmărească marginile cicatricei cu arătătorul.

„Oh, Dumnezeuule, oare știe ce înseamnă?” Era o manieră de a-și marca abuzul, pe care ea nu o înțelesese niciodată. De ce ai fi marcat o persoană când nici măcar nu te-ai sinchisit să-i dai un nume?

– Fratele meu se îndoiește de... tine, se corectă el.

Continuă să se joace în palma ei, făcând-o să simtă furnicături în tot trupul.

– Dată fiind istoria familiei noastre de-a lungul anilor, și eu ar trebui să am îndoieli, Cleopatra. Îmi tot amintesc asta. Făcu o pauză. Și totuși, nu am. Nu cred că vei folosi informațiile pe care ți le-am împărtășit împotriva mea, a clubului sau a familiei mele. Și nici nu cred că ești în stare să rănești pe cineva, adăugă el privind către pătuț.

Auzindu-l, își simți inima plină de bucurie. Era un dar pe care îl câștigai pe stradă, mult mai valoros decât orice monedă trecătoare. Îi strânse delicat mâna, trăgând-o către gura lui și sărutând-o în palmă.

Plutea parcă în altă lume în intimitatea aceluia sărut. Sărutul lui contrasta cu toate gesturile lipsite de emoție și mânate numai de nevoi pe care le văzuse între târfele și clienții care le frecventau clubul. Iar delicatețea lui o înnebuni.

„Este prea mult...”

Își dresе glasul și își dezlipi degetele de atingerea lui sub pretextul că trebuia să-și așeze ochelarii.

– Să știi că tot nu merg, zise ea grăbită, schimbând subiectul și vorbind despre motivul pentru care el venise acolo.

Evită să-l lase să continue de teama de a nu adânci și mai mult golul periculos din inima ei. În fiecare zi se depărta mai mult de libertate. Nu avea să aibă un soț cu care să discute liber despre planuri și idei legate de jocuri. După ce văzuse atâtea lucruri despre nobili de-a lungul anilor, era sigură că nici măcar opinia unei soții nu avea să fie posibilă. Și avea să fie blestemată cu povara asta în moduri în care nici Diggory nu reușise să o înfrângă.

Adair clătină încet din cap.

– Nu înțeleg.

– Nu e greu de înțeles. Balul lui Lady B-Beaufort, explică ea. În această seară, zise patetic, încleștându-și degetele.

De parcă ar fi fost vreun alt bal al casei Beaufort la care erau așteptați.

– Nu merg.

Adair se scărpină în sprânceană.

– Nu este acesta singurul motiv pentru care ești aici, pentru a participa la evenimentele din înalta societate?

Nu. Singurul motiv pentru care se afla acolo era căsătoria cu vreun nobil nătâng. Era cu totul altceva, era o diferență vitală, care o făcea să se simtă și mai singură.

– Am zis că nu merg, repetă ea, îndepărtându-se și foșnindu-și fustele din satin. Ce rost are? întrebă ea șoptit. Mă duc la bal după bal, iar rezultatul e același.

Asta ar fi trebuit să o îngrijoreze dacă se gândea ce însemna pentru surorile ei. Închise ochii strâns. „Sunt o bastardă blestemată. Nu vreau să mă căsătoresc cu vreun străin nenorocit. Cu atât mai puțin cu un nobil.“

Țâșni, pornită să iasă din încăpere.

Adair îi puse palmele pe umeri, oprind-o. Atingerea lui era în același timp calmă și o îmbărbăta. Ea, care își jurase că nu avea nevoie de altcineva, se opri, sprijinindu-se de pieptul lui și acceptând suportul pe care i-l oferea.

– Încă spun că îți este mai bine fără prostiile alea legate de dans, îi șopti el la ureche.

Simți fiori delicioși pe șira spinării.

Răse involuntar – acel sunet răgușit, fără de suflare pe care îl auzise de atâtea ori la prostituatele din Bârlogul Diavolului. Deci el credea că dorința ei de a scăpa de festivități avea legătură cu propriile

frustrări din pricină că nu era invitată la dans. Era mai bine ca el să creadă asta decât să afle adevărul, care era mult mai periculos, și anume că ea, care se mândrea cu puterea ei, era înspăimântată de perspectiva unei posibile căsătorii.

— Într-una din aceste zile, Adair Thorne, o să-ți arăt cât te înșeli cu privire la vals.

El îi rânji.

— Nu cred că o să mă poți convinge de asta, iubire, îi zise el, făcându-i cu ochiul.

El se îndepărtă, iar ea simți depărtarea lui ca pe o pierdere. Și iată că realitatea se întoarse. De data aceasta, nu mai avea îndoieli legate de reticența ei. Ba chiar totul era limpede. Avea să aștepte până când era pregătită. Și dacă înainte prezența lui la astfel de afaceri, precum balul, fusese liniștitoare, o oază de calm, acum doar îi amintea de nefericitele ei circumstanțe.

Și asta pentru că ea, cea care jurase să nu-și lase destinul și viitorul în mâinile unui bărbat, se vedea, inexplicabil, alături de un bărbat ca Adair Thorne.

Capitolul 17

Dat fiind că îi avusese pe majoritatea marchizilor de Beaufort în calitate de clienți ai clubului, de-a lungul anilor, Adair le cunoștea viciile și infatuarea, iar majoritatea erau niște idioți.

Niciodată nu-și dăduse seama cât de proști erau până în acea seară. Cleopatra stătea iar pe marginea altui bal, iar nobilii o evitau de parcă avea ciumă, ceea ce arăta profunzimea vanității lor.

Nu era de mirare că nu-și mai dorise o nouă seară infernală. Sau să danseze... cu cineva de acolo.

Scârbit, îi privi pe invitații lui Lady Beaufort realizând pașii complicați de la cine știe ce dansuri. Fratele lui, Niall, și cumnata apărură dintr-odată, distrăgându-i atenția.

„La naiba!“ Lui Adair nu-i venea să-și creadă ochilor...

Nu știa dacă să râdă, să plângă ori să facă o listă cu insulte pe care să le adreseze fratelui său. Și asta pentru că Niall Marksman, unul dintre cei mai nemiloși șefi de pe străzile Londrei, un bărbat care de mic ucisese la comandă, dansa, făcând pași laborioși.

Dacă ceilalți invitați și soția lui Niall, Diana, se mișcau cu o grație înăscută, patronul de la Iadul și Păcatul era în cel mai bun caz caraghios, iar cel mai rău, ciudat. Doar că, pe măsură ce Adair cercetă mai atent perechea, văzu că cei doi erau complet absorbiți unul de altul; era ca și cum nimeni nu mai exista în afară de ei. Cu obrajii îmbujorați și cu zâmbetul pe fața lui plină de cicatrice, Niall arăta o blândețe de care Adair nu-l crezuse vreodată în stare. Nu era genul de bărbat care să-și piardă timpul cu lucruri copilărești, și totuși, iată-l dansând cu soția lui.

Adair nu se gândise vreodată prea mult la căsătorie. De când investise tot ceea ce șterpelise pe străzi și economisise în Iadul și Păcatul, clubul devenise viața lui. Pentru el, reprezentase siguranță, iar timpul pe care și-l dedicase pentru a-l conduce nu-i permisesese să se concentreze la altceva. Acum, pentru prima dată, pentru scurt timp,

luă în considerare posibilitatea unui viitor cu o femeie care să-i fie parteneră în viață.

Fără să vrea, privirea i se mută către domnișoara cu ochelari care se holba la sala de bal plină de oameni. Nu mai cunoscuse o femeie ca ea. Minte ei descurcăreță și abilitățile nesfârșite concentrate pe conducerea unui club îl fermecaseră în aceste ultime trei săptămâni... Și, Dumnezeu să-l ajute, încă și-o dorea. Încrămeni, conștientizând implicațiile propriilor gânduri.

Un servitor trecu pe lângă el cu o tavă în mână, iar Adair apucă cu disperare un pahar de șampanie de la acel lacheu. „Nu, am nevoie de ceva mai puternic. Să jinduiesc după sora lui Killoran.” Termină băutura din câteva înghițituri lungi. Peste marginea delicată a paharului, privirea i se întâlnește cu a Cleopatrei. Ea înclină din cap în direcția sălii de bal și îi făcu semn cu ochii în sus. Ajunsese să o cunoască atât de bine... prea bine. Atât de bine încât își dădea seama când încerca să pună în scenă un spectacol și să se prefacă de dragul lumii bune la astfel de evenimente.

Totodată, mai știa despre ea că era unul dintre cei mai mândri oameni pe care îi cunoscuse, incluzând familia lui.

– Te-ai plictisit? o întrebă.

Cleopatra își ascunse un căscat lung, punându-și mâinile la gură. Acel gest îi adusese câteva priviri nemulțumite din partea doamnelor aflate în apropiere. Din nou Adair observă cât de diferită era Cleopatra de toate femeile cu care interacționase, pe care le cunoscuse sau cu care fusese forțat să comunice prin prisma relațiilor cu soțiile fraților săi. Directă în fiecare reacție și răspuns, era condamnată rapid de aceiași oameni de care căuta să fie acceptată, ceea ce îl făcea să o aprecieze și mai mult. Adair clătină din cap.

– Nu te cred, îi zise încet.

Ochii Cleopatrei se înflăcărară dincolo de lentilele ochelarilor, încercând să mimeze șocul, iar pentru câteva clipe, ridică un deget către el într-un gest crud, care nu ar fi fost vizibil pentru majoritatea nobililor prezenți. El începu să râdă zgomotos.

– Nu am crezut niciodată că o să te văd distrându-te la un eveniment al nobilimii.

Adair înjură și se întoarse. Drăcia naibii! Din nou fusese prins neatenț, nefiind pentru prima dată de când ea intrase în casa lor. Calum îl privea, rânjindu-i triumfător.

– Și mai ales nu m-am așteptat niciodată ca tu să fii absorbit de cineva încât să fii prins nepregătit, continuă Calum.

– Du-te naibii! mormăi Adair, mutându-și fără tragere de inimă atenția de la Cleopatra.

La naiba! Nu putea să fi fost Niall sau Ryker cel care să-l fi prins cu garda jos? Întotdeauna laconici, nu vorbeau mai niciodată despre probleme personale decât dacă erau legate de Iadul și Păcatul. Calum însă...

– Deci? Ce te-a absorbit așa?

– Nimeni, zise Adair repede.

Calum ridică din sprânceană.

– Nu te-am întrebat cine.

Adair păru nedumerit. Despre ce naiba vorbea?

– Eu te-am întrebat *ce*, nu *cine*.

La naiba, la naiba! Blestemându-se pentru acel indiciu, Adair făcu un semn către un servitor, profitând de orice tactică posibilă.

– Nimeni și nimic nu mi-a distras atenția, zise el, după ce luă alt pahar, iar servitorul plecă.

„Mincinosule!”

– Ryker mi-a zis că a fost o neînțelegere... între voi în această după-amiază.

Adair continua să subestimeze schimbările prin care trecea Ryker – nu, toți frații săi, de când se căsătoriseră. Bârfitul nu-l interesase niciodată. Cu excepția clubului Iadul și Păcatul, acolo nimic nu mai conta și totul trebuia făcut pentru club...

– Oh? făcu el vag, învârtind conținutul paharului. O numise neînțelegere? Evitând elegant ceea ce fusese de fapt o luptă nenorocită cu toate armele în joc, cu excepția pumnilor. Ce a zis mai precis?

Că era captivat de Cleopatra Killoran? Strânse degetele în jurul paharului atât de tare că ar fi putut să-l spargă.

– I-ai arătat lui Killoran planurile pentru sala de joc.

„Cleopatra. I le-am arătat Cleopatrei.”

– Domnișoara Killoran nu seamănă cu fratele ei, zise el, terminându-și băutura.

– Nu aveai nici tu încredere în ea acum câteva săptămâni, sublinie Calum. Acum ai? întrebă el cu calmul și stoicismul atât de bine-cunoscute.

Adair îl privi direct în ochi.

– În ciuda îndoielilor lui Ryker, da.

Se așteptă la o luptă asemănătoare și din partea lui Calum.

– Nu ai nimic de zis? Întrebă el morocănos când Calum preferă să tacă.

Până la urmă, nu el fusese cel care își dorise să o arunce afară pe soția omului doar pentru că se născuse în anumite circumstanțe, respectiv printre nobile? Calum analizează rapid sala, alert, așa cum era întotdeauna.

– Tânăra femeie a ajutat-o pe Paisley și a făcut câteva recomandări înțelepte cu privire la club. Luând în considerare aceste lucruri și faptul că s-a ocupat singură de salvarea Dianei din ghearele nevestei lui Diggory, cred că a dovedit asta.

Se simți umilit și rușinat în fața acelei declarații, de vreme ce el fusese orice, mai puțin susținătorul uniunii dintre Calum și soția lui. Adair se pierdu cu privirea în paharul gol. O picătură solitară de pe marginea paharului alunecă, lovindu-se de fundul cristalului. Pentru numele lui Dumnezeu, cât de îngust la minte fusese! Calum îl bătu ușor pe spate.

– Ai încredere în instinctele tale în ceea ce o privește pe tânăra domnișoară! Aceasta fusese regula pe care Calum o împusese în principiile pe care le respectaseră pentru a supraviețui – să aibă încredere în instincte. Te rog să mă scuzi, îi spuse el, bătându-l din nou pe spate și plecând.

„Să ai încredere în instincte.“ Ceea ce Calum nu putea să vadă și nu știa era că frământările lui Adair nu veneau din legătura Cleopatrei cu Broderick Killoran, ci mai degrabă din puterea pe care ea o avea asupra lui.

– Arăți la fel de mizerabil pe cât mă simt eu, îi șopti Cleopatra.

El întoarse capul, căutând-o pe mica, dar puternica ființă care tocmai îl luase în derâdere.

– E o minune că ai rezistat atât pe străzi, Adair Thorne, continuă ea neafectată. Sunt aici.

O văzu imediat în spatele unui stâlp din apropiere. Diavolița cu ochelari îi făcu semn cu mâna, dar rămase ascunsă.

Adair își încrucișă brațele la piept, jucându-se cu paharul.

– Încă ești supărat din cauza afacerii cu dansul? îl tachină ea.

Neliniștea pe care o simțise mai devreme alături de fratele lui dispăru. Încercă să nu rânjească.

– Te asigur că nu.

– Plictiseală.

Mai degrabă oboseală și lehamite față de tot ce era acolo.

– Mai întrebi?

– Vrei să evadezi?

„Să evadez. Cu ea?” Era o perspectivă incredibil de provocatoare și de tentantă.

– Ce propui? întrebă el în colțul gurii.

– Biroul lui Lord Beaufort.

De-a lungul vieții, făcuse multe lucruri de care nu era mândru. În momentul în care își găsise un loc în lume și își stabilise viitorul, se transformase, se reclădise dintr-un hoț ordinar într-un om de onoare. Ca atare...

– Nu am obiceiul de a invada spațiile de afaceri ale altor bărbați, zise el pe un ton răgușit.

Ea suspină exasperată.

– Mă dezamăgești. Acoperișul.

– Nu.

Ultimul acoperiș pe care se cățăraseră avea să fie al fratelui lui când urcase după această femeie.

– Camera de biliard a lui Lord Beaufort? propuse el.

– Camera de biliard, repetă ea ca într-un ecou pe un ton șoptit, care îi trezi foamea nebună pe care o simțise față de ea de când o întâlnise.

– Bine. Primul care o găsește e cel mai descurcăreț din St. Giles. Ultimul... Ești bine, Thorne? Arăți ciudat.

– Sunt bine, zise el răgușit.

– Atunci ce zici de o competiție între noi? Tu și eu.

Oare ea se străduia să-i trezească interesul? Sau era un dar natural, ceva care venea de la sine?

– Ce fel de competiție? întrebă el cu prea mult entuziasm.

El și frații lui fuseseră dintotdeauna foarte practici. Glumele, tăcînările și jocurile fuseseră o raritate în condițiile în care se concentraseră să supraviețuiască, iar prioritatea fusese de a găsi hrană pentru burțile infometate. În ciuda exteriorului închistat, Cleopatra păstrase un aer inocent care era molipsitor.

– Dacă eu găsesc sala de biliard, tu mă lași să te învăț să dansezi vals.

Adair își puse o mână la gură pentru a-și înăbuși un hohot de râs.

— Iar eu ce primesc dacă câștig?

Ea pufni.

— Ai nevoie de mine pentru a lua toate deciziile, Thorne? ripostă ea, făcând o pauză. Și asta, dacă o să câștigi.

— Cu siguranță o să...

Privi către locul în care ea fusese mai devreme. Nu mai era.

Cu mai mult entuziasm decât simțise în toată acea seară blestemată, Adair rânji și porni către sala de biliard a lui Lord Beaufort.

Cleopatra se avântă pe holurile casei impunătoare. Holurile largi, acoperite de tapiserii impresionante reprezentau casa de vis pentru un hoț, ca să nu mai pomenim de podelele ferme și plăcile egale din pardoseală care nu scârțâiau pentru a da de gol mișcările cuiva. Asta îi ușura drumul în găsirea sălii de biliard a marchizului. Cleopatra își propusese să nu depindă vreodată de vreun bărbat... în nici un fel. Ca atare, i se păruse ciudat ca fericirea unuia să depindă de a celui-lalt. Și nu era un oarecare, ci... Adair Thorne, fratele lui Black.

În vremurile în care trăise alături de familia ei, fusese învățată să urască, iar numele lor nu prea contase pentru ea. De fapt, nu contase deloc.

„Dacă te-ar auzi fratele tău, nu ar mai avea încredere în tine sau în deciziile privind afacerile de la Bârlogul Diavolului.”

Cleopatra ajunsese la capătul coridorului și se opri. Analiză fiecare direcție și apoi continuă până la holul care se intersecta cu altul, până ce se opri în fața ultimei uși. Aruncă iute câteva priviri, apoi intră în camera de biliard a gazdei sale. Razele lunii pătrundeau în încăpere prin draperiile de catifea, iar acea lumină era singura din toată întunecimea. Clipi de câteva ori pentru a se obișnui cu încăperea. Un fluierat ușor se auzi în încăpere.

— Când o să învăț să nu mă mai îndoiesc de tine, Cleopatra Killoran? o întrebă Adair, stând lângă masa de biliard. Cum naiba ai găsit sala de biliard a lui Beaufort?

Altă dată ar fi pariat că o insultase, sugerând că, în mod cert, mai venise acolo și șterpelise cine știe ce. Nu și acum.

— Nobilii înfumurați au tendința de a păstra sălile de joc cât mai departe de oamenii respectabili, zise ea râzând, îndreptându-se către

capătul opus al mesei. Sunt toți la fel, continuă ea, iar eu o să mă căsătoresc cu unul dintre ei. Luptându-se cu gândul acela dezolant, își ridică bărbia. Și tu, Thorne? De unde știi cum e aranjată casa lui Beaufort? O fi din cauză că acum îți petreci timpul cu nobilii?

– Într-un fel, îi răspunse el.

Cleopatra înclină capul.

– Lady Beaufort e, de fapt, sora lui Penelope.

Pufnind, femeia se ridică pe colțul mesei.

– Deja știai cum să ajungi aici. Aș zice că ai trișat.

El se jucă cu o bilă neagră.

– Tu ai pus condițiile, îi aminti el.

Nu avea să fie nici un dans. Era o prostie să se simtă dezamăgită, dar când îi propusese târgul simțise un val de entuziasm în ideea că l-ar fi putut învăța pe Adair pașii și că ar fi stat în brațele lui.

El împinse bila către ea, iar ea ridică palma, oprind-o pentru a nu se lovi de margine.

– Atunci ce vrei? Întrebă ea, împingând bila înapoi.

El rânji.

– Nu m-am decis.

Simțea fluturi în stomac. Îi urmări mișcările încete pe măsură ce el se ridică și aduse două bețe de lângă perete.

– Uite, îi strigă el, aruncându-i încet unul.

Mijind ochii în întuneric, Cleopatra prinse bățul de biliard la piept. Adair adună bilele la un loc, în centrul mesei.

– Cel mai bun din trei competiții câștigă?

Schiță un zâmbet.

– Presupui că joc.

El ridică privirea, iar acea mișcare nonșalantă și de modul în care ridică din sprâncene îi dădeau un aer tineresc.

– Cleopatra Killoran, pot să pariez că nu există lucru pe care tu să nu știi să-l faci, îi zise el.

Și pur și simplu Cleopatra se îndrăgosti. Fără de speranță, fără șansă de evadare, își pierdu inima în mâinile lui Adair Thorne. Ea îngheță, iar micile lui tachinări o treziseră mai ceva ca momentul în care se aruncase în Tamisa pentru a scăpa de poliția care o urmărea. Dar, Dumnezeu să o ajute, asta era mai rău. „Îl iubesc. Mi-am pierdut capul și m-am îndrăgostit de el.“ Și asta când ultima posibilitate

ar fi fost o uniune cu acest bărbat. Începu să respire sacadat, să înghită în sec, iar bila albă îi scăpă din mână, lovindu-se de masă.

– Și... Cleopatra?

Zâmbetul lui Adair pieri și îl cuprinse îngrijorarea.

– Două din trei, îi zise ea brusc, apucând repede bila. Le lovesc eu, continuă ea, dincolo de panica ce îi cuprinse simțurile.

Se aplecă și lovi cu bățul în bila albă. Aceasta sări și trecu dincolo de ținta pe care și-o propusese.

– Nu mă așteptam la asta, murmură el când îi veni rândul.

Ea închise ochii. Cu siguranță, nici ea nu se așteptase la așa ceva.

El ținea cont de părerea ei și o aprecia, dar era mult mai mult de atât, o trata ca pe un egal. Și ca pe o femeie frumoasă. „Cu toate cicatricele tale, cu ochelarii și cu silueta fără formă, el te face să te simți în moduri pe care nu le credeai posibile.” Dar niciodată, nicicând, nicicum nu putea să fie ceva între ei. Nu dacă voia binele surorilor ei, ca ele să nu fie nevoie să se mărite cu nobili pompoși. Amorțită, privi în gol către masa de biliard în timp ce el își etala iscusința. Adair făcu o pauză și așeză bila.

– Neliniștită?

Înspăimântată dincolo de orice imaginație.

– De tine? Nici gând!

Oare îi auzise acel tremur din voce? El îi zâmbi larg, lovi și... rată.

– E rândul meu, zise ea agilă.

Era mult mai simplu să se concentreze asupra mesei de catifea și pe bila albă decât pe pericolul care o pândea dacă avea să-și piardă capul pentru Adair Thorne. Sprijinindu-se pe greutatea bățului, își concentră energia pe bilă. Trase, iar un zgomet lung umplu camera.

– Se pare că suntem la egalitate, observă el, după ce ea execută a șasea și cea din urmă lovitură.

El înconjură masa, așezându-se lângă ea. Stăteau atât de aproape, încât fierbințeala trupurilor lor îi făcea brațele să-i ardă.

– Mă păcăleai cumva?

– Nu ar fi greu, comentă ea, dregându-și glasul și jucându-se cu bila.

– Care va fi a treia competiție? întrebă ea încet, având nevoie de o distragere de la nebunia propriilor dorințe.

Adair făcu brusc ca bățul din degetele ei să alunece și îl așeză lângă ea.

– Am putea întotdeauna să spunem că amândoi suntem victorioși și să așteptăm plata, îi șopti el, aplecându-și capul. O să-ți dau valsul tău.

Simți mirosul de șampanie în respirația lui, mai intoxicant decât însăși băutura, ceea ce o făcu să clipească și să închidă și să deschidă ochii.

– Ce fel de plată vrei în loc? continuă ea, înclinându-și capul astfel încât să-l poată privi direct.

Privind-o printre genele dese, își tot plimbă ochii înflăcărați de la buzele la ochii ei. Gemând, o prinse de ceafă și îi devoră buzele.

Valuri de dorință explodară în interiorul lui când ea își împărți buzele cu el, împletindu-și limba cu a lui într-o manieră violentă, hulpavă, animalică. Adair își cufundă degetele în șoldurile ei și o ghidă către masă, suind-o pe ea, apoi mâinile lui își continuă călătoria pe trupul ei de la fund până la sâni, pipăind-o înfometat, nelăsând nimic neexplorat. Sub materialul rochiei, sfârcurile ei erau întărite de atingerile lui. Gemu și își desfăcu picioarele, invitându-l.

El se apropie, cuprinzând-o, se desprinse de buzele ei și începu să o sărute pe gât. Apoi, coborând, îi trase decolteul și îi descoperi sânii. Aerul rece al nopții combinat cu flăcările pe care le simțea o făcură să geamă de dorință. Aplecându-și capul, îi prinse un sfârc între dinți. Cleopatra gemu.

– Adair...

Își arcui spatele, deschizându-se în fața atingerilor lui și simți o foame interioară.

– Ce fel de putere ai asupra mea? o întrebă el, lingându-i pielea, ca și cum i-ar fi citit propriile gânduri.

Ea îl prinse de păr și îl trase aproape de gură pentru a se pierde în alt sărut pasional. Dintr-odată, încremeni. Începu să respire repede și agitat, apoi se îndreptă. Cleopatra se prăbuși pe marginea mesei în timp ce el îi trase rochia înapoi.

– Eu nu...

El îi puse un deget pe buze și își trase capul, făcând semn către ușă.

Un mormăit slab, urmat de un zgomot care părea a fi o ușa închisă și deschisă ajunse în încăpere. Luând-o de mână, Adair o trase la fereastră și deschise.

– O să fii ruinată dacă suntem prinși aici.

– Oricum eram ruinată dinainte să vin, zise ea încet.

El își încordă maxilarul, privind încă o dată către ușa și auzind agitația dincolo de ea, pe holuri.

– Nu așa, bolborosi el. Asta ar însemna să nu te... măriți niciodată cu un nobil.

Oare ea își imaginase spasmul de pe chipul lui? Sigur acea durere pe care o citise pe chipul lui nu era altceva decât un joc de lumini, din cauza umbrelor care se plimbau pe trăsăturile lui dure?

Îi păsa de reputația ei. Cum era posibil ca vorbele lui să-i atingă sufletul și în același timp să i-l spintece de parcă ar fi fost un cuțit? Un alt clic de uși o trezi din melancolie. Privi către ușa și către marginile de jos. Pentru un moment destul de îndelungat, se gândi să rămână exact unde era, lângă Adair Thorne, să renunțe la reputație și la toate speranțele de a-și găsi un soț. Și asta pentru că numai așa puteau să fie împreună. „Proasto, asta nu o să se întâmple vreodată! Nu când tatăl tău i-a torturat frații și pe el.”

– O să te prind, îi șopti el, aproape de buze.

– Crezi că am nevoie de ajutor pentru a fi salvată, Adair?

Urcându-se pe margine, coborî, sprijinindu-se de brațe până când picioarele îi atârnară în aer.

– Toată lumea are nevoie să fie salvată, zise el.

Ea se aplecă în afară.

– Chiar și tu?

El îi făcu semn cu ochiul și apoi dădu drumul brațelor. Își simți inima explodându-i în piept văzându-l căzând. Își reveni în fire când îl văzu aterizând victorios pe pământ. Ea însăși sărise de la înălțimi mai mari, însă căderea lui parcă îi furase un an din viață. Tăcut, Adair întinse mâinile în aer, rugând-o să sară. Cleopatra se sui pe margine. Ușa se deschise, iar ea se opri.

„Oh, drăcia naibii!” Își simți inima cufundându-se de durere până în tălpi. Lord Landon, unul dintre cei mai buni clienți de la Bârlogul Diavolului, o privea șocat.

Un zâmbet vag îi arcui buzele. Un rânjet pe care ea îl văzuse de multe ori în clubul ei.

– Domnișoară Killoran? o salută el, făcând o reverență.

Ea contemplă pentru câteva secunde pământul și ideea de a-l găsi pe Adair. Chiar și cu distanța dintre ei, îi putea citi îngrijorarea din ochi. Cleopatra clătină din cap, aproape imperceptibil, când auzi ușa. Se întoarce.

– Trebuie să recunosc, murmură Lord Landon, la asta chiar nu mă așteptam.

Ea încremeni când el porni către fereastră, dar o ocoli, croindu-și drum către bufetul bine aprovizionat.

– La ce anume? întrebă ea, cu pumnalul așezat bine la piciorul ei stâng, simțindu-i prezența și greutatea.

Deși nu schimbaseră niciodată două vorbe, nici măcar în trecere la Bârlogul Diavolului, amândoi cutreierau sălile de joc în același timp. Lord Landon nu se încurcase niciodată cu vreuna dintre târfele de la ei, deși era des căutat de femeile de acolo, dar ea știa prea bine că nu trebuia să aibă încredere în lord. Tânărul marchiz ridică privirea de la băutură.

– Păi, nu în fiecare zi văd o tânără domnișoară luând în considerare ideea de a sări din interiorul unei case pe geam, doar pentru a scăpa de compania mea.

Fără să vrea, îi zâmbi vag.

– Atunci ești unul dintre cei infatuați.

Existau și altfel de nobili?

El îi rânji cu toți dinții lui albi și drepți – un zâmbet înșelător, de lup.

– Am și motive.

O femeie învăța să supraviețuiască pe străzi, fiind atentă la toate detaliile legate de un bărbat. Modul în care se îngrijea, felul în care zâmbea, cuvintele pe care le folosea, toate spuneau o poveste dacă știai să o citești. Nobilul ăsta cu păr blond, cu umerii ușor lăsați, accentuați perfect de hainele negre și fine, care tocmai rânjea la ea nonșalant îi transmitea din start că era o persoană care trebuia evitată cu orice preț. „Acesta este exact genul de om cu care Broderick vrea să te măriți și, cel mai probabil, singurul care ar lua în considerare o astfel de uniune.”

– Nu sunt o lady, îi zise ea înțepată, enervată că-i oferise acel zâmbet lordului arogant.

Se gândi la Broderick și îl urî din nou.

– Nu, replică el cu ușurință, fără a-și lua ochii de la coniacul pe care îl turna. Dacă ai fi fost, cu siguranță *eu* aș fi fost cel care s-ar fi gândit să sară pe geam.

Așeză carafa și își ridică privirea enigmatică, cercetând-o. Cleopatra își ascunse expresia feței.

– Te-am insultat, zise el simplu, fără a-și cere scuze.

– Ar trebui să-mi pese de ce spui pentru a fi insultată, i-o în-
toarse ea.

Marchizul înghiți în sec. Părea că-i venea să râdă.

– Bravo, domnișoară Killoran! zise el printre râsete, după ce își recăpătă controlul.

Ridică paharul, salutând-o.

Așezată cu spatele, Cleopatra închise geamul și căută figura familiară a lui Adair printre umbre. Dispăruse. Își concentră atenția asupra străinului care tocmai sorbea coniac din rezervele gazdei ei la aceeași masă pe care nu cu mult timp în urmă o urcase Adair. Privind către pahar, îl studie cu atenție pe Lord Landon.

– Să știi că nu am spus-o ca pe o insultă, continuă marchizul, rupând tăcerea. Chiar prefer compania cuiva care are ceva de spus în afară de banalități despre vreme.

Părăsind locul de lângă fereastră, lăsă perdeaua să cadă și se mișcă atentă prin încăpere.

– Tu habar nu ai despre ce subiecte vorbesc eu, zise ea zeflemitor.

Marchizul ridică din sprâncene.

– Ai face referire la vremea din Londra?

Ea preferă să nu-i răspundă.

– Nu cred, adăugă în cele din urmă.

El mai sorbi încă o înghițitură generoasă.

– Și nici nu te-ai afla aici cu un pantof peste geam dacă ai fi precum una dintre doamnele din sala de bal, îi zise făcând semn spre ușă.

Cleopatra încetini pașii, oprindu-se.

– Iar tu crezi că ești mai valoros decât toate acele femei pe care le detești?

– Mai valoros? repetă el, chicotind. Domnișoară Killoran, știu exact ceea ce sunt – cu siguranță, nu cineva care se crede mai valoros sau mai important decât alții. Avea un ton neașteptat de sobru și melodios, care contrasta cu aerul de băiat rău pe care îl afișa cu ușurință. Sunt pur și simplu un bărbat la fel de plictisit ca tine.

– Dacă-mi permiteți, zise ea, apăsât, ar trebui să plec.

Faptul că fusese descoperită de acest bărbat o ruinasă deja, iar asta îi trăda egoismul. Iar ea, Dumnezeu să o ajute, nu simțea nici un regret la gândul că putea fi ruinată.

„O să fiu liberă. Iar una dintre surorile mele va trebui să facă sacrificiul suprem.“

Simțind privirea lui Lord Landon, strânse din buze.

– Ai vrea să spui ceva?

– Despre faptul că suntem singuri aici? o întrebă el, fără a se preface că nu înțelesese. Își termină băutura și așează paharul pe marginea mesei de biliard. Sprijinindu-se cu șoldul de margine, își legănă piciorul înainte și înapoi într-un ritm haotic. Asta depinde, domnișoară Killoran.

Nenorocitul avea să încerce să o mituiască. Cleopatra strânse pumnul puternic, controlându-se pentru a nu-i da una în față.

– Oh? făcu ea, ridicându-și ușor fusta pentru a arăta pumnalul vicios legat de picior. De ce anume, lordul meu?

În ciuda modului în care se apăra de lordul îngâmfat, era greu să nu aprecieze un nobil care îi privi cu amuzament pumnalul încrustat cu bijuterii. Coborî ochii, aruncându-i o privire pe care ar fi pariat că o exersa încă din zilele lui de student.

– Un dans, domnișoară Killoran. Aș vrea un dans.

Lasă fustele să-i cadă.

– Un dans? bolborosi ea.

Asta îi ceruse.

– Un vals, clarifică el. Și apoi secretul este al tău.

Cleopatra îi analiză chipul în căutarea unui indiciu că o lua peste picior.

– Bine, zise ea în cele din urmă. Un vals.

Tulburată de șarmul nobilului, Cleopatra puse distanță între ei, îndreptându-se către ușă. În tot acest timp, îl privea cu coada ochiului.

– Oh, domnișoară Killoran, strigă el, de îndată ce degetele ei atinseseră clanta. Doar ca să clarific, asta se va rezolva în această seară. Următorul vals.

Înțelesese că intenționa să se furișeze. Deci era mai deștept decât îl crezuse.

– De ce vrei să dansezi cu mine? îndrăzni ea.

Oare pierduse vreun pariu, ceva asemănător cu ce îi povestise Penelope? Oare se bucura să fie în centrul atenției și să arunce pe geam convențiile societății?

– Adevărul? îi zise el.

Ea încuviință.

– Dacă ești capabil de el.

– Câteodată sunt.

Dacă avuseseră bărbați disperați la Bârlogul Diavolului care furau sau încercau să înșele, Lord Landon nu făcuse niciodată așa ceva, nu era genul acela de bărbat.

– Te găsesc interesantă, îi mărturisi el.

Cleopatra pufni.

– Nu m-am născut ieri.

El îi surâse.

– Tocmai de aceea. E doar un vals, nu mai mult, iar întâlnirea ta cu mine aici...

– Tu mi-ai invadat spațiul...

– ... va rămâne secretul nostru, continuă el, vorbind peste ea.

Un dans era tot ceea ce își dorise. Lord Landon, deși era arogant și avea un zâmbet de crai, îi oferea tot ceea ce își dorise în ultimele trei săptămâni. Și totuși, în timp ce încuviință din cap și fugi către sala de bal, își dădu seama că nu-și dorise doar un vals până la urmă. Își dorise nenumărate dansuri cu Adair.

Capitolul 18

Dansase, în cele din urmă. Un vals, mai exact, cu marchizul de Landon și cu Adair privind de pe margine. Trebuia să fie ușurat. Până la urmă, ticălosul lord îl scutise pe Adair de suferința de a suporta o lecție și acele mișcări ciudate. Atunci de ce stătuse în biroul lui, trei ore de la întoarcerea lor, incapabil să doarmă sau să se concentreze asupra planurilor de la Iadul și Păcatul?

„Pentru că vrei ca *tu* să fii cel care o ține în brațe. Tu ai vrut să-ți pui mâna pe mijlocul ei și să-i simți degetele pe... În schimb, alt bărbat ți-a luat acest drept.” La fel cum, în cele din urmă, alt bărbat avea să o ia pe Cleopatra de soție. Înjurând, Adair aruncă restul de creion din cărbune de-a lungul camerei. Lovi peretele și apoi căzu, fără a face prea mult zgomot și fără a-l calma.

Dacă era să fie sincer cu el însuși în mijlocul nopții, starea lui nu fusese cauzată doar de Cleopatra și de faptul că dansase cu alt bărbat. Acea frustrare și enervare venea din interior, de la incapacitatea lui de a dansa.

Își înăbuși râsul. Oh, a naibii ironie! Îi detestase pe bărbații care își pierduseră timpul cu astfel de nimicuri, precum dansatul, și răsesese de Niall și de Ryker pentru că învățaseră acei pași rudimentari. Iar acum, iată-l simțindu-se total nepriceput. Și, chiar dacă rolul lui de proprietar nu-l ținuse locului, fiind mai mult paznic decât invitat la petrecerea din seara aceea de la Lady Beaufort, cu siguranță incapacitatea de a dansa avea să-l ținuiască. El, Adair Thorne, care se mândrise de-a lungul timpului că putea să facă orice își dorea, nu-și dorese nimic mai mult decât să o ia pe Cleopatra în brațe.

În schimb, rămăsese un observator.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă. Adair ridică privirea. Ea era. Cumva, în perioada în care locuise acolo ajunsese să-i simtă prezența. Își trecu mâna peste față, frustrat. „Fie sunt foarte obosit, fie am înnebunit...”

Se hotărî să-i ignore ciocănitul. Se gândi să o lase să creadă că era în altă parte. Ușa se deschise, iar Cleopatra băgă capul.

– Nu cred nici o secundă că nu m-ai auzit, îl tachină ea.

Adair oftă. Bineînțeles, ar fi trebuit să se aștepte la asta din partea diavoliței. Prelua controlul în orice situație și în orice loc, inclusiv în biroul lui.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Tocmai ai suspinat pentru că am intrat aici?

– Am căscat, mormăi el, ridicându-se pentru a lua creionul de jos.

Se opri, îl luă și îl privi. Creionul lui stricat. Adair se strâmbă uitându-se la vârful.

– Știi diferența dintre un suspin și un căscat, continuă ea, la fel de fermă ca întotdeauna.

Împingând ușa cu tocul ghețuței, Cleopatra porni către biroul lui, așa cum făcuse de nenumărate ori de când venise acolo.

Doar că aceste momente târzii și cele de dimineață erau trecătoare. Valsul pe care îl împărtășise cu Lord Landon era o dovadă a aces-tui lucru. Strânse din dinți, frustrarea cuprinzându-l și mai tare când ea se așeză pe locul obișnuit, trupul ei firav fiind aproape înghițit de scaunul mare de piele.

Faptul că o vedea acolo era un semn al apropierii intime dintre ei, dar care îi amintea că doar se jucaseră de-a perechea. Până la urmă, avea să aparțină altuia. Poate că lui Lord Landon: prea frumos, fără cicatrice, odinioară dorit de toate prostituatele din clubul lui Adair, iar acum de zâmbetul simplu al Cleopatrei din timpul valsului pe care dansaseră împreună, cel care voia să o farmece pe Cleopatra Killoran. Se simți cuprins de un val înnebunitor de furie, iar odată cu asta, gelozia îi străpunse toată ființa. Fredonând un cântec de taver-nă, Cleopatra își ridică genunchii la piept și se concentrează pe notițele pe care Phippen le trimisese mai devreme în acea după-amiază – de altfel, neglijate de Adair.

– Nu am văzut astea până acum, observă ea.

El strânse și își descleștă maxilarul. Cât de nonșalantă era, la nai-ba! „În timp ce eu sunt un dezastru în interior.”

– Nu ar trebui să dormi? o întrebă el pe un ton mai dur decât își dorise.

Se duse spre ea și îi smulse paginile din mâini, aruncându-le în colțul biroului, departe de atingerea ei. Cleopatra își sprijini bărbia pe genunchi.

– Nu am stabilit termenii finali ai înțelegerii noastre, îi zise ea.

Cu abilitatea ei de a-l tortura, era cu siguranță un Killoran. Doar că această formă de cruzime era cea mai rea din cauza faptului că nu fusese intenționată.

– Ai avut valsul tău. Nu mai ai nevoie de altul de la mine, trânti el, strângându-și hârtiile și ducându-se spre birou.

Încruntându-se, Cleopatra vorbi încet:

– Nu ai zis ce fel de premiu vrei să ceri.

Observă că ea nu negă ceea ce el spusese. Tot ce-și dorise fusese un dans, iar Lord Landon i-l oferise, mult mai bine decât ar fi putut vreodată să o facă un ticălos de stradă precum Adair...

– Nu, nu am zis, recunosc el, fără a-și ridica ochii din hârtii. Am lucruri de făcut, Cleopatra. Am pierdut seara trecută din cauza balului blestemat de la Beaufort și nu am timp să vorbesc despre un nenorocit de pariu închipuit.

Oricare altă femeie ar fi fugit la auzul acelui ton ascuțit.

– Ești nervos, observă ea, coborându-și încet picioarele pe podea și ridicându-se.

Cu colțul ochiului, îi văzu pielea albă și fină înainte ca picioarele să-i fie ascunse din nou de cămașa de noapte. Naiba să o ia pentru puterea pe care o avea asupra lui și naiba să-l ia pentru că o dorea așa! Făcu o pauză și oftă adânc, încercând să-i distragă atenția.

– De ce aș fi nervos? întrebă el.

Cleopatra ridică din umeri.

– Nu știu, zise ea, ridicând degetul arătător. Dar știu că strângi din dinți cu putere când nu-ți convine ceva, iar vena asta – se ridică pe vârfuri și îi atinse colțul ochiului drept – pulsează cu furie când ești așa. Ca acum.

Știa aceste detalii despre el. Adair închise repede ochii. Datorită faptului că supraviețuise, se credea deasupra lașității. Doar pentru a afla că nu era capabil să menționeze numele lui Lord Landon și nu putea să vorbească despre gelozia care îl ardea chiar și acum; asta arăta câtă puțină putere avea de fapt. Se dădu câțiva pași în spate, disperat să pună distanță între ei.

– Aveam de gând să te rog să mă însoțești la Iadul și Păcatul.

Cleopatra închise și deschise gura de mai multe ori.

– Poftim?

Era singura femeie care ar fi putut fi distrasă de implicarea ei în afacerea clubului lui.

– Aceasta trebuia să fie învoiala, clarifică el. Voiam să-ți ofer primul vals. „Lucru pe care l-a făcut însă Lord Landon.“ Iar tu să vii cu mine să evaluăm munca lui Phippen de până acum.

Cleopatra scoase un mic suspin în timp ce se mișcă cu o vioiciune incredibilă, iar ochelarii îi alunecară de pe nas.

– Când?

Cu mai puțin de o lună în urmă, ar fi văzut în acea nerăbdare din partea surorii lui Killoran doar o stratagemă pentru a descoperi dedesubturile clubului Iadul și Păcatul. Cât de ciudat era să știe că această femeie fusese mult mai în siguranță atunci, cel puțin în relația cu el.

– Adair? întrebă ea agitată și trăgându-l de mânecă.

– Când ce? mormăi el precipitat, încercând să o ajute să-și găsească ochelarii.

El îi întinse ochelarii. Cleopatra își așază din nou ramele subțiri pe nas.

– Când mergem la clubul tău? întrebă ea, mușcându-și vârful degetului.

– Bineînțeles că nu se poate în timpul zilei, pentru că am fi văzuți.

Ea ridică același deget lung cu care își așezase ochelarii și-l plesni ușor peste nas.

– Dar putem merge dis-de-dimineată, înainte ca nobilimea să se trezească și...

– Nu putem să mergem nicăieri în timpul zilei, zise el reducând-o la tăcere.

Îi cuprinse mâna, făcând-o să o așeze. Deja încuviințase.

– Prea bine, atunci foarte târziu, când tot personalul doarme, iar lorzii și doamnele s-au dus la culcare obosiți de plăcerile lor...

– Nu mergem nici seara.

Ea se încruntă, uimită.

– Nu mergem deloc, clarifică el și își relua locul la birou.

Sentința lui fu primită cu tăcere, întreruptă doar de foșnetul foliilor de pergament în timp ce își organiza documentele în teancuri pe birou.

– Prea bine.

Cleopatra se duse spre capătul opus al biroului. Uimit, el ridică privirea și... încremeni. Domnișoara cu ochelari care îl captiva în totalitate stătea lângă el cu brațele deschise și îndoite în fața lui. Ce naiba?

– Îmi datorezi un dans...

– Ai avut asta deja, zise el atât pentru sine, cât și pentru ea.

– Iar eu te însoțesc la Iadul și Păcatul.

El scrâșni din dinți.

– Nu dansez cu tine, Cleopatra.

Pentru că, de fiecare dată când o ținea în brațele, se simțea tot mai pierdut. Avea nevoie de distanță. Spațiul era sigur și avea să-i ofere șansa de a-și recăpăta rațiunea.

– Iar ești nervos.

Dumnezeule, nu avea de gând să renunțe!

– Eu nu...

Ea își dresă glasul și făcu semn cu degetul către buzele ei închise.

– Nervos, murmură ea și apoi își ridică brațele în poziție de dans.

Adair privi în jur, simțindu-se mai prins decât în copilărie, când era mult prea aproape, pe cine știe ce alee singuratică, de câte vreun polițist. Era de neoprit. Nu intenționa să-i dea pace până când nu avea să-i ofere dansul și o vizită la clubul lui. Ca și cum i-ar fi urmărit gândurile, Cleopatra începu să scuture brațele.

– Bine, pufni el.

Tot ce avea să învețe la finele acestei lecții era umilința. Mai ales că ea dansase atât de elegant cu Lord Landon în sala de bal a lui Lady Beaufort. Furia îl lovi din nou și pași clătinându-se către ea... Se opri.

Privi pierdut arcul grațios pe care îl crease cu brațele ei, când pe stradă regula pentru orice bărbat din St. Giles era să nu întrebe care era drumul.

– Aici, murmură Cleopatra.

Întinzând o mână, ea îi cuprinse brațul stâng într-o atingere delicată, dar fermă și îl ghidă spre talia ei. Degetele lui o strânseră instinctiv. Căldura pielii ei trecea dincolo de materialul rochiei,

arzându-i palma. Gura i se făcu pungă doar la gândul poftelor care îi treceau prin minte.

– Pune cealaltă mână într-a mea, îi zise ea încet.

Iar mâna lui singură, fără să-i ceară voie, se ridică și îi găsi degetele într-o împănare care i se părea atât de potrivită.

– Și acum?

Oare era o întrebare pentru el sau... pentru ea?

– Toți pașii: unu, doi, trei. Unu, doi, trei. Egali, adăugă ea, de parcă abia atunci își dăduse seama că și asta conta. O să pășești în față pe călcâi și în spate pe vârfuri. Îi strânse ușor mâna, conducându-i mișcările. Și o să numeri: unu, doi, trei. Unu, doi, trei.

Fără a avea ritm, Adair o călcă pe piciorul drept. Înjură. Lord Landon nu ratase nici un pas nenorocit. Mișcările lui fuseseră la fel de elegante precum zâmbetul ăla viclean.

– Ssst! Închide ochii, Adair.

– Un bărbat care închide ochii cere să fie înjunghiat, bolborosi el.

– Taci, îl certă ea. Dacă te gândești prea mult la mișcări, nu vor veni niciodată natural. Ochii, îl instrui ea din nou.

Adair ezită și apoi se supuse. Era cu siguranță un semn al puterii pe care îl avea asupra lui, făcându-l să abandoneze multe dintre regulile de pe străzi care îi ghidaseră existența. Cleopatra îi conduse prin pași, evitând cu ușurință toate piesele de mobilier din spațiul destul de gol pe care îl transformase în birou. Adair se ținea foarte drept, încercând să se concentreze asupra indicațiilor ei. Vocea ei răgușită îl pătrunsese, alungând ceva din tensiunea pe care o simțea. Poate că nu avusese dreptate în privința dansului, iar până la urmă, nobilii enervanți avuseseră dreptate. Pentru că era ceva foarte atrăgător în a avea o femeie atât de aproape. „Nu, nu ai fi simțit asta cu orice femeie. E vorba de ea.”

O călcă imediat pe picior. Deschise ochii fix în momentul în care Cleopatra se strâmbă din cauza durerii.

– Nu mă pricep la asta, trânti el cu accent londonez.

Cleopatra îi strânse mâinile.

– Ochii *închiși*.

Apoi începu să cânte. Vocea ei nu ar fi fost considerată niciodată frumoasă sau perfectă după standardele societății. Era prea joasă și chiar discordantă. Dar era ceva real în ea, iar asta îl ademenea mai puternic în mrejele ei.

*În timp ce mergeam pe Paradise Street
O tânără domnișoară am întâlnit din întâmplare
Era voluptuoasă la forme și comică la reverențe.
Așa că am strigat: Așteaptă!
Am salutat-o în engleză, iar ea mi-a răspuns clar
Eu sunt Săgeată Neagră din Shakespeare.
Așa că am luat-o de mână
Și am pornit cu ea departe, departe
Și în timp ce mergeam ea mi-a zis
Pe mare ne așteaptă o barcă cu velele-ntinse de vântul ce vine.*

– Cânti asta destul de des, observă el.

De această dată, Cleopatra se clătină, greșind un pas. Adair o prinse repede, sprijinind-o de el. Ajutând-o să se îndrepte, o aduse din nou în ritmul pașilor de vals.

– Asta nu are legătură cu lecția ta de vals, zise ea morocânoasă, concentrându-se pe mișcările lui.

Își vârî din nou piciorul sub călcâiul ei, dar de această dată, în loc să se retragă umilit și să încheie lecția, așa cum încercase mai devreme, continuă să se miște stângaci alături de ea în biroul lui improvizat.

– Nu, recunosc el. Are legătură cu tine.

Și voia să știe din ce motiv.

– Nu sunt multe de spus.

Durerea din tonul ei îi spusese deja destule.

– Diggory își pusese una dintre soții – așa le numea pe femeile cu care se culca și cu care făcea copii – să aibă grijă de mine și de suroarele mele. Ea obișnuia să-l cânte.

Intuise în modul în care îi vorbise o graniță dincolo de care nu se putea trece, întrucât ea nu voia să fie întrebată despre asta. Iar cu mai puțin de trei săptămâni în urmă, i-ar fi făcut bucurie pe plac și ar fi lăsat-o cu secretele și trecutul ei. Nu se întrebau astfel de lucruri personale, dar ea deschisese subiectul, așa că el voia să știe mai multe.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Dintr-odată, Cleopatra se opri brusc.

– Nu contează, îi zise ea neliniștită, făcând un pas în spate și retrăgându-se din brațele lui.

Așezându-și mâinile pe umerii ei, Adair o trase înapoi.

– Nu cred, îi spuse el privind-o sobru.

Ea păli, răvășită, de parcă durerea s-ar fi manifestat fizic, așa cum simțea de fapt.

– Eu nu vorbesc despre asta, zise ea.

– Iar eu nu dansez.

Cleopatra își mușcă buza voluptuoasă de jos.

– Corect, recunosc ea, dar fără a spune ceva.

Adair nu o presă; îi oferî timpul de care avea nevoie, temându-se că ea fie avea să vorbească doar în momentul în care avea să fie pregătită, fie nu avea să vorbească deloc.

– Ei i-a păsat de noi, dar nu așa cum o făceau celelalte femei ale lui Diggory. Joan ne curăța rănile când ne loveam și ne cânta când aveam coșmaruri.

Ce vise urâte trebuie să fi avut când fusese copil! Dat fiind că și el supraviețuise cruzimii lui Diggory și își văzuse frații suferind din cauza lui, avea o idee clară despre modul în care decursese copilăria ei. Îl dorea inima. Absentă, Cleopatra trecu fugitiv cu vârfurile degetelor peste cele mai recente notițe ale lui Phippen. Tensiunea din trupul ei fragil însă alunga calmul pe care încerca să-l afișeze.

– Atunci Joan a făcut o greșală teribilă.

„Nu întreba...” Se trezise de prea multe ori la granița morții din cauza cruzimii lui Mac Diggory, așa că nu voia să știe despre acea greșală de neiertat.

– Ce? întrebă cu vocea răgușită.

– A vrut să ne dea nume și s-a luptat cu Diggory pentru asta. A zis că merităm nume. I-a zis că ne va da un nume fie că-i convine sau nu.

Cleopatra ridică privirea și îi zâmbi atât de rece, încât îl înspăimântă. Era un zâmbet care nu avea ce căuta pe buzele ei. Unul pe care dorea să-l șteargă și să-l înlocuiască cu râsete care să-i alunge și cele mai întunecate amintiri pe care le purta în ea. Apoi înțelese sensul cuvintelor ei. Clătină din cap.

– Mulți ani din viața mea, am fost doar Fata. Cleopatra atinse cu degetele litera D din palma ei.

– Sora mea Ophelia a fost Proasta, iar Gertrude, Neputincioasa. Mai că-i venea să râdă, dar nu reuși să scoată vreun sunet. Am trăit toți acei ani crezând că numele meu era Fata.

Oh, Dumnezeu! Povestea ei îl făcu să închidă ochii. Era mort. Dar își dorea să-l fi putut uide pe Diggory din nou, doar că de data aceasta cu mâinile goale și nu cu acel glonț plin de prea multă milă pe care sora lui, Helena, i-l trăsesese în burtă.

– Ce i-a făcut Diggory lui Joan după ce a vrut să vă dea nume? întrebă el încet.

Era lucrul de bază, cadoul pe care orice om îl dădea unui copil pentru a începe călătoria numită viață, iar ea fusese privată de acest drept până când unei străine în mâinile căreia fusese lăsată luptase pentru ea. Cleopatra trase încet aer în piept, respirația greoaie ieșindu-i printre dinți, apoi recunosc:

– A dat foc apartamentelor noastre. Diggory mi-a zis să aleg.

Lui Adair i se putea citi oroarea în ochi, iar venele îi înghețară.

– Întotdeauna cineva plătește când sunt încălcate regulile, zise ea, amintindu-i lui Adair de ordinele pe care acel monstru i le impusese și lui.

– Am avut de ales între camera surorilor mele și... camera lui Joan.

Strânse cu furie de fuste, scurgându-i-se tot sângele din încheieturile albe din pricina forței cu care strângea.

– Le-am ales pe surorile mele.

– Oh, Cleopatra! îi zise el șoptindu-i agonizant.

Voia să o elibereze de această durere, să o facă a lui și să-i transforme viața, să aibă fericirea pe care o merita. Își petrecuse mulți ani detestând-o, dar, din cauză că ea nu avusese nici o alegere când venise vorba de ideea de a rămâne sub controlul lui Diggory, cu siguranță suferise mai mult decât el și frații lui. Cleopatra ridică palma cu cicatricea în aer.

– Am făcut ce trebuia să fac.

– Știu asta, zise el și făcu o pauză. Tu știi?

Gemând, ea ridică bărbia.

– Tocmai ți-am zis că știi! urlă ea, vocea sunându-i mai mult ca a unui cățel părăsit, care ajunsese la porțile de la Iadul și Păcatul.

– Nu. Ai zis că ți-ai ales surorile, continuă el cu același calm obișnuit.

Oare se împăcase vreodată cu sacrificiul pe care fusese forțată să-l facă? Până la urmă, se împăcaseră toți cu ideea? O lacrimă i se formă în ochii maronii, acele picături cristaline devenind și mai evidente

și mai puternice datorită lentilelor. Era prima dată când o vedea plângând. Gemând, distrus, o trase în brațele lui. Ea stătea atât de țeapănă încât un vânt mai puternic ar fi putut să o rupă ca pe o surcea. Strângând-o mai tare, Adair își lăsă obraji pe creștetul capului ei.

– Ea mi-a zis că trebuie să le salvez. Ea a făcut alegerea.

Și totuși, Cleopatra purtase povara deciziei, care nu fusese o decizie propriu-zisă, fiind apăsată de vinovăție toată viața.

– Mi-ar fi plăcut să ne țină la un loc, îi zise el dur. Mi-ar fi plăcut să fi fost în același capăt al Londrei ca tine și surorile tale.

Cât de diferită ar fi fost viața ei! Ea și surorile ei ar fi devenit parte din familia lui și nu ar fi trebuit să se bazeze niciodată pe acel monstru. Cleopatra se desprinsese din brațele lui, iar el se luptă cu nevoia de a o trage înapoi.

– Asta s-ar fi putut să nu se întâmple și cine știe dacă ar fi mers, zise ea pe un ton pustiit.

Clipi rapid și apoi privi în sus. Genele îi ascundeau gândurile de mintea lui iscoditoare, dar asta nu înainte de a observa umbrele regretului. La fel de repede pe cât îl văzuse, acel sentiment se ascunse din nou în străfundurile ei. Ea ridică bărbia.

– După ce ea... a plecat, eu am avut grijă de mine și de surorile mele până ce a apărut Broderick.

– Iar de atunci ai continuat să ai grijă de ele.

Oare ea își dăduse seama că îmbrăcase acea mantie a responsabilității sub apăsarea regretului de care nu putea și nu avea să scape?

– Nu am făcut asta singură, zise ea defensiv.

Realitatea interveni.

– Killoran.

Cât de ușor era să uite câteodată cine era fratele ei! Cât de plăcut era să uite de animozitatea dintre familiile lor și să fie doi oameni care se bucurau unul de compania celuilalt!

– Fratele meu, îl corectă ea.

Dumnezeule, cât de mult îi detesta legătura pe care o avea cu acel bastard nenorocit și cât de mult ura că ea îl menționase!

– E un om bun.

Adair preferă să tacă. Știa cine era Broderick Killoran. Cleopatra continuă pe un ton mult mai vioi decât o auzise până atunci:

— A ajuns în banda lui Diggory când a devenit orfan. Era educat și știa multe despre cărți. Știa matematică, poezie și mitologie greacă. Știa să danseze și... Știa destule, îi zise ea confuză. Crescând pe străzi, acum știe și mai multe.

Era complet surprins. Ceea ce afla acum era mai mult decât știa el și frații lui despre enigmaticul proprietar de club. Iar puzzle-ul pe care nu-l putea completa până acum începea să aibă sens. Totul era clar acum. Broderick Killoran îi oferise lui Diggory un lucru pe care cineva crescut în mizeria tâlharilor nu putea să-l aibă – o minte învățată.

— Așa a reușit Diggory să țină registrele și să se ocupe de afacere, spuse el, iar Cleopatra încuviință.

— Broderick avea putere asupra lui Diggory. Iar fratele meu i-ar fi cerut să ne țină în siguranță. După ce Diggory a înțeles cât de puternic era fratele meu, nu ne-a mai atins niciodată pe mine și pe surorile mele.

Cum era posibil să se găsească atât de îndatorat față de Broderick Killoran? Privirea lui se opri asupra mâinii ei cu cicatrice – acea literă D din palmă, semnul unui monstru. Simți un junghi în piept. Cleopatra cunoscuse atâta suferință! Observându-i privirea, se forță să-i spună ceva. Dar ea ar fi interpretat orice semn de admirație sau de căldură ca fiind milă.

— De aceea nici eu, Ryker și Calum nu am fost considerați ca având valoare pentru el.

Iar Diggory nu avusese suficientă minte pentru a intuit abilitățile Helenei în privința cifrelor.

— Recompensele pe care Diggory le dădea se duceau toate la Bărlogul Diavolului, însă Broderick a făcut clubul ceea ce este și mi-a permis să devin cine sunt în lumea aceasta.

O femeie cu curaj, putere și influență, ale cărei capacități în conducerea afacerilor cu jocurile de noroc, din ce vedea el, ar fi putut cu ușurință să-l rivalizeze pe el și pe frații lui. Îi atinse obrajii cu încheieturile degetelor.

— Nimeni nu te-a transformat în femeia care ești. Tu singură ai făcut asta.

În ciuda a tot ceea ce trăise și suferise, reușise să supraviețuiască și să iasă învingătoare. Ea clătină din cap.

— Aici greșești. Mă vezi cum sunt acum. Nu am fost întotdeauna neînfrică. Eu nu i-am spus totul verde în față lui Diggory. Mi-am găsit vocea când Broderick a fost aproape.

Adair îi cuprinse obrazii.

— Oh, Cleopatra! Întotdeauna ai fost o războinică.

Ea oftă ușor și apăsă. Dorindu-se să-i aline durerea și să alunge gândurile despre Diggory și Killoran și despre bine și rău, despre răutate și bunătațe, îi ridică degetele, aducându-i-le la buze pentru a le săruta.

— E rândul meu atunci.

Ea îl privi încurcată.

— Trebuie să vii la Iadul și Păcatul cu mine, clarifică el.

Pentru acest lucru, fratele lui avea să-i ia capul dacă descoperea, însă pentru prima oară de când frații săi se căsătoriseră, Adair înțelese ce însemna să vrei să aduci numai bucurie și râsete în viața unei femei. Ochii ei erau atât de blânzi!

— Când?

El zâmbi.

— Acum.

Capitolul 19

Nu demult, singurul motiv pentru care Cleopatra ar fi vrut să viziteze Iadul și Păcatul ar fi fost să afle dedesubturile afacerilor lor în așa fel încât să-i aducă în pragul falimentului și distrugerii. Patruzeci de minute mai târziu, după o plimbare cu trăsura pe străzile goale ale Londrei, Cleopatra își croia drum prin aleile întunecate din St. Giles, de data aceasta cu un nou soi de dorință de a vedea clubul. O vrere care izvora din bucuria de a păși în clubul lui Adair. Era o lume în care se găsea cu totul confortabilă.

„Nu. Vrei să știi totul despre Adair Thorne și lumea lui pentru motive care nu au nimic de-a face cu rivalitatea îndelungată care există între cluburile voastre.“

Adair îi cuprinse mâna, iar ea îi răspunse instinctiv. Degetele li se împreunară. Ea îl privi pe furis; acest bărbat ajunsese să însemne atât de mult pentru ea!

Era prima persoană cu care împărtășise lucruri secrete despre viața ei, amintiri dureroase de care nici măcar frații ei nu știau. „Și ce o să se întâmple când o să-l părăsești?“

Simți o durere atât de acută în piept, de parcă cineva ar fi înjunghiat-o, dar refuză să se concentreze la durerea pe care avea să o cunoască la despărțire. Voia să se bucure de toate momentele pe care le putea avea cu el. Ajunseră la capătul străzii, iar el își retrase mâna.

– Aici, murmură el, așezându-i pălăria pe care i-o dăduse înainte de a pleca din casa lui Black.

Se uită atent la pantalonii de bărbat și la jacheta neagră pe care ea le purta.

– Cum arăt, domnule guvernator? îl tachină ea, făcând o plecăciune adâncă.

Adair îi privi intens buzele, iar starea ei de degajare dispăru. Când privirile li se întâlniră, căldura din ochii lui verzi o făcu să ardă puternic.

– Perfect, spuse el răgușit. Arăți perfect.

Iar Cleopatra, care nu se simțise niciodată mai mult decât un băiețel, sora ochelariștii a lui Broderick Killoran, se simți frumoasă.

— Haide, murmură el, mergând încet în fața ei, deschizându-i drumul.

Trecură pe lângă câțiva marinari beți care sforăiau.

— Am paznici la fiecare intrare, explică el.

— Dacă sunt cu adevărați paznici buni, atunci o să se întrebe ce faci la ora asta aici... Și nu singur, ci cu un *băiat* tânăr după tine.

El se strâmbă, dar înainte de a apuca să mai spună ceva, ajunseră la intrarea în club. Cei doi paznici voinici nu reacționară la vederea lui Adair și la vizita lui târzie. Însă o priviră intens pe Cleopatra.

— Domnule Thorne, îl salutară aceștia la unison.

Adair le răspunse făcând un semn cu capul și trecu de ei pentru a deschide ușa.

— Ceva suspicios?

— Nu, domnule Thorne, îi răspunse paznicul îmbrăcat în purpuriu, privind-o din nou pe Cleopatra.

Adair îi făcu semn să intre.

În timp ce el închise ușa în spatele lor, ea analiză atentă spațiul generos și etajele aflate în construcție. Deci acesta era Iadul și Păcatul.

Fără a scoate un cuvânt, înaintă în local, dincolo de grinzile de lemn și mesele pline cu materialele și proviziile constructorilor. Cercetă și înregistrează tot ceea ce văzu în club. Dădu ocol cu privirea în toate colțurile. De mică auzise povești despre clubul rival. Avuseseră bărbați, lorzi disperați și vagabonzi din gloata lui Diggory – și a fratelui său – care se infiltraseră odinioară în acest loc măreț și le aduseseră vești și povești despre club.

Cleopatra asimilase toate detaliile pe care le auzise despre acea familie oribilă, dorindu-și în secret să vadă cu ochii ei localul. Curiozitatea ei crescuse și mai mult în momentul în care Black, Thorne și ceilalți frați făcuseră schimbări la club: renunțaseră la prostituție și angajaseră femeile în roluri importante.

Se îndreptă către covorul ars. Toate mesele de joc fuseseră scoase și, în afară de câteva bucăți de tapet din satin care se încăpățănaseră să nu ardă, nu mai exista nimic din clubul despre care auzise atâtea.

O cuprinse tristețea pentru tot ceea ce se pierduse, pentru tot ceea ce Adair, care iubea această lume, pierduse. Ea știa ce însemna să-ți pierzi casa din cauza flăcărilor, dar locul pe care îl văzuse arzând nu fusese altceva decât o zonă de apartamente pline de viermi și păduchi. Știa, totodată, ce însemna să găsești siguranța și adăpostul la Bârlogul Diavolului și ce ar fi însemnat să ia totul de la capăt.

Într-o încercare de a o alina, Adair o luă de mână și începu să o tragă după el în club, vorbindu-i înflăcărat.

— Acolo va fi spațiul adițional pe care l-ai sugerat, îi spuse el, făcându-i semn către acea zonă. O să amestecăm whist, faraon și mesele de hazard pe această parte, indică el dincolo de spațiul deschis, dar acum aglomerat cu lucruri. Ruleta și masa de douăzeci și unu vor avea propriile locuri acolo.

— Și noi avem o împărțire asemănătoare, recunosc eu.

Cine ar fi crezut vreodată că ea avea să împartă detalii despre localul familiei sale cu bărbatul din fața ei și, mai mult, să-i ofere sfaturi pentru a-și îmbogăți afacerea. Asta ar fi însemnat că le-ar fi făcut și mai multă competiție. Și oare de ce nimic nu mai părea să fie important?

„Pentru că îl iubești, iar asta e mult peste orice profit și trece dincolo de lupta prostească privind numărul de clienți.“

Adair continuă să-i vorbească cu un aer de băiețel înflăcărat, care o făcu să se simtă și mai mizerabil. „Aș vrea să fie bărbatul ursuz, nervos, care mi-a confiscat pumnalul.“ Îi permise să o atragă către partea din spate a clubului.

— Acestea sunt spațiile private pe care le-ai sugerat, îi spuse el când ea păși în interior.

Acel spațiu larg nu trăda vreun semn al haosului care se petrecuse în acea parte a localului.

Tapetul de satin albastru fusese aplicat pe pereți. Mese frumoase de jocuri din mahon fuseseră aranjate la distanță, facilitând intimitatea. Barul de mahon și candelabrul din cristal se potriveau minunat cu decorul, iar camerele elegante erau mult mai potrivite pentru reședința lui White sau Brooke, și nu în localurile dubioase deținute de familiile lor.

— Deci?

Ea se întoarse și, văzându-i rânjetul încântat, ezită.

— E drăguț.

Zâmbetul lui dispăru.

– Nu-ți place.

Cât de mult ajunsese să o cunoască! Reușea să-i intuiască reticenta până și în gesturile mici. Cleopatra își împreună mâinile în față.

– Nu că nu n-aș fi de acord.

Adair se uită pătrunzător la mâinile ei. Naiba să o ia cu acel gest care o dădea de gol! Își lăsă brațele în jos.

– Trebuie să-ți dai seama ce vrei, îi zise ea direct, oferindu-i adevărul pe care îl căuta. Ți-am mai spus, Adair, continuă ea înainte ca el să poată vorbi. Nu știi ce vrei. Nu știi dacă vrei să ai un club destrăbălat sau unul elegant în zonele extravagante ale Londrei.

El roși.

– Iadul și Păcatul este ceea ce spune numele lui.

– De ce? îl întreabă ea. Pentru că te-ai născut pe străzi? Ai progresat.

Amândoi făcuseră asta.

– Iar acum ești prins între două lumi, continuă ea, luându-i mâinile într-ale ei, strângându-l ușor și asigurându-l de sprijinul ei. E timpul să alegi una sau alta.

El o privi îngrozit.

– Ce sugerezi? se porni, de parcă ar fi așteptat să fie călăuzit.

Ea îl ținu în continuare de mâini când el încercă să se retragă.

– Ai petrecut săptămâni întregi cu reconstruirea și noul design. În mod constant revizuiеști idei...

– Pentru că ai făcut sugestii pe care eu nu le luasem în considerare, adăugă el.

– Pentru că nu vrei ca acest loc să fie cel în care clubul să existe pentru totdeauna, presupuse ea. Tu, la fel ca și frații tăi și sora ta, vrei să pleci din St. Giles.

Adair se smuci din strânsoarea ei de parcă ar fi fost opărit.

– Nu e nimic rău în asta, zise ea delicat, apropiindu-se. Ți-ai petrecut viața crezând anumite lucruri ca fiind singurele adevăruri: că locul tău e în St. Giles, că familia mea este rea, doar ca să conduci un club scandalos.

Ea înclină capul, iar privirile li se întâlniră.

– Nu e totul așa cum pare. E...

Adair îi înghiți cuvintele cu un sărut.

Ea se opri și apoi îl cuprinse cu mâinile de după gât și apoi se trase mai aproape de pieptul lui. Limba lui îi topi ființa până când ea se moleși sub alintările lui.

– Faci asta doar ca să... tac? reuși ea să spună printre săruturile lui îndrăznețe.

– Ți-ar păsa dacă ar fi așa? întrebă el, lingând-o pe gât.

O mușcă și îi supse pielea sensibilă din acea zonă. Gemând, ea lăsă capul pe spate ca el să o poată devora.

– Nu aș fi încântată, se chinui ea să spună, prinzându-l de părul șaten și trăgându-l aproape. Nu-mi place să fiu...

El îi desfăcu panglica de la piept, expunându-i pielea la aerul rece al nopții. Coborându-și capul îi luă unul dintre sfârcuri între dinți.

Ea gemu puternic simțindu-i limba pe carnea fragedă, fiind cuprinsă de plăcere când îi sugea sfârcul.

– Eu... mărturisesc, strigă ea ușor, lăsându-și capul în față, că am vrut să...

El roti limba peste vârful întărit și apoi se concentră pe celălalt.

– Adair, îl rugă ea.

El o prinse, o ridică în brațe și o duse la canapeaua din piele din mijlocul camerei. Se opri deasupra ei, căutând marginea cămășii, voind să o scoată din pantaloni. Pulsul îi bătea de parcă fugise din Londra și înapoi. Ea se pierdu în coapsele lui musculoase și către... zona intimă, unde mădularul lui pulsa prin veșmintele negre.

– Uite-te la mine, Cleopatra!

Simți că nu mai avea aer. O privea cu ochii înfomețați. „Pe mine... mă dorește pe mine.” Și rămăsese uimită că un bărbat precum Adair Thorne, un model de perfecțiune masculină, o dorea pe ea.

– Vreau să fac dragoste cu tine, îi zise el cu o voce joasă și răgușită, ceea ce o făcu să-l vrea înapoi în brațele ei.

Ea îi zâmbi slab și apoi, fără a-și lua privirea de la el, stăpână pe sine, îi dădu cămașa peste cap și o aruncă pe podeaua de lemn. Materialul alb căzu fără zgomot. Lui Adair îi zvâcnea puternic mărlul lui Adam. Întinse o mână și îi pipăi sânul stâng. Îi roti sfârcul cu degetele, iar ea închise ochii. Își mușcă obrazul pe interior când el se opri. Dar apoi simți cum el îi trage pantalonii dincolo de șolduri. Netulburată, ea îi aruncă deoparte și rămase goală în fața lui.

– Ești așa de frumoasă! spuse el răgușit.

Complimentul lui o îmbărbătă și se ridică, lipindu-se de pieptul lui. Prinzându-l de gât, îl făcu să se aplece și să-și contopească buzele. În toți acești ani, le judecase pe femeile de la Bârlogul Diavolului care vorbeau încântate despre sex. Abia acum înțelegea, simțind palmele cu bătători ale lui Adair plimbându-se pe spatele și pe fundul ei, cuprinzându-i carnea suplă. Acum înțelegea ce le mână pe multe dintre acele femei. Nu exista rușine sau regret.

Simțea valuri de căldură curgând în interiorul ei. Ghidând-o să se întindă pe canapea, Adair se așeză peste ea și o sărută pasional încă o dată. Se duelau cu limbile, mușcându-se, întrecându-se. Respirația lor devenise una, urlând într-un ritm disperat. El vârî o mână între picioarele ei, întâlnindu-i firele de păr cărlionțate. Ea se încordă și mai mult sub atingerea lui și apoi gemu puternic când el începu să-i mângâie zona intimă. Fără să se poată controla, șoldurile Cleopatrei se ridicară, arcuindu-se intens pe măsură ce dorințele carnale o dezinhibară complet. Era prinsă în mreje, capabilă doar să simtă. Îl mușcă tare de buza de jos când el o pătrunse cu degetul și începu un dans al atingerilor savuroase. Înăuntru și afară. Cleopatra nu era capabilă să fie coerentă.

— Adair! strigă ea, iar cuvintele parcă se transformaseră în rugăciune.

Plăcerea începu să crească, iar el o penetra și cu al doilea deget. Cleopatra crescua ritmul dansului șoldurilor. Apoi el se opri. Ea strigă, întinzând brațele pentru a-l trage înapoi. Însă el, cu mișcări frenetice, își scoase restul hainelor, aruncându-le. Ei i se uscă gura privind către pieptul lui musculos, presărat cu fire de păr negru și marcat de cicatrici. Era de-a dreptul fascinant, ca un războinic.

Adair își scoase o cizmă, apoi pe cealaltă, lăsându-le să cadă lângă el. Își duse mâinile spre mijloc și încet își trase pantalonii. Suspinul ei se pierdu, ascuns de sunetul veșmintelor care lovira podeaua. Îl privea uimită. Mădularul lui gros și lung pulsa puternic. Se ridică și mai mult sub apăsarea privirii ei. Fără a scoate un cuvânt, întinse mâna și îi alintă mădularul cu degetele ei. El scoase un sunet aspru, mult mai potrivit pentru un animal rănit, speriiind-o. Ea se opri și îl privi.

— Îmi pare rău, zise ea, slăbind strânsoarea în care îi ținea mădularul.

Ea lovise, izbise, îngenunchease și apucase suficienți adversari în acea zonă ca să știe că era dureroasă.

– Nu, se grăbi să spună el, încurajând-o să continue.

Cleopatra ezită.

– Nu te-am rănit?

– Doar în cel mai bun mod posibil, reuși să spună printre dinți.

La început, îl exploră delicat, apoi, incitată de geamătul lui, grăbi ritmul atingerilor. Era precum oțelul înfierbântat în mâinile ei.

– Oprește-te! o rugă el, făcând-o să rămână locului.

Ea se opri, privindu-l întrebătoare, dar el imediat se aruncă asupra ei, sărutând-o. Își împreunaseră limbile într-un dans primitiv, care făcu doar să-i crească foamea din interior, până când se trezi scoțând tot felul de sunete incoerente. Abia dacă-l văzu pe Adair strecurându-se între coapsele ei și își desfăcu picioarele și mai mult. Mădularul lui pulsa întărit deasupra părului ei umed.

– Te rog, îl imploră ea, neștiind ce îi cerea, ci doar că trebuia să își satisfacă foamea.

Adair îi răspunse atingând-o acolo. Mușcându-și buza de jos de disperare, îl privi cu ochi sălbatici. În toți acești ani, crezuse că acest act era unul murdar, care dezbrăca o femeie de mândrie și de putere. Doar ca să fie eliberată de aceste gânduri sub atingerea lui.

– Am nevoie de... mai mult, zise ea cu rezeziție, bucurându-se de acea nouă libertate, ștergându-și din minte toate lucrurile eronate pe care le crezuse ca femeie.

Nu era nici o rușine în asta. Doar uimire.

El o penetră din nou cu două degete, torturând-o cu tachinările lui. Îl rugă iar incoerent.

– Te rog, gemu ea.

Nu avea deloc mândrie când venea vorba de acest bărbat. O pătrunse încet, centimetru agonizant după alt centimetru în locul ei strâmt.

Chipul lui se încordă și broboane de transpirație i se formară pe frunte.

– Nu am mai simțit așa ceva, zise el, oprindu-se când mădularul lui ajunsese la bariera pe care ea reușise s-o păstreze departe de ghearele ticăloșilor din St. Giles.

„Pentru el. M-am păstrat pentru el și doar pentru el...”

– Nu vreau să te rănesc, zise el încet, afectat.

Cleopatra îl trase aproape.

— Vreau asta, zise ea, abia respirând.

Înainte să-l părăsească, trebuia să-l cunoască în acest mod. Voia să ia orice amintire cu Adair Thorne putea. El închise ochii și continuă. Ea țipă, iar el îi cuprinse gura cu buzele. Încremeni în interiorul ei. Rupându-se de vraja sărutului, Cleopatra îl cuprinse cu brațele. Ca hoată pe stradă, fusese lovită, izbită și arsă și se credea imună la durere, doar ca să afle că și ea era umană, până la urmă.

— Asta a durut, recunosc eu pe un ton infierbântat.

Adair o sărută în colțul gurii, apoi o umplu de sărutări tandre pe frunte.

— Mai degradă mor decât să-ți fac rău.

Nu voia să se gândească la suferința lui. Cleopatra se concentra să respire.

— Sunt bine, zise ea, în cele din urmă.

El zâmbi, arătându-i gropițele care o înnebuneau, și îi așează încet ochelarii încet pe nas.

— Cleopatra, tu încerci să mă liniștești *pe mine*?

— Arăți ca și cum ar urma să vomți, Thorne, deci cred că ai nevoie. Verde la fel ca...

Adair o sărută din nou, trezindu-i fluturi din stomac. Apoi începu să se miște. Cleopatra rămase destul de încordată, apoi durerea apăsătoare cedă, iar în locul ei reapăru nevoia, foamea. Piepturile li se mișcau la unison. Cleopatra își puse palmele pe gâtul lui Adair, dorind să-i vadă privirea, să-l urmărească în timp ce făcea dragoste cu ea. El se aplecă și o sărută. Apoi alunecarea limbii lui se sincroniză cu ritmul în care o pătrundea. Ea gemu și își ridică șoldurile, primindu-i mișcărilor, permițându-i să o umple iar și iar.

— Da, gemu eu, în timp ce el reușea să o aducă din nou pe culmea plăcerii.

Apăsarea dintre picioarele ei crescuse, fiind inundată de sentimentul profund al corpurilor lor care se uneau. Adair își mișcă șoldurile și o pătrunse mai tare, mai tare. Mai repede.

— Explodează pentru mine, o imploră el.

— Da, gemu eu. Vreau, vreau...

Cleopatra se infierbântă. Apoi el se retrase și o pătrunse încă o dată. Ea țipă încet. Totul explodează într-o mare de lumină albă. Strigând răgușit, el o penetra cu mișcări lungi și delicioase. Ea simți fiori

în tot corpul, primindu-l tot. Cu pieptul greu, Adair se prăbuși. Apoi se sprijini în coatele aflate lângă capul ei. Cumva, în spatele genelor, simți cum o podideau lacrimile. Nimic nu se mai auzea în încăperea tăcută în afară de respirația lor. Încercă să vorbească.

– Nu am simțit niciodată... Nu am știut... Eu...

Cleopatra se străduia să găsească cuvintele potrivite pentru a descrie ceea ce simțea, dar nu reușea. Adair îi sărută vârful nasului, iar acel gest tandru îi umplu inima cu și mai multă iubire pentru el.

– Nu de asta te-am adus aici, zise, surâzându-i, și cu singură mișcare o rostogoli deasupra lui.

Ea suspină când se văzu pe pieptul lui. Firele de păr de pe bustul lui îi gădilau obrazul. Își găsi o poziție și își așează bărbia pe el.

– Nu m-ar deranja dacă ai făcut asta, il tachină ea.

El îi trase una peste fund, făcând-o să rădă zgomotos.

– Diavolițo, îi zise, deschizând ochii și citindu-i uimirea și bucuria în zâmbet.

„Când am mai fost așa de fericit? Atât de încrezător? Cu oricine?”

Dat fiind că ea își ținuse chiar și surorile la distanță, se credea incapabilă de o asemenea apropiere de altă persoană.

„Te-ar disprețui dacă ar ști cine ești cu adevărat.”

Era secretul pe care nu trebuia să i-l spună lui Adair pentru că era doar o clipă trecătoare în viața lui.

– De ce ești atât de sobră, dintr-odată? murmură el, alintând-o pe spate cu mișcări circulare, liniștitoare, care o făceau să plângă.

Dar nu plânse. „Nu sunt Cleopatra Killoran. Sunt...”

O podidiră lacrimile și se ridică. Fără tragere de inimă, se trase în colțul canapelei, simțind nevoia de a pune distanță între ea și Adair și... între ea și slăbiciunea pe care o avea față de el.

Cu coada ochiului, îl observă. Se ridică, splendid în goliciunea lui, și își adună veșmintele. Bucuroasă de clipa de răgaz pe care i-o oferea gestul lui, căută să-și aline inima distrusă. „Inutil. E inutil.” Voia ceea ce nu putea să aibă – pe el. Îi despărțeau prea multe. Îi despărțiseră încă din momentul în care ea pășise în lumea murdară a străzilor din St. Giles, iar problemele doar se înmulțiseră în timp.

Ușurarea ei nu dură mai mult. Adair luă o batistă albă din haina lui și se așează lângă ea. Se lăsă pe vine și îi șterse urmele dintre coapse.

Îi evită privirea, rugându-se ca el să creadă că era vorba de modestie. Puse mâna pe bucata de material și se curăță. O lăasă pe podea și sări în picioare. Se încruntă când simți durerile din zona intimă. Ignorând disconfortul, se aplecă să-și ia hainele. În spatele ei, foșnetul pe care îl auzea îi indică faptul că Adair făcea același lucru.

După ce termină, Cleopatra privi la peretele opus.

– Îmi pare rău, spuse ea, clipind încet.

Oare rostise asta cu voce tare?

– Nu ar fi trebuit să te ating, zise Adair pierdut.

„Lasă-l să creadă că asta te face să taci!“ Atunci, nu aveau să fie întrebări, ci doar sentimentul lui de vinovăție. Cu siguranță cauza-se destulă suferință în viața ei, iar o mică neînțelegere din partea lui Adair Thorne nu ar fi fost cine știe ce crimă. Își atinse fața cu palmele. Cine ar fi crezut că ea, Cleopatra Killoran, nu era capabilă de minciună?

– Am vrut asta, Adair, insistă ea, uitându-se către el.

– Văd că regreti.

Nu din motivele pe care le bănuia el. Nici măcar pentru ceea ce credea. „Nu fi lașă. Spune-i! Poate că nu o să conteze.“

„Ești o proastă dacă tu crezi asta.“

Trebuia să-i spună. Trebuia să-i spună tot – cine era, de fapt. Cleopatra înaintă spre ușă și privi dezordinea din în camerele principale ale sălii lui de joc.

Din cauza legăturii ei cu Diggory, Adair fusese îndreptățit să aibă rețineri în ceea ce o privea pe ea și familia ei. Ea se sprijini pe cadrul ușii.

– Îmi pare așa de rău!

Simțindu-l lângă ea, privi în sus. El stătea țeapăn, dar nu-i arăta nimic.

– Pentru clubul tău, adăugă ea.

Căută semne ale evidenței aceleiași furii care venea cu fiecare amintire a flăcărilor.

– Nu am făcut asta.

Ea avea nevoie ca el să știe că – mai mult... să creadă că... Ea ar fi vrut ca un singur lucru să nu conteze pentru el. El tăcu.

– Nu de asta te-am adus aici, murmură el, regretând că încă se îndoaia de cuvântul Cleopatrei și de cine era familia ei.

Ea se încordă.

— Poate că nu. Dar o să avem discuția asta. Nu știi ce fel de om este fratele meu.

— Știi precis ce fel de om este, rosti el direct, trăgându-și jacheta. A trebuit să mă confrunt cu el și cu gloata lui încă de la șapte ani.

Ideea că cei doi bărbați din viața ei, care însemnau totul pentru ea, se detestau o sfâșia.

— Nu poți să-ți scoți gândurile alea din cap, zise Cleopatra rece. Era... este cel mai bun frate.

— Îi iei apărarea unui bărbat care o să te vândă la altar.

Ea răbufni.

— Asta este... era... decizia mea, zise ea repede, ideea de căsătorie dându-i un sentiment de teamă.

Cleopatra se grăbi să iasă, dar se opri doar la câțiva pași de el.

— Tu crezi că mă vinde pentru un titlu...

— Știi că asta face.

— Dar a avut grijă de mine. L-a înfruntat pe Diggory când nimeni altcineva nu era acolo să ne protejeze pe mine și pe frații mei. Făcu o pauză. Mi-a dat un nume și a trăit pentru asta.

Acea descoperire îl răvăși.

— El ți-a dat numele.

Ea nu știa ce să creadă despre modul în care articulasese acea propoziție.

Cleopatra încuviință.

— Și s-a luptat cu Diggory când majoritatea care au încercat au eșuat, adăugă ea. El mi-a zis Cleopatra – spuse ea, provocându-l să o tachineze cu privire la nume – și mi-a zis că nu am sânge regal, dar sunt la fel de neînfricată și de deșteaptă ca însăși regina.

Era o femeie din Egipt despre care Cleopatra nu auzise niciodată până când fratele ei intrase în viața lor cu vorbele lui extravagante și dragostea pentru cărți.

— E un nume demn de regine și de războinice, zise el mai mult pentru sine. Ți se potrivește.

Tulburată de acea confirmare, își scoase ochelarii și își curăță lentilele.

— A jurat că într-o zi vom avea legături cu regi și lorzi.

Atunci răsese de el. Simpla nebunie de a crede că niște zdrențe de stradă precum Cleopatra și surorile ei ar fi fost privite mai mult

decât niște femei care puteau fi oricând siluite pe orice alee întunecată fusesse cu totul de necrezut.

— Și asta e important pentru el, dar și pentru tine?

Îi putea citi tonul acuzator în acea întrebare.

— Siguranța e importantă, insistă ea. După ce...

„Spune-o! Spune-i numele!” Adair deschisese fereastra către trecutul Cleopatrei, iar acum trebuia să găsească puterea de a spune.

— După ce Joan a fost ucisă, a apărut Broderick, mărturisi ea, așezându-și ochelarii înapoi.

Nu-și permisesese să se mai gândească la femeia care, atunci când murise în acea cocioabă, nu era mult mai mare decât Cleopatra acum. Păși pe scândurile de lemn către cea mai apropiată masă de lucru și privi dincolo de ea. Simțea apăsarea privirii lui Adair. De ce o făcea să se simtă atât de confortabil și să-i povestească despre cele mai întunecate vremuri din viața ei? Despre Joan și sora ei care fusesse bătută până ce aproape că orbise, despre agonia furiei și... Închise ochii, luptându-se să-și recapete controlul. Se concentrează să respire încet și regulat.

— Ce s-a întâmplat cu Joan, zise Adair încet în urma ei, nu a fost vina ta.

Nu mai putea să respire. „Nu mai vorbi. Te rog, nu mai vorbi!” Avea să se despică sub apăsarea durerii trecutului. Adair își așeză o palmă pe umărul ei, încercând să o liniștească.

— E un rău care i-a aparținut lui Diggory. Tu nu ești capabilă de răul pe care ți l-a făcut el.

„Nu sunt. Pentru că răul e în venele mele.” Nu mai putea să respire și nici să ascundă adevărul.

— Te-ai ocupat de surorile tale, continuă Adair, ai avut grijă de toată lumea... și niciodată de tine.

Cuvintele lui neașteptate o înghețară.

— Vreau să am grijă de ele, zise ea grăbită, apăsând puternic unghiile în palma pe care avea scrijelită litera D. Asta voia. Ophelia, Gertrude și Stephen reprezentau totul pentru ea. Iar acum, la fel și Adair... Oh, Dumnezeu!

— Simți că trebuie să ai grijă de ele, o provocă el, făcând-o să se întoarcă cu față. Din cauza lui Joan.

Se smulse din atingerea lui, cu inima bătându-i puternic în piept. Voia să-și bage degetele în urechi până când nu mai avea să-i audă

cuvintele. Pentru că spunea adevărul... „După moarte lui Joan, ți-ai petrecut viața încercând să fii totul și orice pentru frații tăi...”

– Nu știi nimic despre asta, izbucni ea.

– Știu totul despre asta, zise el sincer. Toți trăim cu vina celor făcute pe străzi.

El înaintă spre ea.

– Dar, dacă te căsătorești cu un nobil – un bărbat pe care nu-l iubești –, asta nu o să te elibereze de durerea pe care ai simțit-o și tu, și Joan în acea seară.

Cleopatra privi panicată în jur, dar el insistă.

– Asta doar o să te facă să te sacrifici, să renunți la fericirea ta pentru cea a surorilor tale.

– Dar asta faci când iubești pe cineva! strigă ea. Ridică mâinile sus. A trebuit să o sacrific pe Joan...

– Și acum te sacrifici pe tine, zise el încet.

– De ce faci asta? îl imploră ea.

– Pentru că te iubesc.

Acea mărturisire o șocă. Cleopatra își duse mâna la piept.

– Tu...

Adair deschise și închise gura. Apoi încuviință uimit.

– Te iubesc, repetă el, făcând ca acea mărturisire să fie și mai reală.

„Iubește o minciună.” Asta îi spunea vocea provocatoare din cap. Închise ochii, iar fața lui Diggory era acolo. Zâmbetul lui, acel chip ciupit de vărsat... Cleopatra fugi din calea lui.

– Mă iubești, repetă ea. Nu știi nimic despre mine...

În timp ce Cleopatra știa exact cine era acest bărbat. Știa că era bun și onorabil și că alesese onoarea femeilor în locul profitului în clubul lui, salvându-le de la o viață de prostituție.

– Știu atât de multe!

Îi simți surâsul din voce.

„Dar nu știi ce e cel mai important.”

– Ești neînfrică, deșteaptă, puternică și...

– Sunt fiica lui Diggory.

Adair îngheță înainte ca ea să termine de rostit. Împietri. Era șocat? Îngrozit? Neîncrezător? Poate toate trei?

– Poftim? întrebă el, făcând un pas în spate.

Îi urmă a cel gest, care spunea atât de multe, iar inima i se prăbuși în milioane de bucăți la picioarele lui. „Naiba să te ia pentru că-l iubești. Și naiba să te ia pentru că îți pasă de ceea ce crede!” Simțea un val de răs agonizant adunându-i-se în piept, dar se forță să nu explodeze. După teroarea pe care Diggory o sădise în familia lui Adair, cum putuse să fie atât de naivă să creadă ca asta nu avea să conteze pentru Adair?

— Diggory a fost tatăl meu, repetă ea, observându-l îndeaproape. M-a făcut. Mi-a dat viață.

Oare de câte ori trebuia să o spună pentru a-l face să nu mai fie confuz și să înțeleagă? Îi citi teroarea în ochii verzi.

— Tatăl tău, repetă iar, ca un nebun.

Iar atunci i se confirmase ceea ce știuse dintotdeauna. Că între ea și Adair nu putea și nu avea să fie nimic. Nu ar fi contat nici dacă nu ar fi fost problema căsătoriei cu un nobil. Între ei avea să fie mereu un hău uriaș. Ura ei față de Mac Diggory ardea precum un cancer, vicios și fără de scăpare. Acel semn de pe mână era testamentul fostului ei stăpân. Și cu Adair de față, privind-o pierdut și tăcut, Cleopatra făcu exact ce făcea întotdeauna – fugi.

— Cleopatra! o strigă el, rupând tăcerea, ecoul vocii lui ajungând pe străzi.

Cu inima ieșindu-i din piept, se făcu nevăzută din clubul dărăpănat, țâșnind spre ușă.

— Oprește-te! strigă el mai tare.

Apoi urmară o bufnitură puternică și o grămadă de blesteme. Fără a se uita în spate, fugi din Iadul și Păcatul, trecând pe lângă paznici, pe străzile familiare din St. Giles. Era liberă.

Capitolul 20

O pierduse. După mai bine de cinci ore de căutat pe străzile din St. Giles cu oamenii pe care îi adunase în grabă la Iadul și Păcatul, Cleopatra nu era de găsit.

Date fiind abilitățile ei de a se cățăra pe acoperișuri și de a se ascunde, putea să fie oriunde.

I se întoarse stomacul pe dos când trăsură lui ajunsese în capătul extravagant al Londrei, către reședința lui Ryker și Penelope. Nu demult, gândul că Cleopatra Killoran umbla singură nu l-ar fi deranjat deloc. Până la urmă, toată Londra știa de cruzimea de care era capabilă familia ei. Totul se schimbase. Teroarea îi cuprinsese în mod obsedant ființa, iar cele mai rele gânduri despre ce ar fi putut să pătească pe străzile periculoase din St. Giles creau un haos în capul lui.

Bărbați oribili care o siluiau. Hoți cu care s-ar fi luptat pentru orice avea la ea. Își simți respirația zgomotoasă.

Sau poate că se întorsese la familia ei. Acel gând ar fi trebuit să-l liniștească și să elibereze din presiunea pe care o simțea în piept.

Dar de ce nu se întâmpla asta? De ce simțea că în momentul în care avea să se întoarcă la Killoran nu avea să o mai vadă vreodată? Și apoi viața lui avea să fie goală din nou când nici nu își dăduse seama cât de singur era.

– Pentru că ai reacționat la mărturisirea ei ca un bou, bolborosi el în trăsură.

Adair își trecu cu mâinile prin păr. Nu-i spusese nimic. Doar repetase cuvintele ei ca un tâmpit. Șocul îl amorțise și îl redusese la tăcere, făcându-l să nu-i spună ceea ce trebuia de fapt: că sângele nu o definea, iar faptul că Diggory era tatăl ei nu o făcea să fie josnică sau diabolică. Certitudinea că el îi dăduse viață era dovada că Diggory măcar făcuse un lucru bun în existența lui mizerabilă.

„Dar eu nu am zis nimic...”

Neliniștit, trase perdeaua din catifea roșie de la trăsură aproape pe când ajunsese în fața reședinței lui Ryker. Nici măcar nu așteptă

să se oprească, că deschise ușa și țâșni afară. Sări cu brațele deschise pentru a-și ține echilibrul și apoi fugi pe lângă un cuplu frumos îmbrăcat și urcă iute câte două trepte odată. Majordomul îi deschise imediat ușa. Fără a se opri, Adair urcă la etaj.

Avea nevoie de o baie, să se bărbiezească și să se schimbe. Toate trebuiau să aștepte. Ea conta, ea era cea mai importantă. Totul pălea pe lângă ea. Mai întâi trebuia să-l găsească pe nenorocitul lui frate, care de obicei era în odaia copilului la ora aceea...

— Adair! auzi el un glas vioi și se opri din cavalcadă.

Fără tragere de inimă, se opri la mijlocul drumului către apartamentele de dormit și privi în spate. Penelope își prinse fustele și se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Aici erai, zise. Eu... începu ea. Ea adulmecă aerul, inspirând zgomotos de mai multe ori. Eu... Femeia strâmbă din nas. Te căutam. Penelope își duse mâna la nas. Ai nevoie de o baie, i-o trânti ea, neputând să se abțină.

El se înroși.

— Da.

Alergatul pe străzile din St. Giles, prin bălțile pline cu rahat de cal și naiba mai știe ce îl făcuse să duhnească. Penelope îi făcu semn să plece, iar el fu bucuros că scăpase de compania ei. Avea nevoie de o cafea. Ceva care să-i limpezească mintea. Ușurarea lui nu dură mult. Penelope se grăbi și-l ajunse din urmă.

— Wilson, îi zise cumnata lui lacheului cu chip de piatră de la capatul holului.

De fapt, nu era cu adevărat un lacheu, ci un paznic care primise ordin de la Ryker să stea acolo. Un bărbat care acum îi evita privirea lui Adair.

— Da, milady? mormăi Wilson și făcu o reverență urâtă.

— Te rog să ai grijă să fie pregătită o baie pentru domnul Thorne.

Bărbatul mai tânăr se grăbi să facă întocmai ce îi ordonase stăpâna.

— Wilson? strigă Adair, oprindu-l.

Voia să-și refuleze furia cumva și tocmai găsisese ținta perfectă în bărbatul care o insultase pe Cleopatra.

— Da, domnule Thorne?

— Ai insultat-o pe domnișoara Killoran.

Cum părea vocea lui Adair așa de calmă, când panica îi ucidea toate simțurile în absența ei? Wilson înghiți în sec.

– Domnule?

– Dacă de acum îi mai rostești numele incorect o singură dată, nu o să mai găsești de lucru în nici un club din toată Londra, îi șopti hotărât. Ne-am înțeles?

Penelope rămase neobișnuit de tăcută, privindu-i pe rând. Bărbatul mai tânăr încuviință iute din cap.

– Ne-am înțeles, domnule Thorne.

– Acum ieși!

Wilson o șterse. Adair simți o plăcere deosebită în neliniștea provocată celui alt bărbat. Wilson nu știa că în momentul în care Iadul și Păcatul avea să fie reconstruit urma să răspundă doar în fața lui.

„Nu știi ce vrei. Nu știi dacă vrei să fie un loc al păcatelor, scandalos, sau un club extravagant din capătul Londrei.“

Își aminti cuvintele Cleopatrei, intrând din nou în panică. La năibă cu politețea! Grăbi pasul și porni către odaia copilului.

– Vrei să mergi în odaia copilului, îi zise cumnata lui, respirând greu, dar ținând pasul cu el, în ciuda picioarelor mici. Cât de devotat ești! Un unchi deosebit...

Trebuia să recunoască faptul că soția lui Ryker era tenace.

– Dar înainte să faci asta, continuă ea, oprindu-i mâna care era pe mâner, este vorba despre Cleopatra.

Inima i se cufundă în piept. Penelope suspină când el o prinse de umeri.

– Ce e? Știi unde e? Killoran a trimis vreo veste?

Pentru prima dată era recunoscător pentru obsesia pe care frațele ei nemilos o avea pentru obținerea unei legături cu nobilimea. Nenorocitul nu avea să se oprească până când femeia nu era căsătorită cu un nobil.

– Dacă am văzut-o? repetă Penelope. E în salonul alb.

Imediat el își luă mâinile de pe cumnata lui.

– Poftim? întreabă el ușurat. Ai văzut-o? Se simți deopotrivă ușurat și enervat și scrâșni din dinți. În tot acest timp, fusese înnebunit de frică pentru siguranța ei, iar ea venise... acolo. Era ultimul loc în care s-ar fi gândit să o caute.

– Ești sigură că ai văzut-o... azi? insistă el.

— Să o văd? Bineînțeles, că am văzut-o. Am luat micul dejun împreună și...

Când ea trâncăni, sentimentul de ușurare îl făcu să închidă ochii.

— ... dar nu sunt sigură de Lord Landon.

Asta îl făcu pe Adair să-și vină în fire.

— Poftim?

Cumnata lui ridică din sprâncene.

— Ești sigur că ești bine? îl iscodi ea, punându-i palma pe tâmpile.

Am presupus că ai transpirat, dar că poate nu te simți bine.

De când își mărturisise dragostea față de Cleopatra Killoran, cu siguranță nu se mai simțise în largul lui.

— Sunt bine, zise el, ferindu-se de mâna ei.

— În regulă. Te căutam pentru că...

Penelope privi în jur pentru a se asigura că nu-i auzea nimeni.

Adair își mușcă obrazul pe interior pentru a nu sări la cumnata lui și a-i porunci să-i zică mai repede ce era cu Cleopatra.

— Are un pețitor.

Orice era bine. Dar nu asta. Ar fi preferat să nu fi auzit acest lucru. Deschise gura, încercând să vorbească. Un pețitor?

— Știi ce gândești, șopti Penelope.

„Nu, aș paria pe ce a rămas din sufletul meu că habar nu ai.”

— E foarte devreme pentru o vizită de acest fel. De fapt, e foarte neobișnuit.

— Penelope, zise el neliniștit, încercând să o grăbească.

— Oh, da! Bine, bine. Cumnata lui ridică mâinile în aer. E vorba despre Lord Landon.

Dansatorul excepțional cu care Cleopatra dansase primul vals. Un nenorocit al cărui zâmbet prevestea numai rele, despre care Adair, ca proprietar la Iadul și Păcatul, știa mult prea bine.

— Ce e cu Lord Landon? izbucni el.

— El este... pețitorul.

Pețitorul. Acele cuvinte care indicau posibilitatea de a se întâlni pla mai mult între Cleopatra și alt bărbat. Și nu conta dacă era Lord Landon sau Dumnezeu însuși, fiindcă gelozia l-ar fi cuprins oricum, răvășindu-l. Își aminti cum acel bastard elegant își pusese mâinile pe talia Cleopatrei și o învărtise.

Adair mârâi.

– De asta mă temeam, zise Penelope, fără a pătrunde motivul adevărat al furiei lui.

– Eu nu accept zvonurile, dată fiind experiența mea legată de familia noastră. Dar m-am gândit că ar trebui să știi dacă zvonurile despre el sunt adevărate sau nu.

Erau adevărate. Lordul avea datorii până peste cap, umbla în cele mai obscure localuri din Londra și juca cu puținii bani rămași pentru a-și spori averea.

Un asemenea detaliu fusese văzut ca benefic nu demult, întrucât îi umplea cuferele lui Adair. Acum înțelegea de ce exact acest lucru îl transformase pe Landon într-un pețitor pentru Cleopatra Killoran.

– Adair? reveni cumnata lui grăbită.

El clătina din cap pentru a-și limpezi vederea.

– De ce îmi spui toate astea? o întrebă el.

Penelope rămase cu gura căscată.

– Eu, spuse ea, încruntându-se, pur și simplu am crezut că, după tot timpul în care ai avut grijă de ea, nu ai vrea să o vezi cum cade în mâinile unui nenorocit. M-am gândit, de asemenea, că *tu* ar fi trebuit să fii paznicul de la ușa ei.

Dacă soția lui Ryker ar fi scos un pumnal din ghetuță și i l-ar fi înfipt în piept, l-ar fi durut mai puțin decât cuvintele pe care i le spusese.

– Asta sunt eu? Un paznic nenorocit care să aibă grijă de Cleopatra Killoran. Pune pe altcineva să facă asta!

– Adair! îl strigă cumnata lui.

Ignorând-o, știind că fusese un ticălos pentru că își vărsase furia nedrept pe ea, căută să ajungă în camerele lui. Trânti ușa cu forță și apoi o încuie cu un clic care îl mulțumi. Își scoate hainele șifonate și transpirate și intră în baia fierbinte pe care i-o pregătiseră. Căldura îl făcu să-l usture pielea și să șuiere printre dinți, dar primi bucuros durerea pentru că era o distragere de la toate veștile pe care i le dăduse soția lui Ryker.

Dar dacă își dorea un bărbat ca Landon? Adair incremeni cu un picior băgat deja în cadă. Își puse mâinile pe față, copleșit de profunzimea cu care ea îl marcase. Era un bastard egoist, care se gândea numai la nevoile și dorințele lui, dar detesta ideea că un lord extravagant ar fi putut să-i câștige inima – sau oricare alt bărbat.

În urmă cu o lună, singurul amănunt care l-ar fi făcut să se concentreze ar fi fost identitatea reală a Cleopatrei.

„Pur și simplu am crezut că, după tot timpul în care ai avut grijă de ea, nu ai vrea să o vezi cum cade în mâinile unui nenorocit“, își aminti spusele cumnatei.

Să ajungă în mâinile unui nenorocit – asta îi trezi imagini cu Cleopatra într-o biserică, la altar, cu alt bărbat blestemat, care nu era el... Înjurând, se băgă sub apă, cufundându-și capul. Apa oprea orice sunet. Problema era că, în ciuda dorinței de a uita de Cleopatra și de rugămintea blestemată a lui Penelope, își dorea să fie în salon. Trebuia să fie acolo.

Adair ieși la suprafață și inspiră puternic. Își dădu șuvițele lungi și pline de apă după ureche. „Al dracului Mayfair! Naiba să-l ia pe Ryker pentru că a insistat să am grijă de ea!“ Era o sarcină care devenise un studiu despre tortură. Se grăbi să alunge mirosul străzilor din Londra de pe pielea lui înainte de a intra în salonul alb, unde Cleopatra era chiar acum curtată de acel blestemat Lord Landon.

Date fiind așteptările lui Broderick și nevoia de a-și salva surorile de la sacrificiu în numele binelui familiei lor, Cleopatra ar fi trebuit să fie încântată de vizita lui Lord Landon.

Ar fi trebuit.

Și totuși, el se afla în salonul lui Penelope de mai bine de treizeci de minute, iar ea nu era în stare să mimeze acea dorință vie, nici măcar una prefăcută și total falsă.

Ca să facă asta, ar fi trebuit să renunțe la o viață întreagă de ură pentru oameni precum marchizul. Poate că avea nevoie de un nobil ticălos drept soț, dar asta nu însemna că avea să șteargă ani întregi de ură. Așa cum îi amintise licărirea de spaimă pe care o văzuse în ochii lui Adair.

„Dar i-ai urât pe Adair și familia lui. Acum te-ai îndrăgostit de el, ai ajuns să o numești pe cumnata lui prietenă și ai învățat să-i respecti frații.“

– Ești mult mai tăcută decât îmi aduc aminte de tine de la club, murmură Lord Landon. În fapt, întotdeauna mi s-a părut că ești cea care vorbește liber.

Își întinse picioarele în fața ei și le împreună la glezne. Era o poziție leneșă, neglijentă care ar fi șocat orice lady. Dacă voia o reacție din partea ei, trebuia să facă mai mult de atât.

– Eu vorbesc liber, îi zise ea, folosind în mod intenționat accentul londonez, asta când am ceva de spus și am cui.

„De ce vrei să-l îngrozești? Pentru că, de fapt, nu vrei cu adevărat să te căsătorești cu el... sau cu oricine altcineva. În afară de Adair Thorne.”

Inima îi bătu cu putere. Lord Landon doar rânji. Așezându-și mâinile pe marginea scaunului, începu să bată darabana.

– Nu prea mă placi, nu-i așa? o întrebă el cu o candoare pe care, trebuia să recunoască, o aprecie.

Cleopatra ridică din umeri.

– Nu știu.

El pufni.

– Haide, cred că știi câte datorii am, preferințele mele în materie de băutură, orele la care băntui pe străzi, femeile cu care...

Se părea că, în ciuda destrăbălării lui, avu suficient bun-simț pentru a nu continua acea propoziție. Ea ridică din sprâncene.

– Femeile cu care te culci? îl provocă ea.

El se făcu violet la față și se ridică imediat de pe scaun. Nobili tâmpiți. Nemernicii, nenorociții și canalile se credeau întotdeauna mai periculoși decât erau de fapt, nedându-și seama că nu ar fi putut niciodată să egaleze întunecimea cuiva născut pe străzi!

– Ai dreptate, zise ea în cele din urmă. Știu aceste detalii despre tine. Și totuși, asta nu înseamnă că știu ceva despre tine.

Nu cu adevărat. Nu demult, crezuse că averea și viciile care îl rodeau erau singurele lucruri care îi defineau pe el și pe oricare altă persoană. Până la Adair.

– Și e important pentru tine? întrebă el, punându-și mâinile pe burtă. Să cunoști... un pețitor.

Cu buclele blonde, cu obrajii lipsiți de cicatrice și cu ochii albaștri, era de o frumusețe pe care multe femei și-ar fi dorit-o. Însă Cleopatra prefera mai mult trăsăturile pline de urme ale lui Adair.

– Așa ești tu? îi răspunse ea deschis, făcându-l să rânjească din nou.

Doar că acest zâmbet îi scoase în evidență strălucirea din ochi, scoțând la lumină un bărbat, nu un nenorocit.

– Asta e ceea ce sunt, admise el, înclinându-și capul. Am nevoie de o soție.

– Pentru că ai datorii la fratele meu.

Adair nu s-ar fi vândut niciodată pentru avere. „Spre deosebire de tine...” Acel adevăr o lovi cu putere. Stătea acolo condamnându-l pe marchiz și dorința lui de a face ceva exact ce intenționa ea însăși. El abandonează poziția lejeră.

– Pentru că am moștenit un titlu fără avere.

Un alt nobil s-ar fi enervat și ar fi ieșit din cameră observându-i insolența. Faptul că Lord Landon îi vorbea precum unui egal îl făcu să crească în ochii ei.

– Mesele de jocuri nu s-au dovedit a fi maniera în care să-ți recâștigi averea.

El strânse din buze.

– Nu, nu au fost. Deși, în general, sunt mai norocos decât am fost în acest an.

Cleopatra își așază coatele pe genunchi și se aplecă.

– Lord Landon, uiți că eu am trăit într-o casă de jocuri? Una pe care o frecventai în fiecare noapte.

– Cu siguranță, nu.

Fie nu observase, nu auzise sau nu-i păsa de sarcasmul ei.

– De fapt, de asta sunt aici, spuse el.

– Să mă curtezi.

Se forță să rostească acele cuvinte pentru a-și aminti că nimic nu era sigur dacă era curtată.

– Să mă căsătoresc cu tine, rânji el. Sau mai degrabă să-ți cer mâna.

Prin lentilele pline de urme, Cleopatra clipi o dată, de două ori. Și apoi a treia oară. Cu siguranță, nu-l auzise bine. Nu știa nimic despre tradițiile înaltei societăți – cel puțin când venea vorba de reguli de bună purtare și decență –, dar cu siguranță știa destule cât să înțeleagă că o persoană nu-ți oferea o căsnicie după doar două întâlniri.

Văzu o licărire în ochii lui albaștri.

– Văd că te-am șocat.

Tonul lui trăda încântarea. Pentru prima dată în viața ei, nu reuși să-și găsească cuvintele pentru a-i trânti vreo două. Voia să o ia de... soție. Strânse degetele în pantofi. Nu, nu pe ea. Pe ea nici măcar

nu o cunoștea. Poate că era doar un nobil plictisit și voia să atragă atenția și să facă valuri în lumea bună.

— Vrei să te însori cu mine? îl întrebă ea aspră, cercetându-l pentru a-i vedea reacția.

— Am nevoie de o soție, zise el franc, apoi făcu o pauză. Una bogată. Și tu, din zvonuri și bârfe, cauți un bărbat cu titlu.

Intențiile fratelui ei fuseseră lesne de înțeles. Nu era pentru prima dată de când făcuseră acel plan, iar Cleopatra ajunsese în acea lume nefamiliară cu resentimente față de fratele ei. Marchizul își scoase mânușile și le lovi una de alta. „De ce... de ce are privirea unui bărbat plictisit?”

— Sunt zvonurile... adevărate? se aventură el.

Ea preferă să nu-i răspundă la acea întrebare îndrăzneță. El oftă.

— Nu crezi în zvonuri, zise el, vârându-și mânușile albe imaculate în haina albastră.

— Nu am încredere într-un nobil care ar urmări doar să-și bată joc de mine.

În mod normal, așa era. Acum se ruga ca el să fie unul dintre acei lorzi plictisiți care doar se jucau cu ea.

— Nu am venit aici de amuzament, spuse el pe un ton grav, care doar îi spori spaima. Ceea ce propun este – își atinse buzele cu un deget – un aranjament, o afacere. Dacă zvonurile sunt adevărate și ai nevoie de un soț cu titlu, atunci mă ofer pentru acest rol.

Cât de rece și metodic îi vorbise! Era un aranjament pe care îl acceptase înainte de a veni în casa lui Black.

Și totuși, să audă totul așa din partea acestui bărbat, un străin pe care doar îl observase la Bârlogul Diavolului și pe care îl mai văzuse doar o dată până acum, îi întoarse stomacul pe dos. „Nu sunt cu nimic mai diferită de el...” Și indiferent dacă era de acord sau nu cu planul lui Broderick de a ajuta familia, ea devenise cu adevărat o târfă. O scândură scârțâi puternic pe coridor, iar ea privi scurt către ușă. Adair.

Era acolo. Era sigură de asta, la fel de sigură ca atunci când se cățăraseră pe vreo clădire și căuta puncte de sprijin. Era un sentiment instinctiv pe care nu-l putea explica sau înțelege.

— De ce m-aș căsători cu tine? întrebă ea până la urmă. Nu te cunosc deloc.

Lord Landon ridică ușor din umeri.

– Căsătoria noastră nu ar fi deloc diferită de alte căsătorii din lumea bună. Tu ai avea legături cu nobilimea, iar eu bani pentru...

Îl ascultă curioasă, dar el nu vru să-i dezvăluie mai multe.

– Eu aş avea fondurile refăcute, completă el. Bineînțeles, aş avea nevoie de un urmaș și de al doilea copil.

– Bineînțeles, spuse ea sec.

Iar ea crezuse în toți acești ani că de cruzime erau capabili bastarzii din St. Giles.

– Aș fi de acord să-ți dau o parte din zestre, care să rămână doar a ta.

Asta spunea ceva despre el, era o ofertă generoasă, care arăta că marchizul nu era tocmai nobilul lipsit de suflet, pe care ideile de căsătorie aranjată îl scosese în evidență, ci un om disperat, iar disperarea era ceva ce Cleopatra înțelegea mult prea bine. Era o emoție pe care o detesta, dar care îi era atât de familiară. Lord Landon se uită la ceasul de aur, care străluci puternic în lumina dimineții.

– Te rog să te gândești, domnișoară Killoran. O să vezi că nu sunt nemilos, conchise el, de parcă ar fi vorbit despre preferințele de ceai.

Se ridică și puse ceasul la locul lui.

Cleopatra se ridică și ea, dornică să-l vadă plecat.

– Eu... eu nu știu ce să spun.

Acea onestitate ar fi fost pedepsită cu o bătaie de la Diggory și o grămadă de lecții de la Broderick. Marchizul își scoase mânușile pe rând.

– Eu sper că vei zice da... și cât mai repede. Sper să am un răspuns și decizia ta până la sfârșit de săptămână.

Până la sfârșitul săptămânii? Cu cererile lui și termenii pe care îi impusese, era exact ceea ce căutase în Mayfair – un soț cu titlu, o căsătorie rapidă și apoi un viitor sigur pentru surorile ei. „E prea repede... Nu-l cunosc... E un străin...”

Dar ce conta, dacă, așa cum spusese el, era vorba despre un aranjament? Nu avea să existe mai mult între ea și acest bărbat. Nu acum, când se îndrăgostise iremediabil de Adair. I se opri inima.

– Eu... o să mă gândesc, promise ea.

– Splendid, zise el șarmant.

Observă că el nici măcar nu clipi când își puse mânușile peste degetele lungi și fine.

– De ce eu? întrebă ea când el făcu deja câțiva pași în față. Cu siguranță, sunt femei de rangul tău care își doresc un titlu și au buzunarele pline.

„Și nu ai avea nevoie să-mi faci o ofertă mie“, se abținu Cleopatra să-i zică. Marchizul se întoarse, zâmbindu-i enigmatic.

– *Uite de ce*, domnișoară Killoran. Poate că sunt un nenorocit care se luptă cu creditorii și care se află pe un teren periculos, dar în același timp sunt un bărbat care apreciază adevărul și onestitatea. Ești înțeleaptă cu afacerile fratelui tău și nu te temi să-i înfrunți pe unii bărbați de care până și eu m-aș teme.

O urmărise cu atenție la Bârlogul Diavolului. Cleopatra se încruntă, neștiind ce să creadă despre această mărturisire.

– Și nici nu ești lașă. Ca atare, aș fi bucuros să am o căsnicie cu tine față de una cu orice debutantă care-mi povestește de vreme și despre împletit.

Făcând o plecăciune care alungă posibilitatea de a i se pune altă întrebare, marchizul se întoarse pe călcâie și ieși. Cleopatra rămase nemișcată. Ceasul părea să sune atât de puternic în salon, iar ea se concentră pe acel ritm copleșitor. Niciodată nu se bucurase mai mult pentru plecarea cuiva, fapt care spunea multe ținând cont de lucrurile pe care le îndurase în St. Giles și de monștrii din banda lui Diggory cu care fusese forțată să trăiască.

Lord Landon voia să se căsătorească cu ea. Putea să se întâmple... avea să se întâmple dacă ea ar fi fost de acord cu aranjamentul rece propus de el. Niciodată nu-și dorise să fie căsătorită. Chiar din contră. Învățase asta de mică, după primele neveste ale lui Diggory, care preferaseră să-și ia viața decât să-i mai suporte abuzul. De atunci, nu-și mai dorise nimic legat de căsătorie. Totul se schimbase.

Cleopatra își simți picioarele moi și se așeză pe marginea canapelei lui Penelope.

– O să te prefaci că nu ești acolo? întrebă ea.

– Depinde, răspunse Adair pe un ton înfundat dincolo de ușa pe care Lord Landon o închisese în urma lui.

Ea își duse degetele la tâmpă și se masă.

– De ce depinde?

– Vrei să ai companie?

Buza de jos îi tremură și se blestemă pentru acea slăbiciune, dar, Dumnezeu să o ajute, nu se putea opri! După tot ce aflase despre originile ei, se așteptase ca el să nu-și mai dorească să aibă de-a face cu ea. În schimb, stătea în fața ușii de la salon, ascultând. Pentru ce? Pentru că fusese instruit să fie acolo? Sau pentru că-și dorea să fie acolo?

— S-ar putea să vreau, zise ea de îndată ce se simți mai stăpână pe sine.

Adair împinse ușa și intră. Analiză rapid încăperea înainte de a se concentra asupra ei. Cleopatra se ridică, plimbându-se în spatele canapelei. Avea nevoie de spațiu, temându-se de ceea ce avea el să-i spună. În acel moment, era mult mai precaut să răspundă la cererea îngrozitoare pe care i-o făcuse Lord Landon decât să-i repete lui Adair ceea ce-i spusese mai devreme.

El închise ușa grea de lemn și se sprijini de ea, analizând-o printre genele dese. Simțindu-se sufocată, Cleopatra trase de broderia tapițată.

— M-a cerut în căsătorie.

— Știu. Am auzit.

Ar fi trebuit să fie revoltată că el ascultase la ușa conversația cu marchizul, dar în acel moment era pur și simplu recunoscătoare că nu trebuia să repete ceea ce discutaseră. Încercă să înțeleagă tonul lui lipsit de emoție. Adair împinse ușa și înaintă. Îl blestemă în tăcere pentru calmul lui. Era atât de calm, când nervii ei erau întinși la maximum. Nu îi trebuia mult pentru a exploda. Se opri lângă ea și îi atinse fața cu încheieturile atât de tandru, încât aproape că i se păru că își imaginează gestul lui dacă nu ar fi fost căldura lor.

— Ce o să faci?

Ea ridică bărbia.

— Contează? Dacă mă căsătoresc, timpul aici s-a terminat. Aranjamentul dintre familiile noastre este indeplinit și nu trebuie să mai aveți de-a face vreodată cu scursurile lui Diggory.

Îi tremura buza de jos, așa că înfipse dinții în ea, mușcându-se. Adair o privi, conștientizând acel semn de slăbiciune. De ce trebuia să o urmărească atât de îndeaproape?

— Ar fi trebuit să spun ceva, zise el încet. Nu am știut ce să spun pentru că nu mă așteptam... Făcu o grimasă. Despre...

— Tatăl meu, spuse ea direct, fără alte ocolișuri.

Ura din ochii lui explodă atât de puternic, încât o înspăimântă, făcând-o să se retragă, distrusă, detestându-se pentru că ajunsese să-i pese atât de părerea acestui bărbat despre ea.

– Diggory nu a fost niciodată tatăl tău, zise el pe un ton grav, el ți-a dat viață și probabil acesta este singurul lucru bun pe care l-a făcut în existența lui mizerabilă. Adair o privi în ochi. Și întotdeauna o să-l urască pentru ce mi-a făcut și ce ți-a făcut...

O podideau lacrimile. Cum se putea aștepta ca el să-i ierte legătura cu bestia care îl torturase? Privi în altă parte, dar Adair, cu atingeră lui delicată, o forță s-l privească.

– Cleopatra, îl detest la fel de mult pentru ceea ce ți-a făcut. Nu ești responsabilă pentru crimele lui. Nu ești el.

Asta venea din partea unui om care nu fusese capabil să treacă peste legătura ei cu Broderick Killoran?

– Dar ai zis...

El scoase un sunet de nemulțumite.

– Știi ce am spus, o întrerupse. Am zis că nu ești de încredere, m-am îndoit de tine de fiecare dată. Dar m-am înșelat. Ai mai multă onoare, putere și curaj decât mulți dintre oamenii pe care îi știi.

O lacrimă îi curse pe obraz.

– De ce faci asta? îl imploră ea, cu glasul tremurat din cauza lacrimilor. Ar trebui să mă urăști. Să-i spui lui Black cine sunt și să mă dai în vileag. Să se termine cu aranjamentul dintre familiile noastre.

– Oh, Cleopatra!

Îi zâmbi trist, cu buzele lui frumoase, care se împreunaseră cu ale ei cu ore în urmă.

– Tu încă nu știi.

Ea clătină din cap.

– Ce să știi?

– Te iubesc prea mult pentru a face așa ceva, îi zise el, iar zâmbetul îi pâlî și întunericul căzu peste încăperea în care se aflau.

– Nu spune asta.

Simțea tensiunea în tot corpul auzindu-l, ceea ce o făcu să se încordeze.

– Eu nu...

– Eu sunt sincer cu tine, îi zise el direct, prinzând-o de umeri. Să nu îndrăznești să pretinzi că nu știi despre ce vorbesc, îl auzi ea când

cu accent londonez, când fără, ceea ce trăda nelișiștea din interiorul lui. Nu te căsători cu el. Meriți mai mult, Cleopatra!

Ea își umezi buzele. Oare credea că era mai mult? Pentru că era. Însă, dacă se mărita cu el, și-ar fi abandonat surorile și frații.

„Dar, dacă nu accept iubirea pentru mine, mă abandonez pe mine... și pe Adair.“

– Ce spui? întrebă ea delicat, având nevoie de clarificări pentru a înțelege ceea ce voia el exact.

Adair o privi în ochi.

– Căsătorește-te cu mine!

O spusese! I se păru că inima îi sărise din piept. Cine ar fi știut că doar câteva cuvinte puteau inunda sufletul cu atâta bucurie? Închise ochii. Dacă accepta darul lui, ar fi ales fericirea ei în detrimentul surorilor ei, când toată viața Ophelia, Gertrude și, mai nou, Stephen fuseseră rațiunea ei de a fi. Dar, dacă nu ar fi făcut asta, ar fi fost distrusă pentru totdeauna, în moduri în care nu le putea explica și din care nu avea să-și mai revină vreodată. Ei aveau să fie bine. Fiecare dintre ei. Toți erau puternici. Destul de puternici pentru a-și găsi drumul și pentru a-l înfrunta pe Broderick, întocmai cum făcuse și ea.

– Eu...

Pași grăbiți se auziră pe coridor, iar ușa se deschise larg. Adair o împinse în spatele lui, scoțându-și arma. Ryker Black stătea la intrare furios, cu obraji roșii și cu otravă în privire. Un moment mai târziu, apărură și frații lor, Calum și Niall. Expresiile lor de piatră îl nelișiștiră.

– Înțelegerea nu mai este valabilă, zise Black hotărât.

Cu adrenalina puternic pulsându-i în vene la venirea neașteptată a fraților săi, Adair privi trioul din ușă.

– Despre ce naiba vorbești?

Cu un registru de piele în mână, Ryker înaintă.

– Familia ei a fost, zise el direct, ridicând registrul către ea.

Demonstrându-i din nou curajul care îi cucerise inima, Cleopatra veni în față, holbându-se la fratele lui.

– Nu știu de câte ori ți-am...

– Am pus polițiștii să vă investigheze familia și să-mi păzească clubul.

Cleopatra suspină, uimită și plină de furie.

– Ai pus ca familia ei să fie cercetată și mie nu te-ai gândit să-mi spui?

Omisiunea nu era cu mult diferită de informația vitală pe care o ascuseseră ei, dat fiind că lucraseră împreună pentru a făuri viitorul de la Iadul și Păcatul...

– Ne-am gândit că, întrucât te-ai apropiat de ea, ar fi mai bine să nu-ți spunem nimic, îi răspunse Niall, direct și clar ca întotdeauna.

Adair făcu un pas în față, dorindu-și să-l lovească pe Niall, să-i lovească pe toți. Calum, împăciuitorul, așa cum era de obicei, interveni.

– Destul! le ordonă el. Decizia de a te include sau nu în investigații este neînsemnată față de ceea ce contează, ceea ce am descoperit despre familia Killoran.

Patru perechi de ochi se fixaseră pe Cleopatra. Așa minionă cum era, îi privi mândră, ca un soldat adevărat, capabil să distrugă unul dintre acei spartanii despre care auzise atâtea.

– Nu știu de câte ori va trebui să-mi apăr familia în fața acestor acuzații, zise ea punându-și mâinile în șolduri, uitându-se curajoasă la frații lui Adair. Nu suntem incendiatori, iar eu nu sunt o mincinoasă.

Adair observă că se inclusesese doar pe ea în ultima afirmație. Era un detaliu pe care cu siguranță Ryker nu avea să-l scape. Fratele său o privi încruntat.

– L-am găsit pe unul dintre oamenii voștri furișându-se la Iadul și Păcatul.

– Pfiu! pufni Cleopatra. Asta nu înseamnă nimic. Putea să fie acolo din multe motive. Și nici nu mi-ai spus cine...

– Brewster, scuiță Niall.

Paznicul-șef al familiei Killoran. Cleopatra păli.

– Nu cred.

– Cumva s-a strecurat dincolo de gărzile noastre și a fost descoperit în interior, domnișoară Killoran, îi spuse delicat Calum.

– Tot nu te cred. Era un alt motiv pentru care era acolo. Cleopatra făcu o pauză, privindu-l pe Adair. Brewster nu ar... E prea onorabil. Spune-le că familia mea nu ar face asta!

Doar că Adair nu putea. Pentru că el nu-i cunoștea. Privi în altă parte, nu înainte ca ea să-i vadă durerea din ochi.

— Am găsit un pumnal cu rubine înfipt în camerele recent terminate. Poți să citești totul aici, domnișoară Killoran, pufni Ryker, aruncându-i registrul.

Cleopatra întinse mâinile, dar acesta căzu pe podea cu zgomot. Diavolița cu ochelari se aplecă imediat și-l ridică. Adair înaintă pentru a citi acele pagini blestamate, dar ea le închise, privindu-l ca pe gândacul de sub gheata ei.

Simți un junghi în piept și îi înjură pe frații săi că-i aduseseră această belea pe cap. Pentru că nu îi permiseseră să se gândească la toate, să citească registrul, să-l interogheze pe Brewster.

Cu capul plecat peste prima pagină, ochelarii Cleopatrei alunecară în față, iar ea îi așază nervoasă la loc, citind înnebunită, apoi se opri. Era un semn imperceptibil pentru ceilalți, dar, pentru că o studiasse atât, el îl văzu. Știa adevărul după ce citise acolo. Cleopatra îi surprinse privirea, iar îngrijorarea îi întunecă ochii. Apoi privi în altă parte, evitându-l. Îi tremurau ușor degetele când închise registrul.

— Nu a fost Brewster, zise ea pe același ton sfidător, ridicând o barieră între ei.

— Este adus imediat pentru o discuție.

Cleopatra pâli.

— Lucrurile tale sunt împachetate în timp ce vorbim, continuă nemilos Ryker.

— Nu poți să o alungi, zise Adair printre dinți, simțind o teamă oribilă în stomac.

— O trimit de aici, continuă Ryker. Termenii aranjamentului nostru existau doar cât era pace. Pacea a dispărut din momentul în care a fost pus focul.

Chipul lui și trăsăturile grave îl făcură pe Adair să perceapă mesajul clar și răspicat, simțind un fior pe șira spinării.

— Îl acuz pe Killoran pentru că a organizat complotul.

Cleopatra răbufni:

— Bastardule!

Adair o prinse de mijloc. Se zbătea și trăgea cu sălbăticie.

— Vrei să-l vezi pe fratele meu la Newgate? Nu ți-a dat foc la blestematul tău club!

— Paznicul lui principal a făcut-o, urlă Niall în tot vacarmul. Te aștepți ca noi să credem că a acționat fără permisiunea sau influența lui?

– Nu mă interesează ce credeți, mizerabililor! tună ea.

Aproape gâfâind, Adair se chinuia să o țină și o strânse mai tare, simțind cum propria lui panică crește. Frații lui nu aveau să se încreadă vreodată în Cleopatra. Nu aveau să o vadă ori să o cunoască așa cum o știa el. Ce fel de viitor puteau să aibă cu familiile lor care nu se înțelegeau?

– Dă-mi drumul, șuieră ea și se smuci până ce se eliberă.

Cleopatra fugi în colțul camerei, iar inima lui se strânse de durere. Semăna cu un animal rănit, temător, care se pregătea de luptă.

– Ai vorbit cu Killoran? întrebă Adair.

Le citi șocul și mila în privirile acuzatoare pe care le primi drept răspuns la întrebare. Ryker ridică din umeri.

– Plec în curând. Magistratul are ordin să nu aresteze pe nimeni până ce nu vorbim.

– Ticălosule! strigă iar Cleopatra.

Adair ridică o palmă, reducând-o la tăcere.

– Nu te las să o alungi pe Cleopatra fără să avem o confirmare a investigației.

– Eu nu vreau să stau aici, zise Cleopatra, fără acel calm cu care îi obișnuise, ceea ce-l făcu să se simtă și mai înspăimântat.

Era o renunțare care o trăda. Nu voia să fie acolo cu el. Întorcându-se cu spatele către frații săi, Adair păși către locul în care se adăpostise Cleopatra. Atent să stea astfel încât ceilalți să nu audă ce vorbeau, își coborî privirea asupra ei.

– Să nu îndrăznești să renunți acum doar pentru că e greu, îi ordonă el pe un ton răgușit. Familiile noastre se urăsc, dar în timp...

– Oprește-te!

Se așteptase să vadă furie în spatele ochelarilor. Durerea din privirea ei îl lovi de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Trebuie să-i oprești. Trebuie să-l protejezi pe fratele meu, îi spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu a fost Broderick!

Poate că asta vorbea despre modul în care îl prinsese ea în mreje, dar el... o credea.

– Nu pleci!

Se întoarse către frații săi și îi privi în tăcere, provocându-i să-l contrazică.

– Nu pleacă. Rămâne până când mă întorc.

Și apoi avea să o ia de acolo, din locul în care cuvântul ei era pus la îndoială și unde nimeni nu o credea, și avea să se căsătorească cu ea. „Asta, dacă ea va accepta după toată nebunia care vine din partea familiei tale...” Adair strânse pumnii.

– Nu văd de ce să rămână, zise Niall, opunându-se. Chiar dacă nu a fost Killoran, a fost Brewster sau – o privi pe Cleopatra – altcineva din clubul lor. Rezultatul e același în cele din urmă.

– Ea rămâne, porunci el și, ignorându-și familia, se întoarse hotărât să o convingă să rămână.

– Nu-i lăsa să-l ducă la Newgate! îl imploră ea.

Suferea, iar asta se vedea din durerea ei, din faptul că implora precum cineva care fusese orbit de mândrie. Se simți sfâșiat văzând-o așa.

– Nu o să las să se întâmple asta. O să mă întorc.

Și când avea să revină, voia să o convingă că dragostea lor era suficientă pentru a trece peste dușmănia dintre familiile lor. Zăbovi, dorindu-și să aibă acea discuție acum.

– Te iubesc, zise el, în timp ce venele de la gât i se mișcau spasmodic.

– Știu, șopti ea.

El îi făcu semn cu privirea, iar ea începu să scâncească. Neputând să se abțină, îi atinse, curajoasă, obrazul plin de cicatrice.

– Și eu te iubesc.

„Dumnezeule! Familia mea este vinovată!”

Dar nu în modul în care familia lui Adair crede. Deja fiind înnebunită de griji de când Adair și frații lui plecaseră pentru a se întâlni cu Broderick, Cleopatra își schimbase ținuta și verifică ceasul.

Acum, cu pălăria lăsată pe ochi, cu hainele șterpelite de la una dintre servitoare, își croia drum pe aleile din Mayfair, ținându-se aproape de intrările pentru servitori și ferindu-se de străzile aglomerate. Cu fiecare pas, se simțea mai rău din cauza grețurilor. „O să vomit...”

Poate că nu avea dreptate. Poate că nu citise acele documente bine sau informația era greșită. Sau poate că ea era cea naivă, iar Adair și frații lui aveau dreptate până la urmă. I se strânse gâtul și abia reuși să respire. Ieșind la capătul Haymarket Street, chemă o trăsură. Birjarul, în haine zdrențuite, o analiză. Ea îi aruncă o monedă.

– O să fie mai multe, îi zise ea pe un ton jos și grav.

Luând banii, tânărul bărbat se grăbi să se suie în scaun. Cleopatra urcă și trase ușa repede. Pe măsură ce trăsura mâna pe străzile scandaloase din St. Giles, Cleopatra Killoran, care credea că Dumnezeu îi uitase pe cei ca ei de mult, mult timp, se rugă.

„Te rog, fă să mă înșel! Te rog, fă să ajung la timp! Te rog, fă să treacă toate și să mă întorc la momentele fericite pe care le-am cunoscut în ultimele trei săptămâni cu Adair!”

Dar aceeași intuiție o salvase pe ea și frații ei de mai multe ori decât ar fi trebuit, știa asta. Pe când Adair, care păstrase suficientă bunătate în el, o crezuse. Îi spusese să meargă la Broderick, iar el nu se gândi o clipă de ce ea nu se grăbise să-l însoțească. Iar pentru asta îi era recunoscătoare. Ridică mâna și bătu cu forță în tavan. Trăsura se opri. Mormăind, se prinse cu mâna de margine; obrazii i se lipiseră de fereastră.

– Așteaptă, îi ordonă ea, aruncându-i încă o monedă.

Străzile din St. Giles nu dormeau niciodată. Ziua era o forfotă teribilă, iar noaptea – vacarm. Dacă cineva voia să scape neobservat, întotdeauna se găseau grupuri care să te ascundă și activități zgomotoase, folosite ca paravan. Cu toate acestea, Cleopatra își dori să fi fost noapte. Trăgând de umeri în spate, Cleopatra țâșni printre trăsurile care treceau. Ajunse la marginea pavajului și se ascunse pe o alee între o clădire goală și Iadul și Păcatul.

Constructorii se grăbeau, cărând grinzi enorme. Ecoul ciocanului arăta că se muncea în interior. Cleopatra miji ochii, măsurând distanța dintre acoperișuri, cel al băcăniei, clădirea deținută de Adair și familia lui... și Iadul și Păcatul.

Aruncând mai multe blesteme în minte, porni prin cotloanele întunecate și umede, până ce ajunse la ușa din spate a băcăniei. În tăcere, intră printr-o crăpătură, strecurându-se. Profitând de strigătele proprietarului aflat în spatele magazinului și de chicotelile și vorbăria zgomotoasă a personalului ocupat, Cleopatra trecu nevăzută prin cameră. În scurt timp, urcă scările rapid și în tăcere și ajunse pe acoperiș. Analiză repede distanța dintre ea și pământ, iar inima i se prăbuși. Oare nu considerase asta incitant până de curând? „Nu am văzut niciodată mai mult decât ceea ce mă trimitea aici.” Câtă dreptate avuse.

Ea oferise frumusețe cățărărilor ei pe acoperișuri. Și totuși, când era deasupra străzilor Londrei, era singură, bucurându-se de momente de solitudine într-o lume întunecată.

Era o dovadă a faptului că viața ei fusese goală până la Adair. El îi dăruise mai multă bucurie decât cunoscuse în toată existența ei. Iar după ce făcuse familia ei, nu putea să existe nimic între ei. I se opri respirația. Dar încă îi putea salva clubul și poate, oferindu-i acest dar, avea să și-o amintească după ce nu mai avea să fie în viața lui.

Amintindu-și de scopul ei, Cleopatra își făcu avânt și sări peste golul de mai bine de doi metri dintre cele două clădiri. Inima îi bătea puternic și parcă îi ieșise din piept, așa cum se întâmpla de fiecare dată când sărea de pe un acoperiș pe altul. Picioarele îi dansară deasupra pământului, în ceea ce cu siguranță fuseseră doar câteva secunde, dar se simțiseră ca o eternitate. Abia reușind să-și calmeze pulsul, Cleopatra se așeză în genunchi și se târî pe acoperișul localului.

O mare de muncitori erau ocupați cu diverse treburî în interior. Doar un nebun ar fi declanșat războiul cu o mare de martori. Un nebun, cineva nesăbuit sau... un copil. Își mușcă cu forță buza de jos. Amintindu-și ce avea de făcut, sări încă o dată fără ezitare. Geamurile deschise și clădirea care încă era deteriorată îi ofereau multe intrări. Se aplecă rapid pe margine și își băgă picioarele prin cea mai apropiată fereastră. De îndată ce picioarele îi atinseră pământul, îngheță. Inima ei urla, iar în minte avea scenariu cu oameni care năvăleau în cameră gata să o ducă la Newgate pentru că intrase pe acolo. Sunetele din interior îi acoperiră respirația greoaie.

Cleopatra analiză rapid camerele servitorilor. Murdare de funigine și încă mirosind a fum, aceste camere fuseseră în mare neatînse. Și totuși, trebuiau refăcute.

„Nu știi dacă a fost el, nu te bazezi pe nimic în afară de un raport obișnuit primit de Ryker Black și de familia lui.“ Înainte, un asemenea detaliu i-ar fi întunecat rațiunea. Nu și acum. Deși fratele lui Adair nu o crezuse pe ea sau neamul ei, fusese mereu onorabil și meticolos. Pe când Cleopatra avusese încredere că familia ei nu era capabilă de rău, că era bună. Îi ținuse morală lui Adair, iar acum avea să fie făcută mincinoasă în cel mai oribil mod posibil.

Strânse din dinți și se grăbi prin camerele servitorilor. Strecurându-se în Iadul și Păcatul precum hoțul de stradă care fusese

odinioară, Cleopatra cercetă camerele de la ultimul etaj, apoi se opri. Frecându-și bărbia, privi în jur.

– Biroul lui Black, șopti ea.

Pornind din nou, Cleopatra găsi scara servitorilor și coborî la etajul următor. Cu excepția unor urme de funingine, tapetul de satin rămăsese neatins. Și, în ciuda mirosului de fum din aer, podeaua nu părea să fi fost atinsă.

Și totuși, totul trebuia înlocuit. Își duse mâna la gură. Atât de multe distruse inutil! Atâta pagubă! Trecu din ușă în ușă, din dormitor în dormitor, din salon în bibliotecă.

O bibliotecă. Adair și familia lui aveau o bibliotecă pentru familie. Atrasă de acea cameră, Cleopatra intră mai adânc în încăperea care adăpostea o masă de nuc. Pe ea se afla un registru de piele. „Ai lucruri mai urgente de făcut decât să cotrobăi prin lucrurile lui Adair, prin viața lui.“

Și totuși...

Cleopatra deschise volumul plin de rânduri elegante de nume și titluri de cărți. Dădu pagină cu pagină.

– E o bibliotecă, șopti ea, încă o dată uimită în fața mărinimiei acestei familii, când propriul ei neam fusese concentrat doar pe bogăție și putere.

Da, Bârlogul Diavolului se ridicase, iar Iadul și Păcatul începuse să decadă, dar cât de multe lucruri bune ajunseseră ei să facă în comparație cu familia ei! Amorțită, puse registrul jos. Porni hotărâtă să găsească biroul lui Ryker Black, adâncindu-se în clădire. Se auzi o bufnitură înfundată pe drumul pe care tocmai o apucase. Un moment mai târziu, simți mirosul de fum inundându-i simțurile, ținându-l în loc și amintindu-i de alt foc. Unul care ucisese și distrusese o casă.

„Nu o să-l las pe Adair să piardă și altă parte din club.“ La naiba cu relațiile de familie, nu avea să-i permită fratelui ei să distrugă acest club și să continue ura dintre ei! Luptându-se cu teama care o încerca, se grăbi către locul din care auzise zgomotul și simțise mirosul. „Unde e?... Unde e?“ Cleopatra se opri – biblioteca. „Nu!“

Cu toate acele lucrări și hârtii, era locul perfect pentru a porni o flacără dacă cineva ar fi vrut să distrugă o casă dându-i foc. Cleopatra împinse ușa, iar un val de căldură o lovi, tăindu-i respirația. Flăcări

violet se vedeau la marginea volumelor de piele, iar jarul șerpuitor și pocnitor se răspândea repede pe rafturi.

„Ce ai făcut?”

Tușind, Cleopatra privi încăperea prețioasă. Nu avea cum să oprească asta. Dădu din mână pentru a îndepărta din fumul gros care plutea în jur... O altă bufnitură se auzi în spatele ei. Privi în aceea direcție.

Iar inima i se prăbuși pe măsură ce focul cuprinse camera. O ustura pielea din cauza flăcărilor. Cleopatra privi camera, cercetând focul pus. Teroarea băntuia prin colțurile minții ei și începuse să se răspândească și în restul trupului. Își protejă fața, acoperind-o cu cotul. Miji ochii, încercând să vadă dincolo de fumul gros care acoperea camera. Aerul devenea sufocant. Începu să caute înnebunită împrejur. Nu era nici o fereastră blestemată în locul ăsta? Alergând pe holul deja cuprins de fum, continuă să caute.

Flăcările deja ajunseră la capătul opus al coridorului. Mânătă de frică, se grăbi și porni pe singurul coridor încă neatins. Un val de aer rece, curat o lovi în față și inspiră repetat și adânc. Se chinui să iasă pe o fereastră, mulțumind Cerului pentru acea binecuvântare. Iar inima i se strânse. Marginea îngustă era potrivită pentru un copil hoț de buzunare și atât. Atârnând la fereastră, privi dincolo de flăcările care ardeau mai jos, exact când un băiețel se sui pe acoperiș.

– Stephen! strigă ea răgușită.

„Naiba să te ia pentru asta! Naiba să te ia că ai făcut asta!” Un moment mai târziu, un cap blond familiar își făcu apariția. Fratele ei clătină din cap șocat și apoi fu cuprins de teamă.

– C-Cleopatra? De ce?... De ce?...

Ea închise ochii.

– Sunt blocată...

Capitolul 21

Se întorseseră exact de unde plecaseră. Era o nouă întâlnire între bandele înveninate, care se detestau și a căror istorie otrăvită data încă din anii copilăriei. În orice caz, tăcerea greoaie care plutea în aer ar fi putut la fel de bine să fie o repunere în scenă a întâlnirii lor din urmă cu patru săptămâni – momentul în care Cleopatra intrase în viața lui pentru prima dată.

Iar de atunci, totul se schimbase.

„Nu vreau să mă întorc la persoana amărâtă și nervoasă de atunci.“

Cleopatra îl schimbase. Adair, care fusese precaut în orice privință, o voia în viața lui, ca soție. El, care se crezuse atât de mulțumit cu viața lui. Aruncă o privire prin biroul lui Broderick Killoran: cu pistoalele fluturând și încordată, familia lui rămânea la fel de închistată cum fusese întotdeauna. Orbiți de ură și resentimente, aveau să o scoată responsabilă pe Cleopatra pentru toate crimele tatălui ei.

„O să îndrept asta... Trebuie să fie o greșeală...“

Încremeni.

– Nu are sens, Ryker, zise Adair din colțul gurii, abia perceptibil.

Înflăcărată, Cleopatra reușise măcar atât. De aceea îl trimisese acolo. Calum, cu auzul său ascuțit, îl privi cu subînțeles, dorindu-și să-l reducă la tăcere. Ignorându-l, Adair se apropie de Ryker. Unul dintre paznicii voinici din spatele biroului lui Killoran se juca cu pistolul, îndreptându-l când asupra unuia, când asupra celuiilalt.

– Nu mai faceți un pas! urlă omul.

Ca replică, Niall ridică pistolul, amenințându-l pe cel mai apropiat paznic.

– Gândește-te la asta, șopti Adair, neafectat de pistolul care îl ținut. Killoran ar trebui să fie un prost să nu aștepte măcar ca termenii stabiliți prin aranjamentul de pace să fie îndepliniți, continuă el, referindu-se la căsătoria Cleopatrei. De ce ar acționa acum?

Ryker își încheștă maxilarul.

— Nu știu, zise el dușmănos. Poate că e un semn al propriei aroganțe.

Adair clătină din cap.

— Ține la puterea și prestigiul lui mai mult decât la orice. Nu ar pune asta în pericol făcând rău clubului sau familiei...

— Deja a făcut rău clubului, i-o tăie Ryker.

— ... înainte de căsătoria Cleopatrei.

Fratele său se încruntă.

— Știi că am dreptate, îl presă Adair.

— Voi doi de acolo, liniște! comandă paznicul mai înalt din colțul camerei.

Ușa se deschise, iar Killoran intră.

— Black, strigă el. Thorne, Dabney, Marksman. Întotdeauna e o plăcere.

Se mișca așa cum ar fi făcut un rege la curtea regală, printre slujitorii mai pricâjiți. Fără a se opri, ridică mâna dreaptă. Cei trei paznici ai lui, fără ezitare, își coborâră armele și se retraseră în colțul camerei. Adair le urmări mișcările exersate mult mai potrivite pentru soldați și simți un respect amar față de acel control complet asupra oamenilor lui și comportamentului lor. Fratele Cleopatrei își sprijini șoldul de marginea biroului.

— Black. Sper că totul e în regulă cu sora mea, nu?

Aceasta fusese prima lui întrebare. Nu aranjamentul sau afacerile, sau alte probleme dintre ei, ci sora lui, Cleopatra. Ryker rânji rece și întunecat, lipsit de umor și plin de venin. Adair făcu un pas în față.

— Cleopatra este bine, zise el încet.

Killoran îl privi cu atenție, ochii lui spunând că înțelesese mai mult decât și-ar fi dorit Adair. Ridicându-se, fratele Cleopatrei se îndreptă către dulap și își turnă un pahar mare de coniac.

— Ar face bine să fie așa, Thorne, spuse el și făcu o pauză pentru a așeza sticla. Dacă nu este, continuă el cu spatele la ei, o să vă omor pe toți, conchise, închinând paharul către ei.

— Încă o amenințare, pufni Niall, făcând un pas mare în față. După tot ce ați făcut, nu mă aștept la altceva din partea ta și a neamului tău!

Unul dintre paznicii lui Killoran ieși la rândul-i în față, dar proprietarul ridică cealaltă mână, făcându-i semn să stea locului.

– Oh! rânji Killoran dincolo de marginea paharului. Și ce se presupune că am făcut...

Ryker aruncă registrul de piele în mijlocul camerei. Ateriză cu o bufnitură joasă pe covorul Aubusson. Killoran ezită.

– Știm totul! urlă fratele său.

– Ți-am găsit omul umblând pe la club. Data viitoare ar fi înțelept să nu lași la locul faptei cartea de vizită a lui Diggory.

Adair îl studie atent pe fratele Cleopatrei. Întotdeauna putea intuit ceva despre vinovăția unei persoane după reacție sau după lipsa acesteia la un schimb de replici aprins. Citi confuzia în ochii proprietarului rival. Killoran privi către Adair și mască acea reacție rapid.

– Cam secretos din partea ta, începu fratele Cleopatrei. Nu aș fi crezut că tu sau frații tăi sunteți pasionați de teatru.

Cu paharul în mână, Broderick înaintă și ridică registrul. Întorcându-se la birou, se așeză cu spatele la cei adunați. Era încă un indiciu al originilor bărbatului – indicii pe care Cleopatra i le oferise. Sunetul paginile răsfoite, una după alta, umplu camera tăcută. Umezii lui Killoran încremeniră, iar mușchii i se umflară prin haină.

– Brewster a fost găsit în interiorul clubului.

– Văd, zise Killoran, închizând registrul și întinzându-l către ei.

– O să meargă la Newgate, strigă Niall. Pentru incendiere și tentativă de omor.

Bărbatul păli.

– Iar pe tine te vom investiga pentru partea ta de complot la pornirea focului, murmură Calum, într-un mod calm, peste urletele lui Niall.

– Faceți o greșală.

Spre meritul lui, Killoran nu răspundea precipitat la învinuirile ce îi erau aduse. Așeză registrul pe marginea biroului.

– Brewster nu a avut nici un rol în nimic.

– Atunci tu...

– Dacă voiam să-ți distrug clubul, Black, ar fi fost cenușă cu mult timp în urmă, interveni nerăbdător fratele Cleopatrei, ca într-un ecou al susținerii ei. Killoran își trecu cu o mână peste față. Ieșiți!

Paznicii săi ezitară, dar ieșiră.

Odată plecați, îl privi direct pe Ryker.

– Îți dau cuvântul meu că Brewster nu e responsabil.

– Și-a recunoscut vina, se răsti Niall.

Trecând dincolo de fratele lui, Adair se agăță de recunoașterea tacită pe care fratele său nu o putea vedea din cauza sentimentelor de ură față de Killoran. Iar asta sugera că Broderick știa.

– Cine e responsabil atunci?

Chipul lui Killoran se înăspri. Se vedea durerea pe chipul lui.

– Cine e proprietarul pumnalului? insistă Adair, iar Niall scoase pumnalul în cauză din cizmă, întinzându-l.

– Cine...

El privi fără să clipească pietrele prețioase de pe cuțit. Inima i se opri, apoi porni nebunește.

– Adair?

Ignorând tonul îngrijorat din vocea lui Calum, Adair înaintă către fratele său și apucă pumnalul. Îl întoarse, cercetând simbolul familiar de pe mâner. Pumnalul era o replică a celui pe care îl avea Cleopatra, doar că pietrele erau diferite. I se strânse stomacul.

– Cui îi aparține? comandă el răgușit, nevoind un răspuns în fapt.

Și asta pentru că nu avea cum să fie altcineva decât o persoană la care Cleopatra ținea.

„După ce ea a plecat, eu am avut grijă de mine și de familia mea...”

„Iar de atunci ai avut grijă de ei”, își aminti el și închise ochii.

Bineînțeles, ea știuse de îndată ce citise documentul. Degetele tremurânde și pielea palidă îi dăduseră de înțeles asta.

– Al cui e? întrebă încă o dată nervos.

Killoran clătină din cap, rugător. Ușa se deschise și un băiat cu părul blond se împletici în interior. Fără să bage în seamă pistoalele îndreptate către el, se împiedică încercând să ajungă la Killoran.

– Am făcut ceva rău, zise el, căzându-i în brațe, iar Killoran îl prinse, atenuându-i căderea.

– Stephen...

Stephen. Fratele mai mic al Cleopatrei avea doar nouă ani.

– Nu acum, zise el încet, cu mai multă tandrețe decât îl crezuse vreodată Adair în stare.

– Nu, nu, nu înțelegi! strigă băiețelul, în timp ce Killoran îl târî către ușă. Eu am dat foc la Iadul și Păcatul!

Fratele Cleopatrei se opri. Acea mărturisire străfulgeră camera. Stephen se smulse din brațele fratelui său.

– Iar Cleopatra e înăuntru!

Izbucni haosul. Adair amorți; recunoașterea vinei băiatului îl aruncase în iad. Cu mișcări tremurânde, țâșni și îl apucă de umeri pe copilul plin de funingine, ridicându-l pe vârfuri. Stephen chițăi.

– Unde e?

– Într-un birou deasupra grajdurilor.

– Biroul lui Calum, zise Ryker încet.

Adair îl eliberă pe fratele Cleopatrei și își trecu cu mâna prin păr. Întorcându-se pe călcăie, ieși grăbit din cameră. „Cleopatra!”

– Adair, așteaptă!

Ignoră strigătele lui Calum și alergă pe coridoare, dincolo de paznicii confuzi și printre mesele pline din sala de joc. Începu să scâncească. Cât de important i se păruse totul! El și frații lui se comportaseră de parcă nimic nu ar fi contat în afară de rivalitatea dintre clubul lor și Bârlogul Diavolului. Oare contase ceva? Trecu pe lângă paznicii din fața localului și se pierdu pe străzi. Găsindu-l iute pe băiatul care avea grijă de calul său, sări în șa, galopând în forță. Ea știuse. Știuse că fusese fratele ei mai mic și, cunoscând-o, intenționa să-l oprească pe băiat să facă și mai mult rău.

„Nimic nu contează, Cleopatra. Nimic... poate să ardă totul. Totul poate fi înlocuit, reconstruit... dar nu tu!” Singura persoană care conta. Singura femeie pe care o iubea și pe care avea să o iubească vreodată. Timpul părea să aibă o voință a lui, alternând momentele care treceau uluitor de repede și clipele în care părea că nu se mai termină. Cu fiecare lespede de piatră care îl ducea mai aproape de club, mirosul de fum creștea, până când fu peste tot, sigur ca moartea. Era același demon care îi distrusese părinții și sora și care îi nimicise clubul. Inima îi bătea nebunește, iar el îl mâna cu forța pe Hercule. Armăsarul suspina sub apăsarea loviturilor, dar, loial, galopă înainte. Adair opri la trei clădiri distanță. Hercule se ridică în două picioare, scuturându-se la mirosul aerului, după care se liniști.

Adair descălecă, abia observându-l pe unul dintre muncitori, care venise să-l ajute cu calul. „Oh, Dumnezeu!” Panica îi înghețase creierul. Adair se roti în jurul mulțimii de oameni adunați pe străzile din St. Giles, căutând-o.

Diavolița cu ochelari care ajunsese să însemne mai mult decât propria viață.

– Cleopatra! strigă el, răgușit, însă focul care cuprinse întreaga fațadă a clădirii îi înghiți cuvintele.

„Dumnezeule, unde e?”

Phippen se grăbi să vină spre el.

– S-a întins pe toate etajele, domnule Thorne. Pompierii nu au putut să...

Înnebunit, Adair privi către gura celui alt bărbat, incapabil să-l înțeleagă. Preț de clipe bune, fusese dus înapoi în iadul pe care îl trăise în copilărie. Flăcările care distruseseră brutăria familiei, îi ucisese ră părinții și sora. Gemu agonizant amintindu-și totul despre băiatul care fusese: neajutorat, încremenit din cauza fricii și terorizat...

– Nimeni din interior nu ar fi supraviețuit...

Își veni în fire. Clătină ferm din cap. Ea înăuntru. Adair privi clădirea care ardea. Nu avea să o piardă așa cum își pierduse familia. Două perechi de brațe îl traseră imediat înapoi.

– Dați-mi drumul, bastarzi imputiți! tună el, luptându-se să se elibereze.

– Nu poți să intri acolo, îi zise Ryker pe un ton grav.

Ajunseseră și frații lui.

– Dacă e acolo, nu a...

Adair se eliberă, se întoarse și îi trase un pumn în bărbie fratelui său; forța loviturii îi invărti capul lui Ryker.

– Nu o spune, urlă ea. Nu a murit!

El ar fi știut. Dacă ar fi pierit odată cu flăcările, și inima lui ar fi murit acolo. Își făcu loc printre grămadă de muncitori, privitori și pompieri.

Se auzi un strigăt. Câțiva străini făceau semn cu mâna. Adair le urmări gesturile frenetice către figura mică de pe acoperișul în flăcări al clubului.

– Cleopatra! zise el.

Flăcările mușcau din colțurile acoperișului. Adair își aruncă haina, trecând de mulțime și grăbindu-se către brutărie, de parcă flăcările nu ar fi putut să-l atingă. Sângele îi zvâcnea în vene, alimentându-l. Nu avea să moară cum pățiseră părinții lui. Nici măcar Dumnezeu nu avea să i-o ia. „E vie. E vie!” Era ca o rugăciune în mintea lui, care îl ghida la fiecare pas, până când ajunse pe acoperișul brutăriei.

Atârnat deasupra ferestrei, căldura îi arse pielea. Înjură, dorindu-și pentru prima dată în viața lui să fi purtat mănuși. Ștergându-se repede cu mâinile de pantaloni, se ridică pe acoperiș. De îndată ce picioarele sale găsiră un punct de sprijin, începu să alerge. Sări aproape doi metri și ateriză pe acoperișul vecin. Se ridică și alergă din nou, cu inima cât un purice, abia respirând. Se opri.

– Cleopatra! strigă el prin hățișul de foc.

Căutând pământul de dedesubt, ea înaintă băjbăind. Inima îi bătea ca nebuna. Cleopatra întinse mâinile, ținându-și echilibrul și căutând. În cele din urmă, îl găsi. Văzând-o cu obrajii plini de cenușă, cu hainele murdare și cu părul ei șaten încurcat pe umerii mici, simți cum îl cuprinde un sentiment de ușurare. Duse mâinile la gură și strigă.

– Vino la mine!

Ținând brațele deschise, Adair o ghidă către el.

Cleopatra șchiopătă deasupra clădirii, oprindu-se doar când ajunsese în fața lui.

– Focul a slăbit acoperișul, strigă ea, cu vocea răgușită din cauza fumului.

De parcă focul ar fi auzit-o, colțul din stânga al acoperișului se prăbuși, iar flăcări violente mușcară din rămășițe. Cleopatra închise ochii.

– Să nu îndrăznești să fii slabă acum, Cleopatra Killoran! tună el.

Fantomele lui erau și ale ei. Nu avea să le permită nici lui, nici ei să fie învinși de foc.

– Nu pot! strigă ea prin tot vacarmul.

– Poți s-o faci!

Cleopatra se aplecă, arătându-i piciorul. Încremeni. Nu. Arsura mare de la gleznă nu avea să-i permită mișcări îndrăznețe. Dumnezeu! Văzu o lacrimă rostogolindu-se pe obrazul ei. Iar acea expresie a durerii și regretului îl răvăși mai mult decât focul care distrugea totul în jurul lor. Înjurând, Adair își luă avânt și sări peste golul de doi metri care îi despărțea, spre spaima ei. Ateriză pe șolduri. Se ridică. Cleopatra alergă și se aruncă în brațele lui.

– Bărbat prostuț ce ești! De ce ai făcut asta? strigă ea, cu fața în mâinile lui. De ce?

O apucă de mâinile pline de funingine, ridicându-i încheieturile și sărutându-le.

— Ai încredere în mine?

Fără a aștepta un răspuns, o ridică în brațe, trase puternic aer în piept și porni înainte. Suspînă cînd picioarele atinseră pămîntul. Greutatea ei în brațele lui îl făcuse să aterizeze dur pe cîlcîie. Adair căzu pe spate, în așa fel încît Cleopatra să fie peste el. O strânse mai tare, simțindu-se ușurat că era acolo. „Vie. E vie!”

— Ai venit, șopti ea, cu vocea întretăiată.

Oare crezuse că nu avea să o facă? Că nu ar fi urcat pe orice clădire, indiferent de înălțime, pentru a o ține în brațe?

— Adair!

Țipetele frenetice de jos îl făcură să-și vină în fire.

— Vino! zise el ridicându-se și luînd-o în brațe. Acesta este ultimul acoperiș pe care noi doi o să-l urcăm vreodată, îi jură el.

În spatele lui, acoperișul de la Iadul și Păcatul se prăbuși, focul înghițind complet toată clădirea, iar odată cu ea, distruse singurul vis pe care și-l permisese vreodată încă din primii ani ai vieții. Însă singura speranță pe care o avea pentru viitor era la adăpost în brațele lui, așa că își croi drum către siguranță.

Capitolul 22

– Ai fost salvată de unul dintre oamenii lui Black.

Întinsă în patul ei, cu piciorul rănit bandajat, Cleopatra le privea pe cele trei femei de lângă ea. Reggie o înghionti pe Ophelia.

– Au! Ce e? pufni sora ei.

– Toate ne gândim la asta, iar cineva cred că trebuia să o zică... de mult.

– Cred că, de fapt, Cleopatra știe foarte bine cine a salvat-o, interveni Gertrude cu pragmatismul ei obișnuit. Nu era inconștientă, doar...

Arsă și slăbită din cauza fumului inhalat. Dar întotdeauna știuse cine înfruntase o clădire în flăcări pentru a o salva. Nu unul dintre oamenii lui Black. Nu un rival, nici un membru al bandei lui Black. Nici măcar fratele ei, care venise la clubul Iadul și Păcatul, care ardea. Ci Adair Thorne, care își pierduse familia în flăcări și riscase să aibă aceeași soartă pentru ea.

Fratele ei mai mic fusese cel care îi distrusese visurile lui Adair, bărbatul pe care ea îl iubea. Începu să plângă. Doar că era Stephen, nu fratele pe care toată lumea îl credea vinovat. Ophelia o alintă, atingând-o ușor pe mână.

– Nu este nici o rușine să fii salvat de un Black. Noi ne bucurăm că ești în viață.

Cleopatra clipi încet.

Oare asta credeau surorile ei că era motivul propriei suferințe? Că ura ei era atât de mare, încât stătea acolo și plângea, rușinată că fusese salvată de Adair?

În timp ce surorile ei vorbeau una peste cealaltă, ea privi în gol, simțindu-se ca o străină într-o lume necunoscută.

„Asta am fost. Judecam și mă lăsam condusă de ură, încât nu vedeam că nimeni nu este definit de neamul lui, ci de felul în care sunt ca oameni, în interior.“

Adair îi arătase asta. Că era mai mult decât Diggory. Cleopatra își feri privirea. Iar familia mea i-a mulțumit pentru asta dând foc singurului lucru pe care îl iubea. Scoțându-și perechea de ochelari de rezervă pe care îi purtase de când îi pierduse pe ceilalți, Cleopatra își șterse lacrimile de pe obraji. Ophelia își dresе glasul și vorbi repede:

— Nu cred că o să lase o cicatrice prea urâtă.

— Mă cunoști atât de puțin încât să crezi că-mi pasă de cicatrice? strigă Cleopatra, răgușită, reducându-le la tăcere.

Rana de deasupra gleznei o durea îngrozitor și o înțepa cu aceeași vicioasă durere ca atunci când o însemnase Diggory. Și totuși, inima îi era distrusă.

— Sunt mai multe feluri de suferință, zise ea obosită.

— Oh, draga mea. Plângi...

Dacă nu ar fi fost atât de mizerabilă și nu ar fi avut atâta suferință în suflet, ar fi găsit amuzant șocul din vocea Opheliei și cearta pe care Reggie i-o mai servi încă o dată.

— Are dreptul să plângă, spuse Reggie delicat. A trecut prin atâtea în ultimele patru săptămâni!

Ele presupuseră, bineînțeles, că ea suferise în tăcere în reședința lui Black, iar faptul că fusese aproape de moarte pe acoperișul unei clădiri erau motivele stării ei.

— Nu pot s-o fac.

Acea mărturisire le lovi pe cele trei femei, care o priviseră ca și cum s-ar fi cufundat în profunzimile nebuniei.

— Nu mă pot căsători ca să-i asigur lui Broderick legăturile nobile pe care le vrea.

Cât de ciudat era că îi era mai ușor să vorbească despre decizia pe care o luase decât despre soarta nesigură a fratelui ei! Crima pe care o făcuse contra clubului unui nobil nu putea să aibă alt deznodământ în afară de Newgate. Bineînțeles, din cauza trădării lui Stephen, între ei nu mai putea fi nimic, niciodată, dar nu se mai putea vinde printr-o căsnicie. Nu când inima ei avea să-i aparțină lui Adair.

Cleopatra trase aer în piept, scrâșnind din dinți, recunoscătoare că nu fuseseră niciodată o familie care să insiste și să se descoase. Tăcerea lor o ajută să-și pună gândurile în ordine. Își mută privirea de la coșul de flori la surorile ei.

— Am crezut că pot și apoi... Pentru prima dată în viața ei, zise cuvintele pe care nu crezuse că avea să le spună vreodată și pe care cu siguranță nu se gândise să le zică surorilor ei. Dar nu pot. Nu pot să mă mărit cu un nobil!

Nu cu un gentleman. Nici pentru a-și salva surorile. În încăperea se așternu tăcerea.

— Îl iubesc.

Ophelia ridică privirea, uitându-se în jur.

— Pe cine? întrebă, făcând-o pe Cleopatra să râdă.

Își cuprinse fața cu mâinile.

— Adair Thorne.

— Thorne? Iubești unul dintre oamenii lui Black... Oh! Ophelia înjură. Poți să nu mă mai lovești, Reggie?

— Las-o pe sora ta să vorbească, glumi Reggie.

Mușcându-și buza de jos, Cleopatra încuviință tremurând.

— Îl iubesc, zise ea cu voce tare în interiorul clubului Bârlogul Diavolului, în camera în care dormise de mică, certată și instruită să-i urască pe Adair Thorne și pe familia lui.

— E un om bun. A devenit prietenul meu.

Nu demult, s-ar fi strâmbat la auzul acestor cuvinte, simțindu-se slabă că simțea asta.

— Am vorbit despre toate și nu a încercat niciodată să mă schimbe, ci mi-a cerut părerea, m-a tachinat și nu a crezut că sunt prostuță pentru că vreau să dansez...

— Tu... vrei să dansezi? chițâi Ophelia. Tu, care ți-ai bătut joc de mine pentru că mi-au plăcut toate lecțiile de la Monsieur La Frange? Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Reggie, dacă-mi mai faci asta o dată...

— Iar el a dansat cu mine, șopti Cleopatra.

Și făcuse dragoste cu ea.

— Iar...

„Îl vreau. Vreau să-i fiu soție și parteneră în toate.” Incapabilă să împărtășească toate gândurile cu surorile ei, tăcu.

— Și nimic nu se mai poate, nu acum.

— Din cauza lui Stephen, interveni Gertrude.

Ea încuviință. Pentru că, în ciuda tuturor asigurărilor, familia ei era responsabilă pentru crima pe care ea susținuse tare și răspicat

că nu o făcuseră. Reggie îi oferi o batistă, iar Cleopatra o luă și suflă nasul zgomotos.

— Nu mă pot căsători cu un lord, zise ea, uitându-se la surorile ei. Nici măcar pentru voi.

— Asta crezi tu? o întrebă Gertrude, sfâșiată de durere, cu vocea tremurândă. Că ne așteptăm să-ți sacrifici fericirea pentru... noi?

— Fericirea, repetă ea, o lacrimă curgându-i pe obraz.

O îndepărtă furioasă. Nu avea nici un viitor cu Adair și, ca atare, nu avea să mai existe fericirea de care sora ei vorbea. Când Gertrude încercă să vorbească, Reggie ridică mâna.

— Pot să vorbesc singură cu Cleo?

Gertrude și Ophelia ezitară, apoi ieșiră fără tragere de inimă.

— O să asculte la ușă, șopti Cleopatra de îndată ce ele ieșiră.

Reggie se așeză pe scaun lângă patul Cleopatrei.

— Atunci va trebui să vorbim mai încet.

O prinse pe Cleopatra de mâini și o strânse ușor.

— Fratele tău, de când îl știu, a lucrat neobosit la obținerea tuturor lucrurilor pe care și le-a propus. Femeia cu părul de foc continuă zâmbind: Dacă își dorea nobili în calitate de clienți într-unul dintre cele mai periculoase cluburi din Londra, pur și simplu se gândea la un număr și asta se întâmpla, zise ea râzând. De multe ori am zis că el ar fi în stare să convingă și ploaia să cedeze controlul asupra soarelui.

Privirea ei se adâncise pe măsură ce melancolia îi întunecă ochii de un verde-închis.

— Nu am crezut că poate exista un om ca el.

Încruntându-se, Cleopatra o urmări pe cealaltă femeie, ascultând-o cu adevărat pe Reggie. „Dumnezeule!”

— Îl iubești, zise ea.

Reggie se înroși, făcând ca toți pistrii să-i dispară.

— Poftim? zise ea, punând mâna în piept. Nu. Eu... tu... nu... se bâlbâi ea. Nu ai înțeles ce voiam să-ți spun... Ce încerc să zic. Frațele tău...

Reggie își duse mâna la gură. Fratele ei, pentru care Reggie avea sentimente de altă natură. Poate că Cleopatra vedea asta acum fiindcă și inima ei se deschisese.

— Fratele tău nu poate fi oprit să-și atingă scopurile când și le pune în minte, se mulțumi cealaltă femeie să zică. Poate să convingă

pe oricine să facă orice și, mai mult, să determine acea persoană să creadă că, de fapt, a fost ideea ei, zise ea privind-o fix. Dar nu le poate controla pe Gertrude și nici pe Ophelia. Făcu o pauză. Și nici pe tine. Totul o să fie bine. Vor găsi iubirea.

„La fel ca mine...”

– Nu poate fi iubire. Nu cu... Buza ei de jos tremură și o mușcă pentru a-și ascunde fâstâceala. Nu după tot ceea ce s-a întâmplat.

Reggie o alintă cu mâna pe creștet.

– Întotdeauna va fi iubire. Asta nu dispăre doar pentru că se întâmplă anumite lucruri sau nu. Tu îl iubești, zise ea simplu. Iar dacă e cu adevărat bărbatul care să-ți merite iubirea, nu te va judeca pentru faptele fratelui tău.

Ușa camerei se deschise, iar Broderick intră. Reggie sări în sus.

– Te las să vorbești cu fratele tău, zise ea încet.

Cleopatra o studie atentă pe femeia care se retrăgea. Zăbovi, privirea ei urmărindu-l pe Broderick. Fără a scoate vreun cuvânt, se dădu din calea ei, permițându-i lui Reggie să iasă. Privirea fratelui ei rămăsese însă doar asupra Cleopatrei. Reggie închise ușa, lăsându-i singuri.

– Cum te simți? întrebă el, înaintând.

Ca și cum inima ei nu avea să mai fie fericită vreodată. „Oare am fost vreodată fericită înainte de Adair?”

– Cum e Stephen? întrebă ea.

De când se întorsese acasă, iar adevărul despre acțiunile lui din ultimele luni fuseseră descoperite, o evitase pe Cleopatra. Conform poveștilor pe care le auzise de la surorile ei, rămăsese în majoritatea timpului în camera lui, cu un paznic la ușă. Broderick rămase lângă ușă.

– Se teme să te vadă.

Se simțea distrus. Dacă Stephen s-ar fi născut în alte circumstanțe, ar fi fost doar un copil. Dar el fusese șlefuit de urăteniile vieții, la fel ca ei toți.

– Sunt sora lui, zise ea.

Dintre toți oamenii de care trebuia să se teamă, Cleopatra era ultima. În tăcere, Broderick întinse mâna, apăsând pe mâner. Plimbându-se cu privirea în sus și în jos, Stephen se uita la podea. Iar în acel moment, afișă expresia copilului care era de fapt.

– Stephen, zise ea pe un ton plat, dorindu-și să se repeadă la el, dar conștientizând că asta nu ar fi realizat nimic.

Nici un cuvânt pe care i-l putea spune nu ar fi avut cum să îndrepte tot răul și toate pierderile pe care Adair le suferise. Totul era pierdut... Fratele ei mai tânăr ridică rușinat capul. Broderick îl împinse înainte, iar acea comandă simplă avu efectul dorit asupra copilului recalcitrant, același efect pe care fratele său îl avea asupra multor vagabonzi de pe străzi. Stephen se opri lângă el.

– De ce? imploră ea. De ce ai făcut asta?

– Nu am crezut că o să te superi când o să afli, îi vorbi el atât de încet, încât fu forțată să se aplece pentru a-l auzi. Ei sunt dușmanii.

„Ei sunt dușmanii.“ Cleopatra fu șocată. Cuvintele pe care Diggory le repetase de nenumărate ori în preajma lor, transmițând torța furiei, menținând flacăra vie. Cleopatra fusese și ea vinovată de faptul că urâse fără să cunoască adevărul despre Adair și frații lui. Îl privi neajutorată pe fratele ei.

– Nu suntem incendiatori sau criminali, Stephen, adăugă dur Broderick, făcându-l pe băiat să tremure.

– Nu am vrut să moară nimeni.

Ceea ce printr-o minune nu se întâmplase. Dar alții fuseseră arși de primele flăcări puse de el, iar afacerile se pierduseră. Cleopatra întoarse palmele.

– Spune-mi de ce. Fă-mă să înțeleg...

– Pentru că nu am vrut să mergi acolo! urlă Stephen. Am vrut să rămâi aici cu mine, cu noi.

I se strânse inima.

– Și ai știut că, dacă nu ar mai fi existat pacea, Ryker Black m-ar fi forțat să mă întorc, zise ea precipitată.

Fratele ei mai tânăr încuviință. Peste capul lui plecat, Cleopatra și Broderick schimbă priviri.

– E doar vina ta! urlă Stephen la Broderick, privindu-l cu ochii întunecați, după care fugi din cameră, trântind ușa în urma lui.

Broderick își trecu o mână peste față.

– Black și frații lui au venit acum ceva timp.

Ea îngheță. Frații lui. Venise Adair. Oare voia să știe de ea? Să o vadă? Sau voiau doar răzbunare?

– Ce se va întâmpla cu el?

Fratele ei trase scaunul pe care stătuse Reggie mai devreme și îl așează mai aproape de pat.

– Black m-a întrebat dacă sunt în stare să am grijă de el astfel încât să nu mai facă așa ceva niciodată.

Din nou.

– L-am asigurat că voi avea, zise el, după ce se așează.

Inima îi bătea puternic, urlându-i să continue.

– Au promis că nu vor face plângere.

– Poftim? șopti ea.

Întinzându-și picioarele în fața ei, Broderick ridică din umeri.

– Se pare că Adair Thorne i-ai convins că acest copil nu trebuie pedepsit, ci îndrumat.

Dacă era posibil, inima ei se umplu de și mai multă dragoste pentru el.

– Nu mă voi mărita cu un lord, zise ea, fără nici o introducere, dorind să-și spună oful.

El îngheță. Îl iubea pe fratele ei, avea să-l iubească mereu și îi înțelegea dorința de siguranță, dar știa că asta nu avea să se întâmple cu prețul fericirii ei și a surorilor ei.

– Nu vreau să mă mărit cu nimeni.

Broderick ridică din sprâncene.

– Nu vrei să te măriți cu nimeni?

Nu, asta nu era chiar adevărat.

– Îl iubesc. Îl iubesc pe Adair Thorne și nu-mi pasă de siguranță, de avere și de legăturile pe care le-am avea dacă mă căsătoresc cu un lord, zise ea gândindu-se că altă dată doar asta ar fi contat. Nu mă voi căsători când inima mea aparține altuia.

Mărturisirea ei fu primită cu calm. Broderick se juca cu degetele pe marginea scaunului.

– Adair Thorne de la Iadul și Păcatul?

Ea încuviință.

– Nu cred că există vreun alt Adair Thorne, nu? întreabă ea.

El se opri din ritmul în care bătea.

– Nu pe el mi l-am imaginat drept soț pentru tine, zise el sec.

Nu, fără lipsa legăturilor nobile, Adair nu ar fi fost o alegere bună, dar ea îl iubea pentru cine era.

– E un bărbat bun, Broderick.

– S-ar putea să am altă părere, bolborosi el.

– Fratele nostru i-a dat foc clubului, iar el l-a iertat. I-a convins pe frații lui să facă la fel, zise ea. Nu cunosc un om mai bun.

Broderick oftă.

– Ți-am vrut doar binele.

Iar pentru el, o legătură cu nobilimea.

– Sunt obosită, Broderick, zise ea lăsându-se pe spate.

– Bineînțeles, spuse el, ridicându-se în picioare, după care făcu o pauză când ajunse în prag.

– Ești sigură că-l iubești? mai încercă el o dată. Pentru că...

– Îl iubesc, Broderick.

Mormăind, clătină din cap.

– Broderick! strigă ea, când el deschise ușa. El privi înapoi. Într-o zi o să înțelegi.

Broderick pufni.

– Te asigur că asta nu va fi niciodată o problemă. Ești sigură că...

– Am zis că sunt sigură, zise ea, arătând către ușă.

Oftând, el ieși. Cleopatra stătea acolo, bucuroasă că prin acel clic al ușii se eliberase de parada tuturor vizitatorilor. Nu mai voia întrebări despre timpul pe care îl petrecuse cu Adair sau discuții despre focul care îi ruinase clubul. Sau despre inima ei. Nu mai voia să vorbească despre modul în care inima ei o durea. Un ciocănit ferm o trezi din reverie. Blestemându-l pe fratele ei pentru îndrăzneală, urlă:

– Am zis că sunt... sigură, Broderick. Eu...

Cuvintele păliră când se deschise ușa, iar o siluetă înaltă, atât de dragă ei intră.

– Adair, șopti ea, clipind încet, sigură că îl invocase cu mintea și cu dorințele ei.

– Cleopatra, rosti el pe tonul lui de bariton.

Fu vrăjită de imaginea lui când îl văzu înaintând. Îmbrăcat imaculat cu o haină cu mâneci scurte și pantaloni, impunea putere și frumusețe. Cum era posibil să-i fie dor de cineva când fuseseră despărțiți doar o singură zi?

– Cum ai intrat aici? întrebă ea, uitându-se la fereastră.

El chicoti.

– Nu a fost nevoie de vreo scară. Fratele tău mi-a dat voie să te văd.

Broderick făcuse asta? Încercând să înțeleagă ce spusese, Cleopatra ridică din sprâncene.

— De ce ești aici? întrebă ea încet.

Rânjindu-i din colțul buzelor, se așeză pe marginea patului.

— Și unde ar trebui să fiu, domnișoară Killoran? o întrebă atingându-i fața cu degetele, o atingere atât de tandră.

Apoi groaza ultimelor douăzeci și patru de ore o lovi din plin, alungând momentul de bucurie și bucuria de a-l revedea.

— Clubul tău.

De îndată ce rosti cuvintele, el tresări.

— Nu am vrut... nu am vrut să zic asta... Îl privi fix. Îmi pare rău pentru clubul tău, Adair.

Cât de nepotrivită era acea scuză când el pierduse tot ce conta pentru el!

— Toate orele pe care le-ai petrecut în acea clădire, iar fratele meu a distrus tot, îi spuse ea tristă.

Adair puse mâna pe pat.

— Știi care este cel mai interesant lucru despre clubul meu, Cleopatra?

Clubul lui ruinat. Ea clătină din cap.

— În toți acești ani, eu și frații mei am pus Iadul și Păcatul deasupra tuturor lucrurilor. Nimic și nimeni nu era mai important. Îi zâmbi trist. Apoi sora mea s-a căsătorit, au urmat Ryker și Niall și apoi Calum. I-am dușmănit, admise el. Privirea lui străbătu camera. Nu am putut să înțeleg cum au putut uita toate eforturile, munca și sudoarea din acea clădire... pentru o persoană.

Cleopatra își mușcă buza de jos. Incapabilă să se uite în ochii lui, coborî privirea.

— Până la tine.

Acel murmur răgușit o făcu să ridice capul. Își duse mâna la piept. El încuviință.

— Iadul și Păcatul poate fi înlocuit.

Adair se mută mai aproape până când coapsele lor se atinseseră. Făcu o pauză, uitându-se la piciorul ei bandajat. Fața lui era în agonie.

— Dar tu, Cleopatra, nu poți fi înlocuită, zise el emoționat. Când am auzit că ești în clădire, nu m-am gândit la banii pe care i-am

șterpelit pentru a-l cumpăra. Nu m-am gândit la clienții care mi-au trecut pragul sau la banii pierduți.

Îi cuprinse fața în mâini, iar ea se strădui să-l vadă dincolo de lacrimile care îi șiroiau pe față.

Acele picături îi cădeau repede și furios pe obraji, iar el le șterse pe fiecare. Deși o lacrimă o înlocuia pe alta.

– M-am gândit la tine. M-am gândit la faptul că vreau să mă căsătoresc cu tine și să am copii cu tine. Te iubesc, Cleopatra!

Voia atât de mult să ia darul pe care el i-l oferea! Era tot ceea ce își dorea, singurul lucru de care avea nevoie disperată. Totuși, realitatea o ținut în prezent.

– Și ce o să faci acum...

– Ce o să facem? o corectă el, iar inima ei tresări.

Vorbea de ei. De o căsătorie în care nu ar fi trebuit să se transforme în altcineva. O uniune care era un parteneriat adevărat. Adair se apropie și mai mult și își sprijini capul pe tâmplele ei.

– Ai avut dreptate. M-am chinuit între două lumi, nefiind în stare să aleg nici una... Iar o parte din această luptă venea din teama de a părăsi străzile pe care le cunoșteam.

Vorbea cu o înflăcărare care îi trezi entuziasmul.

– M-am gândit la un club în modul în care tu l-ai descris, în colțul la modă al Londrei, la străzi unde copiii noștri pot să crească în siguranță, nu ca noi.

Ea își închipui viitorul cu el, cu copii: un dar pe care nu-și permisese să și-l imagineze până acum. Acum era copleșită, plină de căldură în toate cotloanele ființei.

– Copii, repetă ea, cu vocea răgușită.

Nu copii care să fie forțați să ucidă, să fure sau să cerșească, ci copii care să fie îngrijiți și iubiți de ea și de Adair.

O alintă pe obraz.

– Fete curajoase, deștepte, frumoase ca mama lor.

Lacrimi mari îi curgeau printre gene. Odinioară, ar fi văzut aceste lucruri drept semne de slăbiciune. Nu și acum. Adair îi arătase că nu era nici o rușine în a simți.

– Și băieți onorabili, buni și chipeși ca tatăl lor.

– Un compromis?

Adair își lăsă capul pe creștetul ei, zâmbindu-i cu inima ușoară.

– O să avem și fete, și băieți.

Ea începu să râdă, dar avea lacrimi în ochi.

– De acord.

El îi prinse o lacrimă singuratică cu podul palmei. Zâmbetul lui păli, iar chipul îi deveni sobru.

– Ce e? întrebă ea ezitant, vrând ca nimic să nu intervină în viitorul pe care el îl pictase atât de frumos pentru viețile lor împreună.

– Nu o să-i facem ca să trăiască așa cum am trăit noi. Nici în St. Giles și nici în Dials, ci într-un loc în care să avem apartamente sau într-o casă în apropiere, dacă asta vrei, pentru că vreau să-ți ofer orice îți dorești.

Cleopatra îl cuprinse de gât și își îndreptă buzele către ale lui.

– Tu încă nu știi? șopti ea aproape de gura lui.

Cum putea să nu știe? El clătină din cap.

– Te iubesc, Adair Thorne. Tu ești tot ceea ce îmi doresc. Tu ești tot ce vreau.

Când el o sărută, ea zâmbi, dornică să-și clădească viitorul. Împreună cu el.

Michaely